

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Hammet Dashiell\Dívka se stříbrnými očima.pdb

PDB Name: Dívka se stříbrnými očima
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.1.2009
Modification Date: 26.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dashiell Hammett
Dívka se stříbrnými očima

Obsah

Desátá stopa
U Zlaté Podkovy
Dům v Turecké
Dívka se stříbrnými očima
Tentononc Kid
Vražda pana Maina
Vražedné loučení
/hubený muž dashiell hammett/

Desátá stopa

„Pan Leopold Gantvoort není doma,” řekl mi sluha, který otvíral dveře, „ale jeho syn, pan Charles, je - jestli s ním chcete mluvit.”

„Ne, mám sjednanou schůzku s panem Leopoldem Gantvoortem na devátou nebo o trochu později. Ted je přesně devět. Určitě bude za chvíli zpátky. Počkám.”

„Jak si přejete, pane.”

Ustoupil, abych mohl projít dovnitř, vzal mi kabát a klobouk a doprovodil mě do místnosti v prvním poschodí - Gantvoortovy knihovny - kde mě opustil. Vzal jsem si z hromádky na stole jeden časopis, přitáhl vedle sebe popelník a udělal si pohodlí.

Uplynula hodina. Přestal jsem číst a začínal být netrpělivý. Uplynula další hodina - a neměl jsem stání.

Kdesi pode mnou začaly hodiny odbíjet jedenáctou, když do místnosti vstoupil mladý muž asi pětadvacetiletý anebo šestadvacetiletý, vysoký a štíhlý, s neobyčejně bílou pletí a velmi tmavými vlasy a očima.

„Otec se ještě nevrátil,” řekl. „Mrzí mě, že jste musel celou tu dobu čekat. Nemohl bych pro vás něco udělat? Jsem Charles Gantvoort.”

„Ne, děkuji.” Vstal jsem ze židle a přijal tak zdvořilý vyhazov. „Spojím se s ním zítra.”

„Mrzí mě to,” zamumlal a pohnuli jsme se společně ke dveřím.

Když jsme došli do haly, zabzučel tiše telefonní přístroj v rohu. Zastavil jsem se ve dveřích, zatímco Charles Gantvoort šel zvednout sluchátko.

Stál zády ke mně, když promluvil do sluchátka.

„Ano. Ano. Ano!” - ostře - „Co? Ano.” - velmi slabě - „Ano.”

Pomaloučku se obrátil a ukázal mi tvář, která byla šedivá a zoufalá, se širokýma vyděšenýma očima a zejícími ústy - sluchátko stále ještě držel v ruce.

„Otec,” vydechl, „je mrtvý - zabili ho!”

„Kde? Jak?”

„Nevím. To byla policie. Chtějí, abych tam hned přijel.”

S úsilím narovnal ramena, sebral se, položil sluchátko a rysy tváře se mu trochu uvolnily.

„Omluvte mou - “

„Pane Gantvoorte,” přerušil jsem jeho omluvu, „jsem z Kontinentální detektivní agentury. Váš otec nám dnes odpoledne volal a požádal, abychom mu večer poslali detektiva. Říkal, že jeho život je ohrožen. Ještě se však přímo k ničemu nezavázal, takže pokud byste vy - “

„Jistě! Najímám vás! Pokud policie vraha ještě nechytila, chci, abyste udělal pro jeho dopadení všechno, co je ve vašich silách.”

„Dobrá! Pojedeme na ředitelství.”

Ani jeden z nás během cesty do Soudního paláce nepromluvil. Gantvoort seděl skloněn za volantem svého vozu a

provázel ho ulicemi děsivou rychlostí. Bylo tu několik otázek, na které bylo třeba odpovědět, ale řízení vyžadovalo všechnu jeho pozornost, pokud chtěl udržet tempo jízdy a přitom auto o něco neopřít. Takže jsem ho nevyrušoval, ale jen jsem se držel a seděl tiše.

Když jsme došli do detektivního oddělení, čekalo na nás půl tuctu detektivů. O'Gar - detektivní seržant s hlavou ve tvaru kulky, který se obléká jako vesnický konštlábl ve filmu, včetně černého klobouku se širokou střešou a vším ostatním, ale kterého kvůli tomu ještě nelze podceňovat - měl vyšetřování na starosti. Pracovali jsme spolu už předtím na dvou třech případech a vycházeli jsme spolu skvěle.

Dovedl nás do malé kanceláře vedle služební místnosti. Na rovné desce stolu bylo rozloženo tucet či ještě víc předmětů.

„Chci, abyste si tyhle věci pozorně prohlédl,“ řekl detektivní seržant Gantvoortovi, „a vybral ty, které patříly vašemu otci.“

„Ale kde je?“

„Nejdřív udělejte tohle,“ trval na svém O'Gar, „a pak se na něj půjdete podívat.“

Díval jsem se na věci na stole, zatímco Charles Gantvoort vybíral. Prázdné pouzderko na klenoty; zápisník; tři dopisy v rozřezaných obálkách, adresované mrtvému; nějaké další papíry; svazek klíčů; plnicí pero; dva bílé plátěné kapesníky; dvě nábojnice do pistole; zlaté hodinky, ke kterým byl řetízkem ze zlata a platiny připevněn zlatý nožík a zlatá tužka; dvě černé kožené peněženky, z nichž jedna byla úplně nová a druhá obnošená; nějaké peníze, papírové i stříbrné; a malý přenosný psací stroj, zohýbaný, pokroucený a polepený vlasy a krví. Některé z ostatních věcí byly umazané od krve, jiné byly čisté.

Gantvoort vybral hodinky a přívěsky, klíče, plnicí pero, zápisník, kapesníky, dopisy a ostatní papíry a starší peněženku.

„Tyhle věci patříly otci,“ řekl nám. „Ty ostatní jsem nikdy předtím neviděl. Samozřejmě nevím, kolik měl s sebou dnes večer, takže nemůžu říct, kolik z těchhle peněz bylo jeho.“

„Jste si jist, že žádná z těch ostatních věcí není jeho?“ zeptal se O'Gar.

„Myslím, že ne, ale jistý si nejsem. Mohl by vám to říct Whipple.“ Obrátil se ke mně. „To je ten muž, který vás dnes večer pouštěl dovnitř. Staral se o otce a věděl by určitě, jestli mu některá z těch ostatních věcí patřila, nebo ne.“

Jeden z policejních detektivů odešel k telefonu zavolat Whipplovi, aby okamžitě přijel.

Ujal jsem se dalšího výslechu.

„Chybí něco, co s sebou váš otec obvykle nosil? Něco cenného?“

„Pokud vím, tak ne. Všechny věci, o kterých bych předpokládal, že je bude mít s sebou, jsou zřejmě tady.“

„V kolik dnes večer odešel z domu?“

„Před půl osmou. Možná už v sedm.“

„Víte, kam šel?“

„Neřekl mi to, ale myslel jsem si, že jde navštívit slečnu Dexterovou.“

Tváře policejních detektivů se rozjasnily a jejich zrak se zaostřil. Můj asi taky. Existuje moc a moc vražd, do kterých není zapletena žádná žena; ale zřídka to bývá tak nápadná vražda.

„Kdo je ta slečna Dexterová?“ převzal O'Gar dotazování.

„Je, no - „, Charles Gantvoort zaváhal. „No, otec se velice přátelil s ní a s jejím bratrem. Navštěvoval je obvykle - teda ji - několikrát týdně. Vlastně si myslím, že se s ní chtěl oženit.“

„Co je to zač, ta slečna Dexterová?“

„Otec se s nimi seznámil asi před šesti nebo sedmi měsíci. Setkal jsem se s nimi několikrát, ale neznám je příliš dobře. Slečně Dexterové - jmenuje se křestním jménem Creda - je podle mého odhadu asi třicet let a její bratr Madden je tak o čtyři nebo pět let starší. Je teď v New Yorku nebo na cestě tam. Zařizuje tam pro otce nějakou obchodní záležitost.“

„Řekl vám otec, že si ji chce vzít?“ bušil O'Gar dál do ženského aspektu věci.

„Ne; ale bylo naprosto jasné, že je velice - zamilovaný. Před pár dny - minulý týden - jsme si tu věc vyříkali. Chápejte, nepohádali jsme se, jen jsme si to vyříkali. Z toho, co povídal, jsem dostal strach, že si ji chce vzít.“

„Co tím chcete říct: ‚strach‘?“ skočil O'Gar po tomhle slovu.

Charles Gantvoort se trochu zarděl a rozpačitě si odkašlal.

„Nechtěl bych před vámi stavět Dexterovy do špatného světla. Nemyslím si - určitě neměli nic společného s otcovým - s tímhle. Ale neměl jsem je příliš v oblibě - neměl jsem je rád. Myslím jsem si, že jsou - hm - snad dobrodruzi. Otec nebyl žádný multimilionář, ale přece jen měl značný majetek. A i když to ještě nebyl stařec, bylo mu přes sedmapadesát, a to se mi zdálo dost na to, abych si myslel, že Creda Dexterová se zajímá víc o jeho peníze než o něj.“

„Co zrovna vašeho otce?“

„Poslední, o které vím - napsal ji před dvěma nebo třemi lety - zanechávala vše společně mé manželce a mně - otcův právník pan Murray Abernathy by vám řekl, jestli nenapsal pozdější závěť, ale myslím si, že těžko.“

„Váš otec už zanechal podnikání, že?“

„Ano, předal mi svou dovozní a vývozní společnost asi před rokem. Mimoto měl porůznu pár investic, ale aktivně se žádného podnikání nezúčastňoval.“

O'Gar nadzvedl černý klobouk vesnického konštlábla a podrbal se na chvíli zamyšleně na své projektilové hlavě. Pak 96 podíval na mě:

„Chcete se ještě na něco zeptat?“

„Ano. Pane Gantvoorte, znáte jistého Emila Bonfilse nebo jste někdy slyšel svého otce nebo někoho jiného o něm mluvit?“

„Ne, „Říkal vám otec někdy, že obdržel výhružný dopis?

Anebo že na něj stříleli na ulici?“

„Ne.”

„Byl váš otec v roce 1902 v Paříži?”

„To je dost pravděpodobné. Jezdil do Evropy každý rok do té doby, než zanechal podnikání.”

Vzali jsme pak s O'Garem Gantvoorta do márnice, aby se podíval na otce. Na mrtvého muže nebyl příjemný pohled ani pro O'Gara a pro mě, kteří jsme ho znali pouze od vidění. Pamatoval jsem se na něj jako na malého sporého mužíka, vždy elegantně oblečeného a pohybujícího se s jakousi ráznou pružností, díky které působil dojmem daleko mladšího člověka, než ve skutečnosti byl.

Ted tu ležel s vrškem hlavy rozmláceným do rudé mazlavé hmoty.

Nechali jsme Gantvoorta v márnici a vydali se pěšky do Soudního paláce.

„Co je to za tajemnou záležitost s Emilem Bonfilsem a Paříží v roce 1902, co se s ní oháníte?” zeptal se detektivní seržant, jakmile jsme byli na ulici.

„To je tak: ten mrtvý zatelefonoval dnes odpoledne do agentury a oznámil, že dostal výhružný dopis od jakéhosi Emila Bonfils, se kterým měl v roce 1902 v Paříži nějaké potíže. Řekl také, že Bonfils na něj večer předtím vystřelil na ulici. Chtěl, aby za ním dnes večer někdo přišel a promluvil s ním o tom. Řekl, že do toho za žádných okolností nemá být zavlečena policie - že se raději nechá Bonfilsem oddělat, než aby svoje potíže zveřejňoval. Nic víc po telefonu neřekl; a tak se stalo, že jsem byl po ruce, když Charles Gantvoort dostal zprávu o otcově smrti.”

O'Gar se zastavil uprostřed chodníku a tiše písknul.

„To už je něco!” vykřikl. „Počkejte, až se dostaneme zpátky na ředitelství - něco vám ukážu.”

Když jsme dorazili na ředitelství, čekal ve služební místnosti Whipple. Na první pohled byla jeho tvář stejná hladká maska, jako když mě předtím večer vpouštěl do domu na Ruském kopci. Ale pod způsoby dokonalého sluhy se celý chvěl a klepal.

Vzali jsme ho do malé kanceláře, kde jsme předtím vyslýchali Charlese Gantvoorta.

Whipple potvrdil všechno, co nám řekl syn mrtvého. Byl si naprosto jist, že ani psací stroj, ani klenotnička, dvě nábojnice a nová peněženka nepatří Gantvoortovi.

Nemohli jsme ho donutit, aby otevřeně vyjádřil svůj názor na Dexterovy, ale bylo jasné vidět, že je neschvaloval. Říkal, že slečna Dexterová telefonovala dnes večer třikrát: kolem osm, v devět a v půl desáté. Pokaždé chtěla k telefonu pana Leopolda Gantvoorta, ale nenechala žádný vzkaz. Whipple se domníval, že Gantvoorta očekávala a on nepřicházel.

Řekl, že neví nic o Emilu Bonfilsovi ani o výhružných dopisech. Gantvoort byl předešlý večer venku od osmi do půlnoci. Whipple ho neviděl dost zblízka, když přišel domů, aby mohl říci, jestli byl rozrušen nebo ne. Gantvoort s sebou obvykle nosil po kapsách asi tak sto dolarů.

„Víte o nějaké věci, kterou měl Gantvoort dnes večer při sobě a která neleží mezi těmi věcmi na stole?” zeptal se O'Gar.

„Ne, pane. Zdá se, že je tu všechno - hodinky a řetěz, peníze, zápisník, peněženka, klíče, kapesníky, plnicí pero - všechno, pokud vím.”

„Šel Charles Gantvoort dnes večer ven?”

„Ne, pane. Byli s paní Gantvoortovou celý večer doma.”

„Víte to jistě?”

Whipple chvíli přemýšlel.

„Ano, pane, jsem si tím celkem jistý. Víím určitě, že paní Gantvoortová nešla ven. Abych řekl pravdu, neviděl jsem pana Charlese asi od osmi hodin do té doby, než sešel dolů s tímhle pánem -“ ukázal na mě - „v jedenáct. Ale jsem si celkem jistý, že byl celý večer doma. Myslím, že to říkala i paní Gantvoortová.”

Potom položil O'Gar další otázku - v té chvíli mi byla záhadná.

„Jaké nosil pan Gantvoort knoflíčky od límce?”

„Myslíte pane Leopolda?”

„Ano.”

„Hladké zlaté, z jediného kusu. Měly na sobě značku londýnského klenotníka.”

„Poznal byste je, kdybyste je viděl?”

„Ano, pane.”

Pak jsme nechali Whippla jít domů.

„Nemyslíte,” navrhl jsem O'Garovi, když jsme osaměli s plným stolem důkazů, které pro mě ještě vůbec nic neznamenaly, „že je načase, abyste přestal tajnůstkářit a řekl mi, oč jde?”

„Asi ano - tak poslouchejte! Jakýsi obchodník s potravinami jménem Lagerquist projížděl dnes večer Zlatobranským parkem a minul vůz, který stál se zhasnutými světly na tmavé cestě. Napadlo ho, že na způsobu, kterým člověk uvnitř seděl za volantem, je něco podivného, a tak o tom řekl prvnímu strážníkovi, kterého potkal.

Strážník se rozhodl věc prozkoumat a našel sedět za volantem mrtvého Gantvoorta s rozmlácenou hlavou a s tímhle tentononc -“ položil ruku na zakrvácený psací stroj - „vedle něj. To bylo ve tři čtvrtě na deset. Doktor říká, že Gantvoorta zabili - rozbili mu lebku - tímhle psacím strojem.

Zjistili jsme, že všechny kapsy mrtvého byly obráceny naruby; a všechny ty věci na stole, až na novou peněženku, byly roztroušeny po autě - některé na podlaze a některé na sedadlech. Peníze tam byly také - skoro sto dolarů. Mezi papíry bylo tohle.”

Podal mi list bílého papíru, na kterém bylo napsáno na stroji následující:

L. F. G. -

Chci, co mi patří. 6000 mil a 21 let nestali na to, aby té skryly před obětí tvé zrady. Dostanu, co jsi ukrad.

E.B.

„L. F. G. by mohl být Leopold F. Gantvoort,” řekl jsem. „A E. B. by mohl být Emil Bonfils. Jedenadvacet let je doba od roku 1902 do roku 1923 a 6 000 mil je zhruba vzdálenost mezi Paříží a San Franciskem.”

Odložil jsem dopis a zvedl pouzdro na klenoty. Bylo vyrobeno z černé imitace kůže, vyloženo bílým saténem, bez jakéhokoli označení.

Pak jsem prozkoumal nábojnice. Byly dvě, Smith & Wes-son ráže 45, a do měkkých špiček byly nadělány hluboké zářezy - starý trik, který způsobuje, že se kulka při nárazu rozpraskne jako talíř.

„Ty byly taky v autě?”

„Jo - a taky tohle.”

Z kapsy u vesty vytáhl O'Gar krátký chomáč světlých vlasů - vlasů, které měřily tak od tří do pěti centimetrů. Byly uštířeny, nikoliv vytrženy s kořínky.

„Něco dalšího?”

Zdálo se, že ta řada věcí nebere konce.

Vzal ze stolu novou peněženku - tu, o které jak Whipple tak Gantvoort řekli, že nepatřila mrtvému - a posunul ji ke mně.

„Tohle jsme našli na cestě asi tak metr od auta.”

Byla to laciná peněženka a neměla na sobě ani značku výrobce ani iniciály vlastníka. Uvnitř byly dvě desetidolarové bankovky, tři malé výstřižky z novin a na stroji napsaný seznam šesti jmen a adres. První jméno patřilo Gantvoortovi.

Tři výstřižky byly zřejmě z rubriky osobních zpráv tří různých novin - typ se lišil - a stálo na nich:

GEORGE - Všechno je zařízené. Nečekej moc dlouho.

D.D.D.

R. H. T. - Neodpovídají.

FLO

CAPPY - Přesně ve dvanáct a vypadej k světu.

BINGO

Jména a adresy pod Gantvoortovým jménem na strojem psaném papíru zněla:

Quincy Heathcote, 1223 S. Jason Street, Denver; B. D. Thornton, 96 Hughes Circle, Dallas; Luther G. Randall, 615 Columbia Street, Portsmouth; J. H. Boyd Willis, 5444 Harvard Street, Boston; Hannah Hindmarshová, 218 E. 79th Street, Cleveland.

„Co dál?” zeptal jsem se, když jsem ty adresy prostudoval.

Zásoba detektivního seržanta nebyla ještě vyčerpána.

„Knoflíčky od límce mrtvého - vpředu i vzadu - byly vyjmuty, přestože límec a vázanka zůstaly na místě. A chybí jeho levá bota. Prohledali jsme to všude okolo, ale nenašli jsme ani botu ani knoflíčky do límce.”

„To je všechno?”

Byl jsem už připraven na cokoliv.

„Co ještě, k čertu, chcete?” zavrčel. „Cožpak to nestačí?”

„Otisky prstů?”

„Ani nápad! Všechny, které jsme našli, patří mrtvému.”

„A vůz, ve kterém byl nalezen?”

„Kupé, patřící jakémusi doktoru Wallaci Girargovi. Telefonoval v šest večer, že mu vůz byl ukraden blízko rohu McAllisterovy a Polkovy. Prověřujeme si ho - ale myslím, že je v pořádku.”

Věci, které podle identifikace Whippla a Charlese Gantvoorta patřily mrtvému, nám nic neřikaly. Pečlivě jsme je prošli, ale nic jsme z toho nezískali. V zápisníku byla spousta poznámek, ale žádná z nich zřejmě ani v nejmenším nesouvisela s vraždou. Dopisy byly stejně niceříkající.

Výrobní číslo psacího stroje, kterým byla spáchána vražda, bylo, jak jsme zjistili, odstraněno - zřejmě vypilováno z rámu.

„No, co myslíte?” zeptal se O'Gar, když jsme se vzdali zkoumání našich stop a usedli k vypalování tabáku.

„Myslím, že potřebujeme najít Monsieura Emila Bonfilse.”

„To by vůbec neškodilo,” zabručel. „Nejlepší cesta asi bude spojit se s těmi pěti lidmi ze seznamu, na kterém je Gantvoortovo jméno. Co když je to seznam plánovaných vražd? Co když je tenhle Bonfils chce dostat všechny?”

„Možná. Spojíme se s nimi tak jako tak. Třeba zjistíme, že někteří z nich už byli zabiti. Ale ať už jsou mrtví nebo mají být zabiti nebo nemají být zabiti, je na tudy, že s touhle věcí mají něco společného. Vypravím kupu telegramů odbočkám agentury a o ta jména na tom seznamu se postarám. Pokusím se také vypátrat ty výstřižky.”

O'Gar se podíval na hodinky a zív.

„Jsou čtyři pryč. Co takhle to zabalit a trochu se vyspat? Nechám vzkaz pro specialistu z oddělení, aby srovnal psací stroj s dopisem podepsaným Emil Bonfils a s tím seznamem. Třeba to na něm bylo napsáno. Jakmile bude dost světlo, aby na to bylo vidět, nechám prohledat park okolo místa, kde jsme našli Gantvoorta; a snad najdeme chybějící botu a knoflíčky do límce. A pošlu dva chlapce do všech obchodů s psacími stroji ve městě, aby se pokusili něco se dovědět o tomhle.”

Zastavil jsem se na nejbližším telegrafním úřadě a odeslal svazek zpráv. Pak jsem odešel domů nechat si zdát o něčem, co nebylo ani vzdáleně spojeno se zločinem nebo detektivním řemeslem.

Když jsem v jedenáct ráno dorazil, čilý a svěží, s pěti hodinami spánku v kapse, na detektivní oddělení policie, našel

jsem Ó'Gara zhrouteného za stolem, jak omámeně zírá na černou botu, půl tuctu knoflíčků od límce, zrezivělý plochý klíč a zmačkané noviny. To všechno leželo v řadě před ním.

„Co to má být? Suvenýry z vaší svatby?“

„Kdyby aspoň to.“ V hlase se mu odráželo těžké znechucení. „Poslouchejte: jeden z vrátných Národní námořní banky našel ve vestibulu balíček, když začal ráno uklízet. Byla v něm tahle bota - Gantvoortova scházející bota - zabalená do tohohle kusu pět dní starých Philadelphia Record a tyhle knoflíčky do límce a tenhle starý klíč. Všimněte si, že podpatek boty je utržený a stále ještě chybí. Whipple botu s jistotou identifikoval, stejně jako dva knoflíčky, ale ten klíč nikdy předtím neviděl. Ty čtyři ostatní límečkové knoflíčky jsou nové, obyčejné double. Klíč vypadá na to, že se pěkně dlouho nepoužíval. Jaký si z toho všeho sestavíte obrázek?“

Nedokázal jsem si sestavit žádný obrázek.

„Jak se stalo, že vrátný ty věci odevzdal?“

„Celý případ je v ranních novinách - všechno o té chybějící botě a Hrneckových knoflicích a vůbec.“

„Co jste zjistili o psacím stroji?“ zeptal jsem se.

„Dopis i seznam na něm byly skutečně napsány; ale nepodařilo se nám zjistit, odkud stroj pochází. Prověřili jsme si toho felčara, co mu patří kupé, a ten je v suchu. Přešetřili jsme si, jak strávil včera večer každou minutu. Lagerquist, obchodník s potravinami, co našel Gantvoorta, se zdá také v pořádku. Co jste udělal vy?“

„Ještě jsem nedostal žádnou odpověď na telegramy, které jsem posílal včera v noci. Dnes ráno jsem se na cestě sem zastavil v agentuře a poslal čtyři detektivy, aby obešli hotely a vyhledali všechny lidi jménem Bonfils - v seznamu jsou pod tím jménem dvě nebo tři rodiny. Také jsem poslal telegram newyorské odbočky, aby prošli záznamy paroplavebních společností a zjistili, jestli v poslední době nepřijel nějaký Emil Bonfils; a poslal jsem kabelogram našemu pařížskému spolupracovníkovi, aby se pokusil vydolovat něco tam.“

„Asi bychom měli nejdřív ze všeho navštívit Gantvoortova advokáta - Abernathyho - a tu ženskou Dexterovic,“ řekl detektivní seržant.

„Asi jo,“ souhlasil jsem. „Pusťme se nejdřív do advokáta. S tím, jak teď věci stojí, je nejdůležitější.“

Advokát Murray Abernathy byl dlouhý, hubený, pomalu hovořící džentlmen ze staré školy, který se stále ještě držel košil s naškrobenou náprsenkou. Byl příliš plný toho, co považoval za profesionální etiku, než aby nám pomohl, jak jsme očekávali; ale že jsme ho nechali mluvit - rozkládat svým vlastním tempem - přece jen jsme nějaké informace získali. Vypadalo to asi takhle:

Mrtvý a Creda Dexterová se měli v úmyslu vzít příští středu. Zdálo se, že jak jeho syn tak její bratr se staví proti sňatku, a proto se Gantvoort s Credou chtěli dát oddat tajně v Oaklandu a hned to odpoledne odjet lodí do Orientu. Předpokládali, že až jejich dlouhé líbánky skončí, budou se moci vrátit k synovi a k bratrovi, kteří se s manželstvím mezitím smíří.

Gantvoort sepsal novou poslední vůli, která zanechávala polovinu majetku nové ženě a druhou polovinu synovi a snaše. Ale nová vůle nebyla ještě podepsána a Creda Dexterová to věděla. Věděla - a to byla jedna z mála věcí, které Abernathy prohlásil s určitostí - že podle stále ještě platné staré vůle přechází všechno na Charlese Gantvoorta a jeho ženu.

Z Abernathyových přibližných prohlášení a narážek jsme odhadli, že Gantvoortův majetek činil asi tak půldruhého miliónu. Advokát řekl, že v životě neslyšel o Emilu Bonfilsovi ani o žádných výhrůžkách nebo pokusech o vraždu namířených proti mrtvému. Nevěděl nic - nebo nechtěl nám nic říct - co by vrhalo světlo na povahu té věci, z jejíž krádeže obviňoval mrtvého výhrůžný dopis.

Z Abernathyovy kanceláře jsme šli do bytu Credy Dexterové v nové nákladně elegantní budově jen pár minut pěšky od Gantvoortova sídla.

Creda Dexterová byla drobná dívka něco málo přes dvacet. První, čeho si na ní člověk všiml, byly oči, velké a hluboké, jantarové barvy, jejichž panenky nezůstávaly ani na okamžik v klidu. Nepřetržitě měnily velikost, roztahovaly se a stahovaly - někdy pomalu, jindy náhle - od velikosti špendlíkových hlaviček až k rozměrům, které hrozily úplným vymazáním jantarových duhovek.

Když člověk vyšel od očí, objevil brzy, že je celá výrazně kočkovitá. Každý její pohyb byl pomalým, plynulým, jistým pohybem kočky; a obrysy její dost hezké tváře, tvar úst, malý nos, posazení očí, to všechno bylo také kočičí. Ten účinek byl ještě znásoben jejími hustými světle hnědými vlasy.

„Chtěli jsme se s panem Gantvoortem pozítří vzít,“ řekla, když jsme odbyli předběžné vysvětlování. „Jeho syn a snacha byli proti našemu sňatku, stejně jako můj bratr Madden. Všichni si zřejmě mysleli, že věkový rozdíl mezi námi je příliš velký. Abychom se vyhnuli nepříjemnostem, chtěli jsme se vzít v tichosti a pak odjet na rok nebo ještě na déle do zahraničí. Mysleli jsme si, že do té doby, než se vrátíme, na svoje výhrady zapomenou.“

Kvůli tomu přiměl pan Gantvoort Maddena, aby odjel do New Yorku. Měl tam jistou obchodní záležitost - cosi s prodejem podílu na nějaké ocelárně - a použil ji jako záminky, aby odklidil Maddena stranou do té doby, než odjedeme na svatební cestu. Madden tu bydlel se mnou a bývalo by bylo téměř nemožné chystat se na cestu, aby si toho nevšiml.“

„Byl tu pan Gantvoort včera večer?“ zeptal jsem se.

„Ne, očekávala jsem ho - chtěli jsme jít ven. Obvykle přicházel pěšky - je to jen pár bloků. Když tu v osm ještě nebyl, zatelefonovala jsem k nim domů. Whipple mi řekl, že odešel už před hodinou. Volala jsem potom ještě dvakrát. Dnes ráno, dřív než jsem viděla noviny, jsem zatelefonovala znovu a řekli mi, že -,“

Odmlčela se se vzlyknutím v hlase - byla to jediná známka zármutku, kterou během celého rozhovoru projevila. Podle dojmu, který jsme o ní získali od Charlese Gantvoorta a Whippla, jsme byli připraveni na více či méně propracované projevy hoře z její strany. Ale zklamala nás. Nic v chování nepřeháněla - dokonce na nás ani nespustila slzy.

„Byl tu pan Gantvoort předevečirem večer?“

„Ano. Přišel krátce po osmé a zůstal skoro do dvanácti. Ven jsme nešli.“

„Přišel a odešel pěšky?“

„Ano, pokud vím.“

„Říkal vám někdy něco o tom, že je jeho život ohrožen?“ „Ne.“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Znáte Emila Bonfilse?“

„Ne.“

„Slyšela jste někdy pana Gantvoorta o něm mluvit?“ „Ne.“

„V jakém hotelu bydlí váš bratr v New Yorku?“

Neklidné černé panenky se najednou rozšířily, jako kdyby se chystaly přetéct do bílých oblastí očí. To byl první jasný náznak strachu, kterého jsem si všiml. Ale až na zrádné panenky zůstalo její chování nevzrušené.

„Nevím.“

„Kdy odjel ze San Franciska?“

„Ve čtvrtek - před čtyřmi dny.“

Když jsme opustili byt Credy Dexterové, ušli jsme s O'Garem tak šest sedm bloků v zamyšleném mlčení. Pak promluvil.

„Úlisná kočka - tahle dámička. Hlad' ji po srsti a bude krásně příst. Hlad' ji proti srsti - a dej pozor na dráčky!“

„Co vám řekl ten záblesk v jejích očích, když jsem se jí zeptal na bratra?“

„Něco ano - ale nevím co! Neškodilo by ho vyhledat a zjistit si, jestli je opravdu v New Yorku. Jestli je tam dneska, tak tu zaručeně nemohl být včera večer - i poštovním letadlům trvá cesta šestadvacet nebo osmadvacet hodin.“

„Uděláme to,“ souhlasil jsem. „Vypadá to, jako by si tahle Creda Dexterová nebyla dvakrát jistá, že její bratříček v té vraždě nejel. A nic nedokazuje, že Bonfilsovi někdo nepomáhal. Ale nemyslím si, že s tou vraždou má něco společného Creda. Věděla, že nová vůle není ještě podepsaná. Nemělo by smysl, aby sama sebe připravovala o tři čtvrtě miliónu dolousů.“

Poslali jsme obšírný telegram newyorské odbočce Kontinentální a pak jsem se zastavil v agentuře, podívat se, jestli přišly odpovědi na telegramy, které jsem posílal předešlou noc.

Přišly.

Ani jednoho z lidí, jejichž jména se objevila spolu s Gantvoortovým na strojem psaném seznamu, nenašli; nenašli po nich sebemenší stopu. Dvě z udaných adres byly naprosto chybné. Na příslušných ulicích nejsou žádné domy s těmito čísly - a nikdy nebyly.

Zbytek odpoledne jsme s O'Garem strávili na ulici mezi Gantvoortovým domem na Ruském kopci a budovou, kde bydleli Dexterovi. Vyslechli jsme každého, na koho jsme narazili - muže, ženy, děti - každého, kdo bydlel, pracoval nebo si hrál na některé ze tří cest, které mohl mrtvý zvolit.

Nenašli jsme nikoho, kdo by slyšel výstřel, který noc před vraždou vypálil Bonfils. Nenašli jsme nikoho, kdo by si všiml během večera vraždy něčeho podezřelého. Nikoho, kdo by si vzpomněl, že viděl Gantvoorta jet v kupé.

Pak jsme navštívili Gantvoortův dům a znovu vyslechli Charlese Gantvoorta, jeho ženu a všechno služebnictvo - a nezjistili jsme nic. Pokud věděli, nechybělo nic, co mrtvému patřilo - nic, co by bylo dost malé na to, aby se to dalo schovat do podpatku.

Boty, které měl na nohou ten večer, kdy ho zabili, byly jedním ze tří párů, které si dal před dvěma měsíci udělat v New Yorku. Mohl odstranit podpatek levé boty, vyhloubit v něm dostatečně velký otvor, aby se tam dal schovat malý předmět, a pak opět podpatek přibít; i když Whipple trval na tom, že by si všiml následků jakéhokoli manipulování s botou, pokud by to neudělal zkušený řemeslník.

Když jsme vyčerpali tohle pole, vrátili jsme se do agentury. Z newyorské odbočky právě přišel telegram, ve kterém stálo, že v záznamech žádné paroplavební společnosti za posledních šest měsíců není zanesen příjezd Emila Bonfilse z Anglie, Francie nebo Německa.

Detektivové, kteří prohledávali město kvůli Emilu Bonfilsovi, vyšli všichni naprázdno. Našli a vyslechli jedenáct osob jménem Bonfils v San Francisku, Oaklandu, Berkeley a Alamedě. Vyšetřování zbavovalo s určitostí všech jedenáct podezření. Žádný z těchto Bonfilsů neznal Emila Bonfilse. Pročesávání hotelů nevyneslo nic.

Šli jsme s O'Garem společně na večeři - tiché bručounské jídlo, během něhož ani jeden z nás nepromluvil víc než šest slov - a pak jsme se vrátili do agentury. Našli jsme tam další telegram z New Yorku.

Madden Dexter přijel do hotelu McAlpin dnes ráno s plnou mocí prodat Gantvoortův podíl ocelářské společnosti B. F. a F. Popírá, že ví něco o Emilu Bonfilsovi nebo o vraždě. Chce uzavřít jednání a odjet do San Franciska zítra.

Nechal jsem list papíru, na kterém jsem telegram dekoval, vyklouznout z prstů. Beze slova jsme seděli proti sobě přes můj stůl, prázdně na sebe zírali a naslouchali rachotu kbelíků uklízeček na chodbě.

„Je to divný,“ řekl konečně O'Gar tiše pro sebe.

Přikývl jsem. Bylo.

„Máme devět stop,“ promluvil za chvíli znovu, „a všechny nám přinesly leda tak houby.“

Číslo jedna: mrtvý vás zavolal a řekl vám, že mu vyhrožoval a střílel na něj nějaký Emil Bonfils, se kterým měl před dlouhou dobou v Paříži nějaké techtle mechtle.

Číslo dvě: psací stroj, kterým byl zabit a na kterém byl napsán dopis a seznam. Stále se ho ještě pokoušíme vypátrat, ale zatím to nic neslibuje. Stejně, co to má být k čertu za zbraň? Vypadá to, jako že se ten chlap Bonfilsův rozcílil a praštil Gantvoorta první věcí, která mu přišla pod ruku. Ale co ten psací stroj dělal v ukradeném autě? A proč bylo upilované číslo?“

Zavrtěl jsem hlavou, abych naznačil, že odpověď netuším, a O'Gar pokračoval ve vypočítávání našich stop.

„Číslo tři: výhružný dopis, který potvrzuje to, co Gantvoort říkal odpoledne do telefonu.

Číslo čtyři: ty dva náboje se zářezy na držkách.

Číslo pět: pouzdro na klenoty.

Číslo šest: ten chumáč žlutých vlasů.

číslo sedm: skutečnost, že bota mrtvého a jeho Hrnečkové knoflíky byly odneseny.

Číslo osm: peněženka se dvěma desetidolarovými bankovkami, třemi výstřižky a seznamem, nalezená na ulici.

Číslo devět: to, že jsme příští den našli botu, zabalenou do pět dní starých filadelfských novin, a s ní chybějící límečkové knoflíky, čtyři další a zrezivělý klíč.

To je náš seznam. Jestli ty stopy vůbec něco znamenají, znamenají to, že Emil Bonfils, ať je to kdokoliv - byl o něco Gantvoortem v Paříži v roce 1902 obrán a že si pro to přijel. Odvezl včera večer Gantvoorta v ukradeném voze a přivezl s sebou psací stroj - bůhví proč! Gantvoort se začal hádat, a tak mu Bonfils rozbil šišku psacím strojem, prohledal mu kapsy a zřejmě nic nevzal. Domníval se, že to, co hledá, je v Gantvoortově levé botě, a tak ji vzal s sebou. A pak - jenže v tom případě ten trik s límečkovými knoflíčky a tím falešným seznamem nedává žádný smysl a taky -“

„Ale dává!“ přerušil jsem ho a posadil se úplně probuzený. „To je naše desátá stopa - stopa, kterou budeme od teďka sledovat. Až na Gantvoortovo jméno a adresuje ten seznam podfuk. Naši lidi by našli alespoň jednoho z těch pěti lidí ze seznamu, kdyby to bylo na rovinu. Ale nenašli po žádném z nich ani tu nejmenší stopu. A dvě z těch adres měly čísla, která vůbec neexistují!“

Ten seznam je podvržený, vložený do peněženky s výstřižky a s dvaceti dolary - aby ta hra vypadala líp - a narafovaný na silnici blízko auta, aby nás svedl z cesty. A jestli je tomu tak, pak je to sto ku jedné, že ty ostatní věci jsou taky blaf.

Od teďka pokládám všech těch devět krásných stop za devět podfuků. A budu se podle nich řídit přesně opačně. Hledám člověka, který se nejmenuje Emil Bonfils a jehož iniciály nejsou ani E. ani B.; který není Francouz a nebyl v Paříži v roce 1902. Muže, který nemá světlé vlasy, nenosí pistoli ráže .45 a vůbec se nezajímá o rubriku osobních zpráv v novinách. Člověka, který nezabil Gantvoorta, aby se zmocnil něčeho, co by se dalo ukrýt v botě nebo knoflíčku od límce. Takového chlapa teď budu honit!“

Detektivní seržant zamyšleně zakroutil malýma zelenýma očkami a podrbl si hlavu.

„Možná že to není taková pitomost!“ řekl. „Můžete mít pravdu. Dejme tomu, že máte - a co dál? Ta kočka Dexterovic to neudělala - stálo ji to tři čtvrtě miliónu. Její bratr to neudělal - je v New Yorku. A kromě toho člověk neoddělá nějakého chlápka jen proto, že si myslí, že je moc starý na to, aby si vzal jeho sestru. Charles Gantvoort? On a jeho žena jediní získali nějaké peníze z toho, že starý umřel před podepsáním nové závěti. Máme jen jejich slovo na to, že Charles byl ten večer doma. Sluhové ho mezi osmou a jedenáctou neviděli. Byl jste tam, a také jste ho před jedenáctou neviděl. Ale vy i já mu věříme, když říká, že byl celý večer doma. A ani jeden z nás si nemyslí, že starého oddělal - i když je to samozřejmě možné. Tak kdo teda?“

„Tahleta Creda Dexterová,“ nadhodil jsem, „si brala Gantvoorta pro peníze, že ano? Přece si nemyslíte, že do něj byla zamilovaná?“

„Ne. Z toho, co jsem z ní viděl, mám dojem, že byla zamilovaná do toho půldruhého miliónu.“

„Dobrá,“ pokračoval jsem. „Není to přesně řečeno žádná šereda, zdaleka ne. Myslíte si, že Gantvoort byl jediný muž, který se na ni kdy chytil?“

„Rozumím! Rozumím!“ vykřikl O'Gar. „Máte na mysli, že v tom dostihu mohl jet také nějaký mladý chlápek, který za sebou neměl půldruhého miliónu a kterému se nezamlouvalo, že ho vyšouplul člověk, který půldruhého miliónu má. Možná - možná.“

„No tak dejme tomu, že zakopeme všechno, na čem jsme pracovali, a zkusíme to z tohoto konce.“

„Co se mě týče, klidně,“ řekl. „Počínaje zítřejším ránem, začneme shánět Gantvoortova soka v soutěži o packu téhle Dexterovic kočky.“

Přesně tohle jsme udělali, ať to bylo správné, nebo ne. Uložili jsme všechny ty krásné stopy do šuplete, šuple jsme zamkli a na stopy jsme zapomněli. Pak jsme se pustili do hledání mužů kolem Credy Dexterové a pokoušeli jsme se z nich vytřídit vraha.

Ale nebylo to tak jednoduché, jak to zní.

Celé naše vrtání v její minulosti nedokázalo objevit jediného muže, kterého by bylo možno pokládat za nápadníka. Žili s bratrem v San Francisku tři roky. Sledovali jsme jejich stopu celou tou dobou od bytu k bytu. Dotazovali jsme se každého člověka, kterého jsme našli, i když ji znal třeba jen od vidění. A nikdo nám nedokázal vyprávět o jediném muži, který by se o ni kdy zajímal, kromě Gantvoorta. Zdálo se, že ji nikdo neviděl s jiným mužem než s Gantvoortem nebo s bratrem.

I když nám tohle všechno moc nepomáhalo, přinejmenším nás to přesvědčilo, že jsme na správné stopě. Byli jsme si jisti, že v jejím životě musel být během těch tří let kromě Gantvoorta ještě alespoň jeden muž. Nepatřila - pokud jsme se hodně nemýlili - k ženám, které odmítají pozornost mužů; a přírodou byla rozhodně obdařena ji přitahovat. A pokud tu byl nějaký další muž, pak právě skutečnost, že ho držela tak dokonale pod pokličkou, zvyšovala pravděpodobnost, že byl zapleten do Gantvoortovy smrti.

Nepodařilo se nám zjistit, kde Dexterovi žili předtím, než přijeli do San Franciska, ale jejich dřívější život nás tak moc nezajímal. Bylo samozřejmě možné, že se v poslední době objevil na scéně nějaký dávný milenec, ale v tom případě by bylo snadnější objevit obnovenou známost než tu starší.

Naše pátrání naznačovalo, že Gantvoortův syn měl nepochybně pravdu, když pokládal Dexterovy za dobrodruhy. Všechna jejich činnost to dokazovala, i když se nezdálo, že by v jejich minulosti bylo něco přímo nezákonného.

Pustil jsem se znovu do Credy Dexterové, strávil v jejím bytě celé odpoledne a bušil do ní jednou otázkou po druhé.

Všechny byly namířeny na její bývalé známosti. Koho se zbavila kvůli Gantvoortovu půldruhému miliónu? A odpověď vždycky zněla, že nikoho - a mně se té odpovědi nechtělo věřit.

Nechali jsme Credu Dexterovou stopovat dnem i nocí - a nehnuli jsme se ani o centimetr. Možná měla podezření, že je sledována. Tak jako tak opouštěla svůj byt jenom zřídka, a když už, tak na ty nejnevinnější pochůzky. Hlíдали jsme její byt, abychom věděli, jestli je uvnitř, nebo ne. Nikdo ji nenavštěvoval. Odposlouchávali jsme jí telefon - a všechna naše námaha nám nepřinesla nic. Hlíдали jsme její poštu - a nedostala jediný dopis, dokonce ani reklamní leták ne.

Mezitím jsme se dozvěděli, odkud pocházejí tři výstřižky nalezené v peněžence - z rubrik osobních zpráv newyorských, chicagských a portlandských novin. Ten z portlandských byl vytištěn dva dny před vraždou, z chicagských čtyři dny a z newyorských pět dní. Všechny troje noviny byly na stanicích v San Francisku v den vraždy - kdokoliv, kdo hledal materiál, kterým poplést detektivy, si je mohl koupit a vystříhat.

Pařížský spolupracovník agentury našel dokonce šest Emilů Bonfilsů - všechny bezcenné, pokud se týkalo našeho případu - a pátral po třech dalších.

Jenže O'Gar a já už jsme si s Emily Bonfilsy nedělali hlavu - tenhle bod byl mrtvý a vyřízený. Zápasili jsme s naším novým úkolem - najít Gantvoortova soka.

Tak ubíhaly dny a tak vypadaly věci v době, kdy se měl Madden Dexter vrátit z New Yorku.

Naše newyorská odbočka ho měla pod dohledem od chvíle, kdy opustil město. Uvědomili nás o jeho odjezdu, a tak jsem věděl, kterým jede vlakem. Chtěl jsem mu položit pár otázek dřív, než se setká se sestrou. Mohl mi říci, co jsem chtěl vědět, a mohl k tomu být i ochotný, pokud jsem se k němu mohl dostat dřív, než mu sestra zavře ústa.

Kdybych ho byl znal od vidění, mohl jsem si ho vyzvednout, až bude vystupovat z vlaku v Oaklandu, ale já ho neznal; a nechtěl jsem s sebou brát Charlese Gantvoorta nebo někoho jiného, kdo by mi ho ukázal.

A tak jsem jel to ráno do Sacramento a nastoupil tam do jeho vlaku. Vložil jsem svou navštívenku do obálky a dal ji ve stanici poslíčkovi. Pak jsem s chlapcem procházel vlakem a nechal ho vyvolávat:

„Pan Dexter! Pan Dexter!”

V posledním voze - ve vyhlídkovém - přestal štíhlý tmavovlasý muž v dobře ušitém tmavém obleku pozorovat oknem nástupiště a natáhl k chlapci ruku.

Prohlížel jsem si ho, zatímco nervózně roztrhával obálku a četl moji navštívenku. Jeho brada se v té chvíli mírně zachvěla a zdůraznila tak slabost tváře, která nemohla být silná ani v těch nejlepších okamžicích. Odhadoval jsem ho tak na pětadvacet až třicet; vlasy rozčísnuté uprostřed a ulíznuté dolů; velké, příliš výrazné hnědé oči; malý, dobře tvarovaný nos; úhledný hnědý knírek; temně rudé, měkké rty - takový ten typ.

Když vzhlédl od navštívenky, posadil jsem se na prázdné sedadlo vedle něj.

„Vy jste pan Dexter?”

„Ano,” řekl. „Asi se mnou chcete mluvit kvůli smrti pana Gantvoorta, že?”

„Uhm. Chtěl jsem vám položit pár otázek, a protože jsem byl náhodou zrovna v Sacramento, myslel jsem si, že vám je můžu položit ve vlaku a nezabrat vám přitom moc času.”

„Jestli bych vám mohl nějak pomoci,” ujistil mě, „velice rád to udělám. Ale řekl jsem detektivům v New Yorku všechno, co vím, a nezdálo se, že by jim to bylo moc platné.”

„No, situace se o trochu změnila od té doby, co jste odjel z New Yorku.” Pozorně jsem během řeči pozoroval jeho tvář. „Nyní může být to, o čem jsme si mysleli, že nám není nic platné, právě to, co potřebujeme.”

Odmíchl jsem se, zatímco on si navlhčil rty a vyhnul se mému pohledu. Pomyslel jsem si, že možná nic neví, ale určitě je pěkně nervózní. Nechal jsem ho pár minut čekat a přitom jsem předstíral hlubokou zamyšlenost. Byl jsem si jist, že když to navleču správně, dokážu ho obrátit naruby.

Nezdálo se, že ho udělali z moc odolného materiálu.

Seděli jsme s hlavami těsně u sebe, aby čtyři nebo pět dalších pasažérů ve voze nemohlo zaslechnout náš rozhovor; a tahle pozice byla pro mě výhodná. Jedna z věcí, kterou ví každý detektiv, je jak je často snadné získat informaci - dokonce i přiznání - z člověka slabší povahy prostě tím, že k němu těsně přiblížíte tvář a mluvíte hlasitě. Nemohl jsem tu mluvit hlasitě, ale blízkost našich obličejů už byla výhodou sama o sobě.

„Který z přátel vaší sestry,” začal jsem konečně, „jí věnoval největší pozornost kromě pana Gantvoorta?”

Slyšitelně polkl, podíval se z okna, letmo na mě, a pak znovu z okna.

„Opravdu, to nevím.”

„Dobrá. Pojdme na to takhle. Dejme tomu, že probereme jednoho po druhém všechny muže, kteří se o ni zajímali a o které se zajímala ona.”

Pokračoval v zírání z okna.

„Kdo bude ten první?” zatlačil jsem na něj.

Jeho pohled zatěkal a setkal se na chvíli s mým. Bylo v něm jakési ustrašené zoufalství.

„Vím, že to zní hloupě, ale já, její bratr, vám nemůžu jmenovat jediného muže, o kterého se Creda zajímala předtím, než poznala Gantvoorta. Pokud vím, necítla nikdy ani v nejmenším nic k žádnému muži, než poznala jeho. Samozřejmě je možné, že tu byl někdo, o kom nevím, ale - “

Znělo to hloupě, to tedy ano! Creda Dexterová, se kterou jsem mluvil - úlisná kočka, jak říkal O'Gar - na mě nepůsobila dojmem, že by vydržela moc dlouho bez alespoň jednoho muže v závěsu. Tenhle hezounký chlápek přede mnou mi lhal. Nemohlo pro to být žádné jiné vysvětlení.

Pustil jsem se do něj zuby nehty. Ale když jsme časně zvečera dojeli do Oaklandu, držel se stále svého původního prohlášení - že Gantvoort je jediný z nápadníků jeho sestry, o kterém něco ví. A já věděl, že jsem udělal koninu: podcenil jsem Maddena Dextera a zahrál to špatně proto, že jsem se ho pokoušel zvíkat moc rychle - šel jsem přímo k bodu, který mě zajímal. Buď byl daleko silnější, než za jakého jsem ho pokládal, anebo měl daleko větší zájem, než jsem

si myslel, skrývat Gantvoortova vraha.

Ale dozvěděl jsem se tohle: jestli Dexter lže - a o tom nemohlo být moc pochyb - pak Gantvoort skutečně měl soka a Madden Dexter se domníval nebo věděl, že tenhle soupeř Gantvoorta zabil.

Když jsme vystupovali z vlaku v Oaklandu, věděl jsem, že jsem to projel, že mi neřekne to, co jsem chtěl vědět - v každém případě ne dnes večer. Ale pověsil jsem se na něj, držel jsem se po jeho boku, když jsem nastupovali na sanfranciský přívaz, navzdory jeho zřejmé touze nějak se mě zbavit. Vždycky je naděje, že se stane něco neočekávaného; a tak jsem ho dál zasypával otázkami, když naše loď opouštěla přístaviště.

Za chvíličky přišel k místu, kde jsme seděli, nějaký člověk - velký robustní muž ve světlém svrchníku, s černou taškou.

„Nazdar, Maddene!“ pozdravil mého společníka a zamířil k němu s nataženou rukou. „Právě jsem přijel a pokouším si vzpomenout na tvoje telefonní číslo,“ řekl a položil tašku. Vře si potřásl rukama. Madden Dexter se ke mně obrátil.

„Dovolte, abych vám představil pana Smitha,“ řekl mi a pak oznámil moje jméno velkému muži s dodatkem: „Je od zdejší odbočky Kontinentální detektivní agentury.“

Ten dodatek - jasné varování pro Smitha - mě okamžitě vytáhl na nohy a přivedl do stavu nejvyšší ostražitosti. Ale převoz byl narvaný - kolem nás bylo aspoň sto lidí. Uklidnil jsem se, příjemně se usmál a potřásl si se Smithem rukou. Ať byl Smith kdokoliv a ať měl s vraždou jakékoliv spojení - a pokud žádné neměl, proč Dexter tak pospíchal, aby mu prozradil mou totožnost? - nemohl udělat nic tady. Dav kolem nás byl výhodou pro mě.

To byla onoho dne moje druhá chyba.

Smithova levá ruka zajela do kapsy svrchníku - lépe řečeno do jedné z těch svislých šterbin, které jsou u některých typů kabátů, aby se člověk mohl dostat k vnitřním kapsám bez rozepínání. Ruka projela tou šterbinou a kabát se pootevřel natolik, abych viděl tuponosou automatickou pistoli v jeho ruce - zablácenou před pohledem všech, s výjimkou mého - namířenou do úrovně mého pasu.

„Půjdem na palubu?“ zeptal se Smith - a byl to rozkaz.

Váhal jsem. Nechtěl jsem opustit všechny ty lidi, kteří tu kolem nás tak slepě postávali a posedávali. Ale Smith nevypadal na rozvášněného člověka. Měl výraz muže, který by mohl snadno nevzít v úvahu přítomnost stovky svědků.

Otočil jsem se a prošel davem. Šel za mnou a jeho pravá ruka přátelsky spočívala na mém rameni; levá držela pistoli pod kabátem přitisknutou na mou páteř.

Paluba byla prázdná. Nad lodí a vodou ležela těžká mlha, stejně mokrá jako voda - mlha sanfranciské zátoky v zimě večer - která zahнала všechny dovnitř. Obklopila nás, hustá a neproniknutelná. Nedohlédl jsem ani na konec lodí, navzdory světlům, která zářila nad námi.

Zastavil jsem se.

Smith mě postrčil do zad.

„Dál, abychom si mohli promluvit,“ zavrčel mi do ucha.

Šel jsem tak daleko, až jsem dorazil k zábradlí.

Celá zadní část hlavy mi vzplanula náhlým ohněm... v temnotě přede mnou se rozzářily tmavě jiskřivé body... zvětšovaly se... začaly se řídit směrem ke mně...

Polovědomí! Zjistil jsem, že se nějak mechanicky držím na hladině a pokouším se sundat kabát. V týle mi něco d'ábelsky tepalo. Oči mě pály. Cítil jsem se těžký a dřevěný, jako kdybych spolykal hektolitry vody.

Mlha visela nízko a hustě nad vodou - nic jiného nebylo vidět. Než jsem se zbavil svazujícího kabátu, hlava se mi trochu vyjasnila, ale s vracejícím se vědomím přicházela zvýšená bolest.

Po mé levici zazářilo mlhavé světlo a zase zmizelo. Ze všech směrů zněly zpod bílé příkrývky mlhové sirény v tuctu různých ladění. Přestal jsem plavat, obrátil jsem se na záda a pokoušel se určit, kde jsem.

Po chvíli jsem zaslechl kvílivý pravidelný řev alcatrazské sirény. Ale nic mi to neřeklo. Přicházel z mlhy beze směru - zdálo se, že do mě buší přímo seshora.

Byl jsem někde v sanfranciské zátoce a to bylo všechno, co jsem věděl, i když jsem tušil, že mě proud vynáší ven, směrem ke Zlaté bráně.

Uplynula chvíle a já věděl, že jsem opustil dráhu oaklandského přívazu - nějakou dobu mě neminula ani jedna loď. Byl jsem rád, že jsem z té dráhy pryč. V téhle mlze bylo pravděpodobnější, že mě loď šoupne dolů, než že mě vytáhne nahoru.

Voda mě studila, a tak jsem se obrátil a začal plavat, právě tak dost energicky, abych si udržel krev v oběhu a přitom šetřil sílu, dokud si neurčím nějaký přesný cíl.

Siréna začala opakovat svůj řev stále blíž a blíž a za chvíli se objevila světlá loď, na které byla umístěna. Pomyslel jsem si, že je to asi sausalitský přívaz.

Loď se ke mně těsně přiblížila a já hulákal, až mi docházel dech a až jsem si odřel krk. Ale lodní siréna utopila můj křik ve svém varovném kvílení.

Loď pokračovala v jízdě a mlha se za ní zavřela.

Proud byl teď silnější a moje pokusy upoutat pozornost sausalitského přívazu mě oslabily. Nechal jsem se nést vodou, kam se jí zachtělo, a odpočíval.

Najednou se přede mnou objevilo další světlo - chvíli tam viselo - zmizelo.

Začal jsem ječet a pracovat rukama a nohama jak šílenec, abych se dostal vodou tam, kde jsem ho zahlédl.

Už jsem ho nikdy neuviděl.

Padla na mě únava a pocit marnosti. Voda už nebyla studená. Bylo mi teplo a cítil jsem příjemnou, útěšlivou otupělost. V hlavě mi přestalo tepat, nebyl v ní teď vůbec žádný pocit. Už žádná světla, ale jen zvuk mlhových signálů... sirén... sirén přede mnou, za mnou, po obou stranách; zlobil mě; rozčiloval mě.

Kdyby nebylo kvílejících sirén, přestal bych se snažit úplně. Byly jediným nepříjemným detailem mé situace - voda byla příjemná, únava byla příjemná Ale sirény mě mučily. Nedůtklivě jsem je proklínal a pak jsem se rozhodl plavat tak daleko, až už je neuslyším, a potom usnout v tichu přátelské mlhy...

Sem tam jsem si zdřímnul, ale vždycky mě vyburcoval kvílivý hlas sirény.

„Ty zatracené sirény! Ty zatracené sirény!” stěžoval jsem si znovu a znovu nahlas.

Za chvíli jsem zjistil, že se na mě řítí jedna zezadu. Byla čím dál tím hlasitější a silnější. Obrátil jsem se a čekal. V dohledu se objevila mlhavá, kouřící světlá.

S přehnanou opatrností, abych se vyvaroval sebemenšího šplouchnutí, jsem odplaval stranou. Až tahle ohavnost přejede, budu moci usnout.

Tiše jsem se pro sebe zachichotal, když se světla ocitla v jedné rovině se mnou. Pocítil jsem pošetilý triumf nad chytrostí, s jakou jsem lodi unikl. Ty zatracené sirény...

Život - hlad po životě - se mi najednou znovu rozlil po celém těle.

Zařval jsem na projíždějící loď a každým atomem své bytosti jsem se vrhnul směrem k ní. Mezi záběry jsem zvedal hlavu a řval...

Když jsem nabyl znovu vědomí, už podruhé toho večera, ležel jsem na zádech na vozíku na zavazadla, který se pohyboval. Kolem se tlačili muži a ženy, šli podél vozíku a zírali na mě zvědavými očima. Posadil jsem se.

„Kde jsme?” zeptal jsem se.

Malý rudolící muž v uniformě mi odpověděl na otázku.

„Právě jsme přistáli v Sausalitu. Ležte klidně. Vezeme vás do nemocnice.”

Otočil jsem se.

„Za jak dlouho se tahle loď vrací do San Franciska?”

„Odjíždí hned teď.”

Sklouzl jsem z vozíku a zamířil zpět na palubu.

„Jedu s ní,” řekl jsem.

Za půl hodiny jsem celý roztřesený a rozklepaný ve vlhkých šatech, s ústy pevně zaklapnutými, aby mi zuby nezněly jako kulomet, vlezl do taxíku před Přívozem a odjel do svého bytu.

Tam jsem do sebe nalil čtvrt litru whisky, vydrbal jsem se hrubým ručníkem, že jsem si div kůži nesesdřel, a až na obrovskou únavu a ještě horší bolest hlavy jsem se cítil zase skoro jako člověk.

Zastihl jsem po telefonu O'Gara, požádal ho, aby okamžitě přijel ke mně do bytu, a pak jsem zavolaal Charlese Gantvoorta.

„Viděl jste už Maddena Dextera?” zeptal jsem se ho.

„Ne, ale mluvil jsem s ním po telefonu. Zavolaal mi hned, jak přijel. Požádal jsem ho, aby hned ráno za mnou přišel do kanceláře pana Abernathyho, abychom mohli projít tu věc, kterou vyřizoval pro otce.”

„Můžete mu hned zavolat a říct mu, že musíte odjet z města - že musíte vyjet brzy ráno - a že byste rád zaskočil k němu do bytu a promluvil si s ním ještě dnes večer?”

„Ale ano, jestli chcete.”

„Výborně! Udělejte to. Zastavím se za chvíli pro vás a půjdu ho navštívit s vámi.”

„Co je -“ „Vysvětlím vám to, až se uvidíme,” skočil jsem mu do řeči.

O'Gar dorazil, právě když jsem končil s oblékáním.

„Tak on vám něco řekl?” zeptal se. Věděl o mém plánu setkat se s Dexterem ve vlaku a vyslechnout ho.

„Ano,” řekl jsem kysele, „ale málem jsem zapomněl, co to bylo. Ždímal jsem ho celou cestu ze Sacramento do Oaklandu a nemohl jsem z něj dostat ani slovo. Na přívoze mě představil člověku, kterého oslovoval jako pana Smitha, a hned řekl panu Smithovi, že jsem čmuchal. Považte, tohle všechno se stalo uprostřed nacpaného přívozu! Pan Smith mi strčí bouchačku do břicha, vyvede mě na palubu, majzne mě do týla a vyhodí mě do zátoky.”

„Moc jste se nenudil, co?” zašklebil se O'Gar a sražil čelo. „Vypadá to, že ten Smith je náš člověk - že je to ten chlap, co oddělal Gantvoorta. Ale proč se, k čertu, musel prozrazovat tím, že vás šoupl přes palubu?”

„To je na mě moc těžký,” přiznal jsem, zatímco jsem se pokoušel zjistit, který z mých klobouků a čepic bude nejméně tláčit na mou zboulovanou hlavu. „Dexter samozřejmě věděl, že pasu po jednom z bývalých milenců jeho sestry. A musel si myslet, že vím o hodně víc, než jsem skutečně věděl, jinak by to nezabral tak okatě - neprozradil by mou totožnost Smithovi přímo před mýma očima.

Možná že když Dexter ztratil hlavu a začal na přívozu žvanit, Smith si domyslel, že po něm brzo půjdu, jestli ne hned; a tak zoufale riskoval, aby mě odstranil z cesty. Ale za chvíli se o tom dozvíme všechno,” řekl jsem, když jsme scházeli dolů k čekajícímu taxíku, který nás dovezl ke Gantvoortovým.

„Nepočítáte s tím, že se tam objeví Smith, co?” zeptal se detektivní seržant.

„Ne. Ten se někam zašije, dokud neuvidí, jak se věci vyvíjejí. Ale Madden Dexter bude muset zůstat pěkně na ráně, aby se sám chránil. Má alibi, a tak je v suchu, co se týče samotné vraždy. A protože mě pokládá za mrtvého, tak je tím bezpečnější, čím víc zůstane na ráně. Ale ví určitě, co má tohle všechno vlastně znamenat, i když do toho nemusí být nutně zapleten. Pokud jsem viděl, tak dnes večer nešel se mnou a se Smithem na palubu. Tak jako tak bude doma. A tentokrát bude mluvit - tentokrát pěkně všechno vysype !”

Charles Gantvoort stál na schodech před domem, když jsme tam dojeli. Vlezl do taxíku a zamířili jsme k bytu Dexterových. Neměli jsme čas odpovídat na otázky, kterými nás Gantvoort s každým otočením kol zasypával.

„Je doma a očekává vás?” zeptal jsem se.

Pak jsme vystoupili z taxíku a vešli do činžovního domu.

„Pan Gantvoort na návštěvu k panu Dexterovi,” řekl Gantvoort malému Filipínci v domácí centrále.

Chlapec promluvil do telefonu.

„Jděte nahoru,” řekl nám.

U Dexterových dveří jsem předešel Gantvoorta a stiskl zvonek.

Creda Dexterová otevřela dveře. Jantarové oči se rozšířily a úsměv zmizel, když jsem kolem ní prošel do bytu.

Rychle jsem proběhl malou chodbou a zahrnul do prvního pokoje, odkud vycházelo otevřenými dveřmi světlo.

A ocítl se tvář v tvář Smithovi!

Překvapilo nás to oba, ale jeho úžas byl daleko větší než můj. Ani jeden z nás neočekával, že se setkáme; ale já věděl, že je ještě naživu, zatímco on měl všechny důvody domnívat se, že ležím na dně Zátoky.

Využil jsem jeho většího zděšení a podařilo se mi udělat dva kroky k němu dřív, než začal jednat.

Jedna ruka mu sjela dolů.

Vymrštil jsem mu pravou pěst do tváře - a vymrštil jsem s ní každý gram svých devadesáti kilo, posílený vzpomínkou na každou vteřinu, kterou jsem strávil ve vodě, a každé bolestné zatnutí mé pomlácené hlavy.

Ruka, která už už sahala po pistoli, se zvedla příliš pozdě, aby zabránila mému úderu.

Jak jsem ho praštil do tváře, něco mi v ruce ruplo a ztratil jsem v ní cit.

Ale on si lehnul - a zůstal ležet tam, kam dopadnul.

Přeskočil jsem jeho tělo ke dveřím na druhé straně místnosti a vytáhl levou rukou revolver.

„Je tu někde Dexter!” zavolal jsem přes rameno na O’Gara. Vstupoval právě s Gantvoortem a Credou dveřmi, kterými jsem přišel. „Mějte oči otevřené!”

Prohnal jsem se čtyřmi zbývajících pokoji v bytě, zotvíral dveře od skříní, nakoukl všude - a nenašel jsem nikoho.

Pak jsem se vrátil tam, kde se Creda Dexterová s pomocí O’Gara a Gantvoorta pokoušela vzkřísit Smitha.

Detektivní seržant se na mě přes rameno podíval.

„Kdo si myslíte, že je tenhle výtečník?” zeptal se.

„Můj přítel pan Smith.”

„Gantvoort říká, že je to Madden Dexter.”

Podíval jsem se na Charlese Gantvoorta. Přikývl.

„Tohle je Madden Dexter,” řekl.

Pracovali jsme na Dexterovi skoro deset minut, než otevřel oči. Jakmile se posadil, začali jsme na něj pálit otázky a obvinění. Doufali jsme, že se přizná, než se zotaví z otřesu - ale tak otřesený zase nebyl.

Jediné, co jsme z něj dostali, bylo:

„Seberte mě, jestli chcete. Pokud budu mít co říct, řeknu to svému advokátovi a nikomu jinému.”

Creda Dexterová, která couvla, když se její bratr probral, a pozorovala nás z větší vzdálenosti, najednou přistoupila a chytila mě za ruku.

„Co na něj máte?” dožadovala se pánovitě.

„Nerad bych to všechno vypočítával,” opáčil jsem, „ale můžu vám říct asi tolik. Dáme mu v krásné moderní soudní síni šanci dokázat, že nezabil Leopolda Gantvoorta.”

„Byl v New Yorku!”

„Nebyl! Poslal do New Yorku kamaráda jako Maddena Dextera a ten tam obstaral Gantvoortovu záležitost. Jestli je tohle opravdu Madden Dexter, tak se dostal nejbliž New Yorku, když se setkal se svým přítelem na přivozu, aby od něj převzal papíry spojené s transakcí týkající se ocelářské společnosti B. F. & F., a zjistil, že jsem narazil na pravdu o jeho alibi - i když já to tenkrát ještě sám nevěděl.”

Prudce se otočila proti svému bratrovi.

„Je tohle na rovinu?” zeptala se ho.

Zaškaredil se na ni a dál si prsty ohmatával místo na bradě, kde přistála moje pěst.

„Řeknu všechno, co chci říct, svému advokátovi,” opakoval.

„Že řekneš?” odsekla mu. „Tak já řeknu to, co chci říct, hned teď!”

Otočila se znovu proti mně.

„Madden vůbec není můj bratr! Jmenuju se Ivesová. Setkali jsme se s Maddenem v St. Louis asi před čtyřmi lety, táhli to spolu asi tak rok a pak jsme odjeli do Friska. Byl to podvodník - pořád ještě je. Seznámil se s panem Gantvoortem asi před šesti nebo sedmi měsíci a chystal si ho, aby mu mohl střelit pod vržený vynález. Párkrát ho sem přivedl a představil mě jako svou sestru. Obvykle jsme vystupovali jako bratr a sestra.

Po pár návštěvách pana Gantvoorta se Madden rozhodl změnit hru. Myslel si, že se panu Gantvoortovi líbím a že bychom mohli dostat víc peněz, kdybysme na něj narařičili nějakou hru na kořena. Měla jsem starého lákat, až ho budu mít otočeného kolem prstu - až ho budeme mít tak přivázaného, že se nebude moct trhnout - na něco solidního. Pak jsme z něj chtěli vytřískat spoustu peněz.

Nějakou dobu šlo všechno dobře. Zakoukal se do mě - a pořádně. A nakonec mě požádal, abych si ho vzala. S tím jsme nikdy nepočítali. Naše hra byla vydírání. Ale když mi nabídl, abych si ho vzala, pokusila jsem se Maddena odradit. Přiznávám, že s tím měly peníze starého pána co dělat - ovlivňovaly mě - ale začal se mi líbit i on sám. Ve spoustě věcí byl hrozně hodný - hodnější, než všichni, které jsem kdy znala.

A tak jsem to všechno řekla Maddenovi a navrhla mu, abychom ten druhý plán nechali plavat a já si vzala Gantvoorta. Slíbila jsem, že zařídím, aby Madden měl dost peněz - věděla jsem, že můžu z pana Gantvoorta dostat, co budu chtít. Jednala jsem s Maddenem poctivě. Měla jsem ráda pana Gantvoorta, ale Madden ho našel a přivedl mi ho; a tak jsem Maddena nechtěla podtrhnout. Byla jsem ochotná pro něj udělat všechno, co budu moct.

Ale Madden o tom nechtěl ani slyšet. Získal by nakonec víc peněz, kdyby byl udělal to, co jsem navrhovala - ale on chtěl svou hromádku hned. A aby byl ještě nerozumnější, dostal se do jednoho ze svých žárliveckých záchvatů.

Jednou večer mě zbil!

To mi dodalo. Rozhodla jsem se, že ho pustím k vodě. Řekla jsem panu Gantvoortovi, že bratr ostře nesouhlasí s naším sňatkem, a on viděl, že Madden na něj má pífku. Tak to zařídil, aby Madden musel jet na Východ kvůli té ocelářské záležitosti. Chtěl ho uklidit stranou, než odjedeme na svatební cestu. A mysleli jsme si, že jsme Maddena oklamali - ale já mohla vědět, že náš plán prokoukne. Chtěli jsme odjet asi na rok a myslěla jsem si, že do té doby na mě Madden zapomene - anebo že ho dokážu zvládnout, kdyby se pokusil dělat potíže.

Jakmile jsem slyšela, že pan Gantvoort byl zavražděn, měla jsem tušení, že to udělal Madden. Ale potom se zdálo jisté, že byl už příští den v New Yorku, a já si myslěla, že jsem mu ukřivdila. A byla jsem ráda, že je z toho venku. Ale teď-,,

Otočila se proti svému dřívějšímu společníkovi.

„Teď doufám, že se zhoupneš, ty idiote!“

Otočila se zase ke mně. Tohle už nebyla žádná úlisná kočička, ale zuřivá prskající kočka s obnaženými drápy a zuby.

„Jak vypadal ten chlap, co jel do New Yorku?“

Popsal jsem muže, se kterým jsem mluvil ve vlaku.

„Evan Felter,“ řekla po chvíli přemýšlení. „Dřív pracoval s Maddenem. Toho najdete, schovává se nejspíš v Los Angeles. Zmáčknete ho a vysype všechno, co ví - je to měkkota ! Asi nevěděl, co Madden hraje, dokud nebylo po všem.“

„Jak se ti líbí tohle?“ vyštěkla na Maddena Dextera. „Jak se ti to líbí pro začátek? Zkazil jsi mi mou hru, co? Tak já teď strávím každou minutu, než tě pověsí, tím, že jím v tom budu pomáhat!“

A to taky udělala.

U Zlaté Podkovy

„Tentokrát pro vás nemám nic moc vzrušujícího,“ řekl Vance Richmond, když jsme si potřásli rukou. „Potřebuju najít člověka - člověka, který není zločinec.“

V hlase mu zněl omluvný tón. Posledních pár kšeftů, které mi tenhle hubený advokát s šedivou tváří přihrál, skončilo střilečkama nebo jinou formou rambajzu, a zřejmě si myslel, že z čehokoliv menšího usnu. Kdysi mohl mít pravdu - když jsem jako mladý dvacetiletý zelenáč právě začínal u Kontinentální detektivní agentury. Ale patnáct let, která mezitím uběhla, můj apetit pro ostrý materiál otupilo.

„Ten člověk, kterého potřebuji najít,“ pokračoval advokát, když jsme se posadili, „je anglický architekt a jmenuje se Norman Ashcraft. Je mu kolem sedmatřiceti, metr sedmdesát sedm, dobře stavěný, světlá pleť, blond vlasy a modré oči. Před čtyřmi lety to byl ukázkový exemplář typického světlovlasého Brita. Možná že už tak nevypadá - myslím, že ty čtyři roky mu daly dost zabrat.“

Povím vám jeho příběh. Před čtyřmi lety žili Ashcraftovi spolu v Bristolu v Anglii. Zdá se, že paní Ashcraftová má neobyčejně žárlivou povahu a on je netýkavka. Kromě toho měl jen to, co si vydělal ve svém povolání, zatímco ona podělila pěknou sumu po rodičích. Ashcraft byl trochu hloupě přecitlivělý kvůli tomu, že je manželem bohaté ženy - dělal všechno možné, aby ukázal, že na jejích penězích není závislý a že se jimi nenechává ovlivnit. Samozřejmě hloupost, ale přesně ten postoj, který se hodí k člověku jeho temperamentu. Jednou večer ho obvinila, že věnuje příliš velkou pozornost nějaké jiné ženě. Pohádali se, on si sbalil a odešel.

Do týdne toho litovala - zvlášť když zjistila, že její podezření nemělo žádný důvod kromě její vlastní žárlivosti - a pokusila se ho najít. Jenže byl pryč. Podařilo se jí ho vysledovat z Bristolu do New Yorku a pak do Detroitu, kde ho zatkl a pokutovali pro narušování veřejného pořádku při nějaké opilecké rvačce. Pak zmizel ze světa a vynořil se až o deset měsíců později v Seattlu.“ Advokát zalistroval papíry na stole a vytáhl nějakou zprávu.

„23. května 1923 tam zastřelil ve svém hotelovém pokoji zloděje. Zdá se, že tamější policie měla podezření, že s tím střelením bylo něco v nepořádku, ale nezjistili nic, na základě čeho by ho mohli zadržet. Muž, kterého zabil, byl nepochybně zloděj. Pak Ashcraft znovu zmizel a až do minulého roku o něm nikdo nic neslyšel. Paní Ashcraftová nechala zveřejnit inzeráty v rubrikách osobních zpráv novin v hlavních amerických městech.“

Jednoho dne od něj dostala dopis ze San Franciska. Byl to velice formální dopis a žádal ji prostě, aby přestala inzerovat. Napsal, že i když s jménem Norman Ashcraft skoncoval, nechce se s ním střetávat v každých novinách, které vezme do ruky.

Poslala mu sem dopis poste restante a pomocí dalšího inzerátu ho o tom zpravila. Odpověděl jí dost kousavě.

Napsala mu znovu a žádala ho, aby se vrátil domů. Odmítl, i když projevil už trochu méně hořkosti. Vyměnili si několik dopisů a z nich se dozvěděla, že se z něj stal narkoman a že zbytek jeho hrdosti mu nedovoluje, aby se k ní vrátil, dokud se opět nestane sám sebou. Přiměla ho, aby od ní přijal peníze na léčení. Posílala mu peníze každý měsíc poste restante sem do San Franciska.

Mezitím uzavřela své záležitosti v Anglii - nemá žádné blízké příbuzné, kteří by ji tam poutali - a odjela do San Franciska, aby byla po ruce, až se manžel rozhodne k ní vrátit. Opětovně odmítl se s ní setkat a jeho dopisy byly vyhybavé - plné líčení zápasu, který podstupuje. Jeden měsíc nad drogou vítězil, další zase sklouzával zpět.

Ona teď už má samozřejmě podezření, že se k ní nemá v úmyslu vrátit vůbec; že se drog vzdát nechce; že ji prostě jen využívá jako zdroje příjmu. Naléhal jsem na ni, aby na čas přerušila to měsíční kapesné. Jenomže ona nechce. Chápete, přičítá si vinu za jeho současný stav. Myslí si, že její hloupý záchvat žárlivosti zavinil jeho utrpení, a bojí se udělat cokoliv, co by mu buď mohlo ublížit nebo ho přimět k něčemu, čím by si ublížil ještě víc sám. V tomto bodě je nezvratně rozhodnutá. Chce ho zpátky, chce, aby se vyléčil; pokud to však Ashcraft neudělá, bude klidně pokračovat v placení

po zbytek jeho života. Ale chce vědět, co může očekávat. Chce skoncovat s tou ďábelskou nejistotou, ve které žije.

Chceme po vás tedy, abyste našel Ashcrafta. Potřebujeme vědět, jestli je tu možnost, že se ještě někdy znovu stane člověkem, anebo jestli je už na nápravu pozdě. To je vaše práce. Najděte ho, vyzvěďte o něm, co můžete, a pak, až budeme něco vědět, se rozhodneme, jestli je moudřejší donutit ho k rozhovoru - v naději, že se jí ho podaří ovlivnit - anebo ne."

"Zkusím to," řekl jsem. "Kdy mu paní Ashcraftová posílá to měsíční kapesné?"

"Každého prvního."

"Dnes je osmadvacátého. To mi dává tři dny, abych sfouknul práci, kterou mám rozdělanou. Máte jeho fotku?"

"Naneštěstí ne. V prvním návalu hněvu po té hádce paní Ashcraftová zničila všechno, co by jí ho připomínalo."

Zvednul jsem se a sáhnul pro klobouk.

"Nashle kolem druhého," řekl jsem na odchodu z kanceláře.

Prvního odpoledne jsem zašel na poštu a chytil Luska, který byl v té době inspektorem pobočky.

"Mám típek na padělatele ze severu," řekl jsem Luskovi, "který si chodí pro poštu k okénku. Můžete zařídit, abych se na něj mohl mrknout?"

Poštovní inspektoři jsou celí sešněřovaní předpisy a nařízeními, které jim zakazují pomáhat soukromým detektivům, s výjimkou určitých trestních záležitostí. Ale spřátelený inspektor vás nemusí podrobovat křížovému výslechu. Lžete mu - aby měl alibi v případě, že je z toho malér - a na tom, jestli si myslí, že lžete nebo ne, nezáleží.

Takže za chvíli jsem byl zase dole a potuloval se na dohled okénka A - D. Úředník u okénka dostal pokyn dát mi avízo, až si někdo přijde pro Ashcraftovu poštu. Žádná pošta pro něj tam právě nebyla. Dopis paní Ashcraftové se to odpoledne těžko mohl dostat až k úředníkům, ale nechtěl jsem nechat nic náhodě. Zůstal jsem tam tak dlouho, dokud okénka nezavřela.

Druhý den ráno, pár minut po desáté, jsem se dočkal akce. Jeden z úředníků mi dal signál. Mužik v modrém obleku a v měkkém šedivém klobouku odcházel od okénka s obálkou v ruce. Mohlo mu být čtyřicet, i když vypadal starší. Měl těstovitou tvář, vlekl nohy za sebou a oblek potřeboval vykartáčovat a vyžehlit.

Šel přímo ke stolu, u kterého jsem stál, a listoval v nějakých papírech. Vytáhl z kapsy velkou obálku a stačil jsem si všimnout, že je už ofrankovaná a adresovaná. Držel stranu s adresou u těla, dal dopis, který dostal u okénka, do obálky a olízl zálepku zezadu tak, aby nikdo nemohl vidět přední stranu. Pak obálku pečlivě zalepil a zamířil ke schránkám. Šel jsem za ním. Nedalo se dělat nic jiného než zkusit osvědčený trik.

Předešel jsem ho, přiblížil se k němu a předstíral, že padám na mramorovou podlahu. Vrazil jsem do něj a chytil se ho, jako bych se pokoušel znovu získat rovnováhu. Zvorál jsem to. Uprostřed mého výstupu mi noha skutečně uklouzla a spadli jsme na podlahu oba jako párek zápasníků.

Sebral jsem se, vytáhl ho na nohy, zamumlal nějakou omluvu a skoro jsem ho musel odstrčit, abych byl dřív u obálky, která ležela přední stranou na podlaze. Když jsem mu ji podával, musel jsem ji otočit, abych se mohl podívat na adresu:

Pan Edward Bohannon U
zlaté podkovy Tijuana,
Baja California Mexico.

Adresu jsem měl, ale proháknul jsem se. Na tomhle božím světě nebyla šance, aby tenhle mužik v modrém nepochopil, že jsem se tu adresu pokoušel získat.

Oprášil jsem se, zatímco házel obálku do schránky. Nevrátil se kolem mne, ale šel dál směrem k východu na Mission Street. Nemohl jsem ho nechat odejít s tím, co věděl. Nechtěl jsem, aby Ashcraft dostal echo dřív, než ho najdu. Musel jsem zkusit jiný trik, stejně starý, jako ten, který zvrzala klouzavá podlaha. Vydal jsem se opět za mužikem.

Právě když jsem ho doháněl, otočil hlavu, aby se podíval, jestli ho někdo sleduje.

"Nazdar, Micky!" pozdravil jsem ho. "Co nového v Chi?"

"Splet ste si mě." Promluvil z koutku úst šedivými rty, aniž se zastavil. "Vo Chi nic nevím."

Měl bledě modré oči s panenkami jako hroty jehly - oči heroinisty nebo morfinisty.

"Přestaň uhejbat," řekl jsem. "Vypad jsi z pacifiku dneska ráno."

Zastavil se na chodníku a otočil se ke mně.

"Já? Kdo si myslíte, že jsem?"

"Jsi Micky Parker. Holanďan nám dal echo, že míříš sem."

"Jste cvok," zavrčel. "Nevím, o čem k čertu mluvíte!"

To nic neznamenalo - já taky ne. Zvedl jsem pravou ruku v kapse svrchníku.

"Já ti to povím," zavrčel jsem.

Uskočil od mé nadmuté kapsy.

"Hele, poslouchej, bráško!" zažebra. "Splet sis mě - na rovinu. Nemenuju se Micky Parker a jsem ve Frisku už poctivej rok."

"To mi musíš nejdřív dokázat."

"To můžu," vykřikl dychtivě. "Pojď se mnou po hlavní a já ti ukážu. Jmenuju se Ryan a bydlím tu za rohem na Šesté."

"Ryan?" zeptal jsem se.

"Jo-John Ryan."

Zatrh jsem si to proti němu. Předpokládám, že v celé zemi nejsou ani tři staří zloději, kteří to jméno alespoň jednou nepoužili; je to John Smith světa zlodějů.

Tenhle John Ryan mě dovedl k domu na Šesté ulici, kde mě správcová - udělaná padesátnice s holými pažemi, které

měly chlupy a svaly jako ruce vesnického kováře - ujistila, že její nájemník je v San Francisku s naprostou určitostí už celé měsíce a že ho v posledních týdnech vídala přinejmenším jednou denně. Kdybych měl doopravdy podezření, že Ryan je můj vymyšlený Micky Parker z Chicaga, nestačilo by mi její slovo, ale takhle jsem předstíral, že jsem spokojen.

Vše se zdálo celkem v pořádku. Svedl jsem pana Ryana na jinou stopu; byl přesvědčen, že jsem si ho spletl s jiným grázlem a že se o Ashcraftův dopis nezajímám. Mohl jsem bezpečně - víceméně - nechat situaci volný průběh. Jenže volné konce mi vadí. Tenhle ptáček byl feták a dal mi falešně znějící jméno, takže...

„Čím se živíš?“ zeptal jsem se ho.

„Pár měsíců sem nic nedělal,“ zadrmolil, „ale příští tejdén si chcem s jedním chlápkiem otevřít bufet.“

„Pojďme k tobě do pokoje,“ navrhnul jsem. „Chci s tebou mluvit.“

Nebyl nadšením bez sebe, ale vzal mě nahoru. Měl ve druhém patře dva pokoje a kuchyň. Pokoje byly špinavé a smradlavé.

„Kde je Ashcraft?“ vypálil jsem na něj.

„Nevím, o čem mluvíte,“ zamumlal.

„Radši na to přijď,“ doporučil jsem mu, „protože jinak tu čeká dole v lapáku krásná studená cela, která se kolem tebe omotá.“

„Nic na mě nemáte.“

„A co má být? Jak by se ti líbilo od třiceti do šedesáti za potulku?“

„Potulka, k čertu!“ vyštěkl. „Mám v kapse pět set vočí.“

Zašklebil jsem se na něj.

„Seš snad chytřejší, Ryane. S plnou kapsou peněz se v Kalifornii nikam nedostaneš. Nemáš zaměstnání. Nemůžeš dokázat, odkud ty peníze máš. Zákon o tuláctví je na tebe jak ušitej.“

Tenhle ptáček mi vypadal na překupníka drog. Pokud by to měl na triku anebo cokoliv jiného, co smrdí a co by vyšlo najevo, kdyby ho zašili pro potulku - bylo pravděpodobné, že bude ochoten potopit Ashcrafta, aby se sám zachránil; zvláště když, pokud jsem věděl, Ashcraft nepatřil na nesprávnou stranu trestního zákoníku.

„Na tvém místě,“ pokračoval jsem, zatímco zíral na podlahu a přemýšlel, „bych dělal hodnýho poslušnýho chlapečka a začal bych teď mluvit. Jsi - „

Zkroutil se v židli na stranu a sáhl rukou za sebe.

Zkopl jsem ho ze židle.

Stůl pode mnou ujel, jinak bych ho uspal. Takhle ho kopanec, kterým jsem mířil na bradu, zasáhl do prsou a převrhl, až skončil pod houpací židlí. Odstrčil jsem židli a vzal mu pistoli - levnou niklovou dvaatřicítku. Pak jsem se znovu posadil na roh stolu.

Měl v sobě jen tenhle jeden záblesk bojovnosti. Vstal s fňukáním.

„Povím vám to. Nechci žádný potíže. Ten Ashcraft mi řekl, že chce jen napálit ženu. Dával mi deset dolarů každý měsíc, abych mu vyzvedl dopis a poslal ho do Tijuany. Seznámil sem se s ním tady, a když odjel před půl rokem na jih - má tam holku - slíbil jsem mu, že to pro něho udělám. Věděl jsem, že to sou peníze - říkal, že sou to jeho alimenty - ale nevěděl sem, že je něco v nepořádku.“

„Co je to za frajera, tenhle Ashcraft? Do čeho dělá?“

„Nevím. Moh by to bejt podfukář - má dobrou fasádu. Je to Angličan a většinou vystupuje jako Ed Bohannon. Kouří mák. Já sám ho neberu -“ to bylo dobré - „ale víte, jak to chodí v takovýmhle městě, člověk narazí na všechny možný lidi. Nemám páru, co má za lubem.“

To bylo všechno, co jsem z něho dostal. Nemoh - anebo nechtěl - mi říct, kde Ashcraft v San Francisku bydlel a s kým se tu sčuchnul.

Ryan se moh užebat, když zjistil, že ho nechám zavřít pro potulku.

„Řek ste, že mi dáte fůra, když budu mluvit,“ kvílel.

„Neřek. Ale i kdybych - když na mě chlap vytáhne bouchačku, tak počítám, že to ruší každou úmluvu, kterou jsme udělali. Jdem“

Nemohl jsem ho nechat volně běhat, dokud se nedostanu do kontaktu s Ashcraftem.

Poslal by telegram dřív, než bych ušel tři bloky, a můj pohřešovaný by vesele odcestoval na sever, východ, jih nebo západ.

Měl jsem dobrý čuch, že jsem Ryana znácknul. Když mu u soudu sebrali otisky, ukázalo se, že je to Fred Rooney, alias „Jamocha“, překupník a pašerák, který zdrhnul z federální věznice v Leavenworthu a nechal za sebou osm neodsouzených let z deseti.

„Zašijete mi ho na pár dní?“ zeptal jsem se náčelníka městské věznice. „Mám práci, která půjde hladčejc, když nebude moc chvilku nic vytrubovat.“

„Určitě,“ slíbil náčelník. „Lidi z federálu nám ho nevěmou přinejmenším dva tři dny. Do té doby ho budeme držet pod pokličkou.“

Z vězení jsem šel do kanceláře Vance Richmonda a předal mu nové zprávy.

„Ashcraft dostává poštu do Tijuany. Žije tam pod jménem Ed Bohannon a možná tam má ženskou. Právě jsem strčil jednoho jeho kamaráda - uprchlého trestance, který mu tu obstarával poštu - do chládku.“

Advokát sáhnul po telefonu.

Vytočil číslo. „Je tam paní Ashcraftová?... Tady Richmond... Ne, tak docela jsme ho nenašli, ale myslím, že víme, kde je... Ano... Asi za čtvrt hodiny.“

Položil sluchátko a vstal.

„Zaskočíme k paní Ashcraftové.“

Za čtvrt hodiny jsme vystupovali z Richmondova vozu v Jacksonově ulici poblíž Goughu. Dům byla dvoupatrová budova z bílého kamene za pečlivě sestříhaným trávničkem, ohrazeným železným zábradlím.

Paní Ashcraftová nás přijala v salóнку v prvním poschodí. Byla to ani ne třicetiletá vysoká žena, štíhle krásná, v šedivých šatech. Čistá bylo slovo, které se k ní nejlépe hodilo; popisovalo modř jejich očí, růžový nádech její pleti a kaštanovou barvu vlasů.

Richmond mě představil a já jí pak řekl, co jsem se dozvěděl. Vynechal jsem tu část o ženě v Tijuane. Taky jsem jí neřekl, že se z jejího manžela stal možná grázl.

„Dozvěděl jsem se, že pan Ashcraft je v Tijuane. Odjel ze San Franciska před půl rokem. Posílají mu tam poštu na adresu jednoho café na jméno Edward Bohannon.“

Oči se jí šťastně rozsvítily, ale nerozsykala se. Nebyla ten typ. Oslovila advokáta:

„Mám tam jet? Nebo pojedete vy?“

Richmond zavrtěl hlavou.

„Ani jeden. Vy byste určitě neměla jet a já nemůžu - ne hned.“ Obrátil se ke mně. „Budete muset jet vy. Určitě to zvládnete líp než já. Víte, co máte dělat a jak to udělat. Paní Ashcraftová se mu nechce vnučovat, ale zároveň si přeje udělat naprosto všechno, co by mu mohlo pomoci.“

Paní Ashcraftová ke mně napřáhla pevnou štíhlou ruku.

„Uděláte všechno, co budete pokládat za moudré.“

Byla to zčásti otázka, zčásti výraz důvěry.

„Udělám,“ slíbil jsem.

Tahle paní Ashcraftová se mi líbila.

Tijuana se za ty dva roky, co jsem tam nebyl, příliš nezměnila. Bylo to pořád jen dvě stě metrů prашné špinavé ulice mezi dvěma téměř souvislými řadami hospod; ještě špinavější postranní ulice skrývaly pajzly, pro které už na hlavní místo nezbylo.

Automobil, který mě přivezl ze San Diega, mě vyklopil ve středu města brzy odpoledne. Denní kšeft se právě začínal rozjíždět. To znamená, že jen dva tři ožralové se potulovali mezi psy a lelkujícími Mexikány na ulici, i když dav potenciálních opilců se už pohyboval od jednoho výčepu k druhému.

Uprostřed dalšího bloku jsem spatřil velkou pozlacenou podkovu. Šel jsem dál po ulici a vešel do hospody pod tímto znakem. Byl to typický příklad místního pajzlu. Po levici bar dlouhý skoro jak polovina budovy, se třemi či čtyřmi hracími automaty na jednom konci. Naproti u pravé stěny taneční parket sahající od přední stěny až ke zvýšenému stupínku, na kterém se právě připravoval k práci umaštěný orchestr. Za orchestrem řada nízkých chlívků nebo boxů s otevřeným předkem, stolem a dvěma lavičkami.

Bylo časně a uvnitř jen pár hostů. Zachytil jsem barmanův pohled. Byl to masitý rudolící Ir se zrzavými vlasy vyčesanými do dvou vln, které zakrývaly i to malé čelo, jehož se mu dostalo.

„Chci mluvit s Edem Bohannonem,“ řekl jsem sebejistě.

Upřel na mě bez výrazný pohled.

„Žádnýho Eda Bohannona neznám.“

Vytáhl jsem kousek papíru a tužku, naškrábal Jamochu zhaftli a přisunul papír k němu.

„Pokud se po tom bude ptát člověk, který si říká Ed Bohannon, dáte mu to?“

„Snad jo.“

„Fajn,“ řekl jsem. „Chvilí se tu zdržím.“

Přešel jsem přes místnost a posadil se u stolu v jednom z chlívků. Vyzáblá holka, která si udělala s vlasy něco, co je obarvilo narudo, se vedle mě utábořila, než jsem se pořádně usadil.

„Koupíš mi něco k pití?“ zeptala se.

Obličej, který na mě udělala, měl zřejmě představovat úsměv. V každém případě to bylo zničující. Báľ jsem se, že to udělá ještě jednou, a tak jsem se vzdal.

„Ano,“ řekl jsem a objednal pro sebe láhev piva od číšníka, který se mi už nakláníl přes rameno.

Rudovlasá žena vedle mě do sebe hodila svou dávku whisky a už otvírala ústa, aby navrhla, že si dáme další - tam dole děvky neztrácejí vůbec žádný čas - když vedle mne promluvil hlas.

„Coro, Frank s tebou chce mluvit.“

Cora se zamračila a ohlédla se přes rameno.

Pak na mě znovu udělala ten zatracený obličej, řekla: „Dobrá, Kewpie. Postaráš se tady o mého přítele?“ a opustila mě.

Kewpie vklouzla na sedadlo vedle mě. Byla to malá buclatá holka snad osmnáctiletá - ani o den víc. Prostě dítě. Nad oválnou chlapeckou tváří se směřjícíma se drzýma očima měla krátké hnědé kudrnaté vlasy.

Koupil jsem jí pití a nechal si přinést další láhev piva.

„Co máš na srdci?“ zeptal jsem se.

„Chlast.“ Usmála se na mě - úsměv byl stejné chlapecký jako přímý pohled jejich hnědých očí. „Hektolitry chlastu.“

„A kromě toho?“

Věděl jsem, že ta výměna holek měla nějaký účel.

„Slyšela jsem, že hledáte jednoho mého přítele,“ řekla Kewpie.

„Může být. Jaké máš přátele?“

„No, například Eda Bohannona. Znáte Eda?“

„Ne - ještě ne.“

„Ale hledáte ho?“

„Hm.”

„Co v tom je? Možná bych mohla Edovi něco vzkázat.”

„Zapomeň na to,” zabláfoval jsem. „Ten tvůj Ed je asi nějaký čertovský samotář. Mě to nebolí. Koupím ti ještě něco k pití a pohnu se.”

Vyskočila.

„Počkejte chvíli. Podívám se, jestli ho seženu. Jak se jmenujete?”

„Parker bude stejně dobrý jméno jako každý jiný,” řekl jsem, protože jméno, které jsem použil na Ryana, mi první vyskočilo z paměti.

„Počkejte,” zavolala už na cestě k zadním dveřím. „Myslím, že ho najdu.”

„Taky myslím,” souhlasil jsem.

Uběhlo deset minut a z přední části podniku přišel k mému stolu muž. Byl to světlavý ani ne čtyřicetiletý Angličan se všemi známkami džentlmena propadlého drogám. Nebyl ještě úplně na huntě, ale sešup dolů se jasně odrážel v tuposti modrých očí, v kruzích pod nimi, v rozmazaných čarách kolem úst, v jejich pokleslých koutcích i v našedlém nádechu pleti. Pořád ještě vypadal docela přitažlivě - zůstalo v něm ještě dost zdravé náтуры.

Posadil se proti mně.

„Hledáte mě?”

„Jste Ed Bohannon?”

Přikývl.

„Jamochu sebrali před pár dní,” řekl jsem mu, „a touhle dobou by už měl být na cestě do kansaského krimu. Vzkázal mi, abych vám dal echo. Věděl, že mám namířeno tímhle směrem.”

Zamračil se na stůl. Pak se na mě znovu ostře podíval.

„Řek vám ještě něco jiného?”

„On mi neřek nic. Poslal mi vzkaz po něčí chlebě. Neviděl jsem ho.”

„Zůstanete tu nějaký čas?”

„Jo, dva tři dny,” řekl jsem. „Mám něco v pácu.”

Usmál se a napřáhl ruku.

„Díky za tip, Parkere,” řekl. „Když se se mnou půjdeš projít, dám ti něco opravdického k pití.”

Proti tomu jsem nic neměl. Odvedl mě od Zlaté podkovy dolů po ulici až k domku z vepřovic, stojícímu na místě, kde město hraničilo s pouští. V obývacím pokoji mi nabídl křeslo a odešel do vedlejší místnosti.

„Co si dáš?” zavolal skrz dveře. „Žitnou, džin, skotskou - ”

„Poslední vyhrává,” přerušil jsem jeho katalog.

Přinesl láhev Black and White, sodu a pár sklenic a usadili jsme se k pití. Pili jsme a mluvili, zas pili a zas mluvili a oba jsme předstírali, že jsme opilejší než ve skutečnosti - i když zanedlouho jsme byli oba udělaní jak zákon káže.

Byl to čistý a jednoduchý závod v pití. Pokoušel se mě zpít do němoty - němoty, která by snadno vydala svá tajemství - a já jsem zkoušel totéž na něm. Ani jeden jsme se nedostali daleko.

„Viš,” povídal někdy k večeru, „šel jsem hlupák. Ženu mám - nejkrásnější ženu na světě. Chce, abych se vrátil a vůbec. A já se tu flákám, leju do sebe tohle svinstvo - fetuju - a moh bych být někdo. Ark-arkitekt, rozumíš - a dobře. Ale šel jsem v loji - ščuchnul jsem se š těmahle lidma. Nemůžu se trhnout. Ale trhnu se - beze srandy. Zpátky k ženušce, nejlepší ženský na světě. Trhnu se vod fajfky a vůbec. Podívej se na mě. Vypadám jak feťák? Samozřejmě, že ne! Poněvadž se léčím, to je to. Ukážu ti - teď si bafnu - abys viděl, že můžu a taky nemusím.”

Sebral se vrávoravě ze židle, zmizel ve vedlejší místnosti a vpotácel se zpátky s pěkně vyvedeným náradím na opium - samé stříbro a eben - na stříbrném tácu. Položil to na stůl a nabízel mi dýmku.

„Dej si na mě sluka, Parkere.”

Řek jsem mu, že zůstanu při skotské.

„Píchnu ti céčko, jestli máš radši,” nabízel.

Odmítl jsem i kokain, a tak se pohodlně rozvalil na podlahu vedle stolu, uhnět a nahřál kuličku a náš večírek pokračoval - on si kouřil svůj mák a já trestal kořalku - oba jsme pořád mluvili kvůli tomu druhému a pokoušeli se z něj něco vymáknout.

Měl jsem ji už pořádnou, když se kolem půlnoci objevila Kewpie.

„Vypadá to, že se dobře bavíte,” zasmála se a sehnula se, aby políbila Angličanovy rozčuchané vlasy.

Usadila se na stůl a sáhla po skotské.

„Všechno je fajn,” ujistil jsem ji, i když jsem to asi neřekl tak jasně.

„Měl bys zůstat namazaný pořád, Krat’asi; sluší ti to.”

Nevím, jestli jsem na to odpověděl nebo ne. Vím, že jsem se krátce potom rozvalil na podlahu vedle Angličana a usnul.

Další dva dny se velice podobaly prvnímu. Trávil jsem s Ashcraftem čtyřicet hodin denně, děvče bylo obvykle s námi, a nepili jsme jediné tehdy, když jsme vyspávali, co jsme vypili. Větší část z těch tří dnů jsme strávili buď v domku z vepřovic nebo U zlaté podkovy, ale našli jsme si čas i na návštěvu většiny ostatních pajzlů v městě. Měl jsem jen mlhavou představu o věcech, které se kolem mne děly, i když mi myslím nic neušlo úplně.

Byli jsme na první pohled s Ashcraftem jedna ruka, ale ani jeden jsme neztratili nedůvěru k tomu druhému, bez ohledu na to, jak opilí jsme byli - a byli jsme pořádně opilí. Pravidelně si dopřával fajfku. Myslím, že děvče nekouřilo, ale zato sneslo pořádnou dávku kořalky.

Tři dny uplynuly a já jsem střídavě cestoval zpět do San Franciska a sestavoval si seznam věcí, které jsem věděl nebo se dohadoval o Normanu Ashcraftovi, alias Edu Bohannonovi.

Seznam vypadal asi takhle:

(1) Měl podezření, pokud to nevěděl s jistotou, že jsem ho přijel navštívit kvůli jeho ženě: byl příliš milý a zabavoval mě příliš dobře, než aby se o tom dalo pochybovat; (2) zřejmě se rozhodl vrátit ke své ženě, i když tu nebyla žádná záruka, že to skutečně udělá; (3) nebyl nevyčísitelně závislý na drogách; (4) je možné, že by se pod vlivem své ženy dokázal sebrat, ale dalo se o tom pochybovat: tělesně ještě nebyl na huntě, ale už ochutnal chuť kanálu a zřejmě se mu to líbilo;

(5) děvče Kewpie do něj bylo bláznivě zamilované, zatímco on ji měl sice rád, ale nepřetrh by se kvůli ní.

Noc vydatného spánku ve vlaku mezi Los Angeles a San Franciskem způsobila, že jsem vystoupil na nádraží na rohu Třetí a Townsendovy ulice s téměř normální hlavou a žaludkem a bez příliš velkého počtu uzlíků na nervech. K snídani jsem spolykal víc jídla než za poslední tři dny a pak jsem se vydal do kanceláře Vance Richmonda.

„Pan Richmond je v Eurece,“ řekla mi jeho stenotypistka.

„Můžete mi ho sehnat k telefonu?“

Mohla a sehnala.

Aniž jsem se zmínil o jménech, řekl jsem advokátovi, co jsem věděl a co jsem se dohadoval.

„Chápu,“ řekl. „Snad byste měl zajít za paní A. a říct jí, že jí napíšu dnes večer a že se vrátím do města asi pozítří.

Myslím, že do té doby můžeme akci bez nebezpečí odložit.“

Nasedl jsem na tramvaj, přestoupil na Van Ness Avenue a došel k domu paní Ashcraftové. Když jsem zazvonil, nestalo se nic. Zazvonil jsem několikrát, než jsem si všimnul, že u dveří jsou dvoje ranní noviny. Podíval jsem se na data - byly to dnešní a včerejší noviny.

Starý muž ve vybledlých montérkách kropil trávník u sousedů.

„Nevíte, jestli ti lidé, co tu bydlí, neodjeli?“ zavolaal jsem.

„To snad ne. Zadní dveře sou otevřené, ráno jsem si všimnul.“

Zarazil se a podržel si bradu.

„Ale víte, že mohli,“ řekl pomalu. „Dyž na to myslím, žádnýho jsem neviděl - ani včera jsem žádnýho neviděl, jesli se pamatuju.“

Sestoupil jsem se schodů a obešel dům. Přešel jsem nízký plot vzadu a vyšel po zadních schodech. Dveře do kuchyně byly asi třicet centimetrů pootevřené. V kuchyni nebylo nikoho vidět, ale slyšel jsem zvuk tekoucí vody.

Zaklepal jsem klouby hlasitě na dveře. Nikdo mi neodpověděl. Otevřel jsem dveře úplně a vstoupil. Zvuk vody vycházel z dřezu. Podíval jsem se do dřezu.

Pod tenkým proudem vody z jednoho kohoutku ležel porcovací nůž se čtvrtmetrovou ostrou čepelí. Nůž byl čistý, ale zadní strana porcelánového dřezu - kam voda stříkala jen v malých roztroušených kapkách, byla poseta rudohnědými skvrnkami. Odškrábl jsem jednu nehtem - uschlá krev.

Až na dřež jsem si v kuchyni nevšiml ničeho neobvyklého. Všechno se zdálo v pořádku. Dveře na druhé straně místnosti vedly do přední části domu. Otevřel jsem je a vešel do chodby. Z kuchyně nevycházelo dost světla, aby bylo v chodbě vidět. Tápal jsem v šeru po vypínači, který tam někde měl být. Šlápl jsem na něco měkkého.

Ustoupil jsem, sáhl do kapsy pro zápalky a škrtl. Předě mnou ležel hlavou a rameny na podlaze, boky a nohama na spodních stupních schodiště filipínský sluha ve spodním prádle.

Byl mrtvý. Jedno oko měl pohmožděné a krk přefříznutý těsně pod bradou. Viděl jsem tu vraždu, ani jsem oči nemusel zavřít. Na vrcholku schodů - levá ruka vraha vystřelila do Filipíncovy tváře - nehet palce se zaryje do oka - zatlačí hnědý obličej dozadu - napne tak hnědý krk pro ostří nože - řez - a srazit dolu ze schodů.

Světlo druhé zápalky mi ukázalo vypínač. Rozsvítil jsem světla, zapnul kabát a vystoupil po schodech. Tu a tam byly tmavší od zaschlé krve a na odpočívadle v prvním patře byla na tapetě velká skvrna. Nad schody jsem našel další vypínač a stiskl ho.

Prošel jsem halou, nahlédl do dvou pokojů, které se zdály v pořádku, zahrnul za roh - a ucuknul s trhnutím: taktak, že jsem nezakopl o ženu, která tam ležela.

Byla z ní hromádka na podlaze, tváří dolů, s koleny pod tělem a oběma rukama přitisknutýma k břichu. Měla na sobě noční košili a vlasy spuštěné v ohonu na zádech.

Položil jsem jí prst na krk. Studený jak kámen.

Klekl jsem si na podlahu - abych se vyhnul nutnosti ji obrátit - a podíval se jí do tváře. Byla to služebná, která před čtyřmi dny vpouštěla Richmonda a mě dovnitř.

Znovu jsem vstal a rozhlédl se. Hlava sloužky se téměř dotýkala zavřených dveří. Obešel jsem ji a otevřel. Byla to ložnice a ne sloužčina. Drahá a jemná ložnice v smetanové a v šedé, s francouzskými tisky na stěnách. V pokoji nebylo v nepořádku nic kromě postele. Ložní prádlo bylo pomačkané, zamotané a nakupené vysoko uprostřed postele - do kupy, která byla moc velká.

Naklonil jsem se nad postel a začal odstraňovat pokrývky. Druhá byla potřísněná krví. Strhl jsem zbytek.

Ležela tam mrtvá paní Ashcraftová.

Její tělo tvořilo malou kupku, ze které visela nepřírozeně hlava na krku, proříznutém až k páteři. Tvář byla poznamenaná čtyřmi hlubokými škrábanci od spánku k bradě. Z kabátku modrého hedvábného pyžama byl utržen jeden rukáv. Prostěradlo a pyžamo byly nasáklé krví, které nakupené ložní prádlo zabránilo zaschnout.

Přehodil jsem přes ni znovu přikrývku, protáhl se kolem ženy v hale a sešel po předním schodišti. Rozsvítil jsem další světla a hledal telefon. Našel jsem ho dole pod schodištěm. Nejdřív jsem zavolaal kriminálku a pak kancelář Vance Richmonda.

„Vyřídte panu Richmoidovi, že paní Ashcraftová byla zavražděna,“ řekl jsem stenotypistce. „Jsem u ní doma a může mě tu kontaktovat.“

Pak jsem vyšel předními dveřmi a posadil se na horní schod. Zatímco jsem čekal na policii, zapálil jsem si cigaretu. Bylo mi zle. Viděl jsem už mrtvolu ve větším počtu než tři, ale tahle věc na mě spadla, zrovna když jsem měl pocuchané nervy od třídenního chlastání.

Policejní auto zahnilo kolem rohu a začalo vykládat muže, než jsem dokouřil první cigaretu. O'Gar, seržant detektivů, který měl na starosti oddělení vražd, byl na schodech první.

„Nazdar,” pozdravil. „Copak máš pro nás tentokrát?”

„Našel jsem tam tři mrtvolu, než jsem se přestal koukat,” řekl jsem mu, když jsem ho vedl dovnitř. „Možná že řádný detektiv jako ty jich najde víc.”

„Na takového mladíka to není špatné,” řekl.

Slabost mě přešla. Měl jsem chuť do práce.

Ukázal jsem O'Garovi nejdřív Filipínce a pak obě ženy. Další jsme už nenašli. Příštích pár hodin jsme se všichni - O'Gar, jeho osm lidí a já - zaměstnávali shromažďováním detailů. Dům se musel pročesat od střechy do sklepa. Sousedé museli být vyslechnuti. Agentury, které zprostředkovaly služebnictvo, musely být prozkoumány. Museli se najít a vyslechnout příbuzní Filipínce a služebné. Museli se najít a vyslechnout kameloti, pošťáci, doručovatelé potravin, lidé z prádelny.

Když jsme měli všechno pohromadě, vytratil jsem se s O'Garem a zamkli se v knihovně.

„Předevčírem v noci, co? Ve středu?” zabručel O'Gar, když jsme se uvelebili do kožených klubovek a začali pálit tabák.

Přikývl jsem. Zpráva doktora, který prohlédl mrtvolu, přítomnost dvou raniků ve vestibulu a fakt, že soused, člověk z koloniálu ani řezník neviděli nikoho z domu od středy, společně nasvědčovaly, že středa večer - nebo čtvrtek časně ráno - je správné datum.

„Řek bych, že vrah vypáčil zadní dveře,” pokračoval O'Gar, zíraje na strop skrz kouř, „vytáh v kuchyni porcovací nůž a šel nahoru. Možná šel přímo do pokoje paní Ashcraftové, možná ne. Ale dřív nebo později tam šel. Utržený rukáv a škrábance na tváři znamenají, že došlo k zápasu. Filipínek a služebná uslyšeli hluk - možná její výkřik - a běželi do jejího pokoje podívat se, co se děje. Služebná tam nejspíš dorazila v okamžiku, kdy vrah vycházel - a schytala to. Filipínek ho asi uviděl pak a začal utíkat. Vrah ho chytil nad zadními schody - a skoncoval to. Pak sešel do kuchyně, umyl si ruce, zahodil nůž a pláchnul.”

„Zatím to jde,” souhlasil jsem, „ale všim jsem si, žeš vynechal, kdo to byl a proč zabíjel.”

„Žádný spěch,” zaduněl, „dostanu se k tomu. Vypadá to, že si můžeš vybrat jen ze třech možností. Buď byl ten vrah maniak, který to udělal jen pro potěšení, nebo lupič, který zdivočel, když ho objevili, anebo někdo, kdo měl důvod oddělat paní Ashcraftovou, a pak musel zabít oba sloužící, když ho objevili. Můj osobní dohad je, že to udělal někdo, kdo chtěl oddělat paní Ashcraftovou.”

„Ujde to,” pochválil jsem ho. „Tak poslouchej: paní Ashcraftová má manžela v Tijuane. Je to mírný případ feťáka, který se zapletl s bandou syčáků. Pokoušela se ho přimět, aby se k ní vrátil. Má tam holku, která je mladá, zblázněná do něj a špatná herečka - pěkné číslo. Chystal se vzít té holce roha a vrátit se domů.”

„Tá-ak?” řekl tiše O'Gar.

„Jenže,” pokračoval jsem, „jsem byl s ním i s tou holkou předevčírem večer v Tijuane - když došlo k těmhle vraždám.”

„Tá-ak?”

Zaklepání na dveře přerušilo náš hovor. Policista mi přišel říct, že mě chtějí k telefonu. Sešel jsem do přízemí a po drátě se ke mně donesl hlas Vance Richmonda:

„Co to má být? Slečna Henryová mi vyřídila váš vzkaz, ale nevěděla žádné detaily.”

Řekl jsem mu všechno.

„Odjedu dnes večer zpátky do města,” řekl, když jsem skončil. „Vy udělejte, co uznáte za vhodné. Máte volnou ruku.”

„Fajn,” odvětil jsem. „Budu asi mimo město, až se vrátíte. Můžete mě sehnat přes agenturu. Zatelegrafuju Ashcraftovi, aby přijel - vaším jménem.”

Když Richmond zavěsil, zavola jsem do městského vězení a zeptal se náčelníka, jestli je tam ještě John Ryan, alias Fred Rooney, alias Jamocha.

„Ne. Úředníci z federálu s ním odjeli včera ráno do Leavenworthu.”

Zpátky nahore v knihovně jsem ve spěchu sdělil O'Garovi:

„Chci chytit večerní vlak na jih, sázím na to, že tu věc upekli v Tijuane. Telegrafuju Ashcraftovi, aby přijel. Chci ho dostat na den dva pryč z toho mexického města, a když bude tady, můžete se na něj podívat. Dám vám jeho popis a můžete si ho vyzvednout v kanceláři Vance Richmonda.”

Půl hodiny z té trošky času, která mi zbývala, jsem strávil psaním. Poslal jsem tři telegramy. První byl Ashcraftovi.

EDWARD BOHANNON,

CAFE ZLATA PODKOVA

TIJUANA, MEXICO

PANI ASHCRAFTOVA JE MRTVA. MUZETE

OKAMZITE PRIJET?

VANCE RICHMOND

Zbýlé dva byly v kódu. První byl pro pobočku Kontinentální detektivní agentury v Kansas City a žádal, aby poslali detektiva do Leavenworthu vyslechnout Jamochu. Druhý žádal pobočku v Los Angeles, aby poslali člověka, který by

se se mnou setkal příští den v San Diegu.

Pak jsem si odskočil do svého bytu pro tašku čistého šatstva a šel spát znovu ve vlaku na jih.

San Diego bylo veselá a rušná, když jsem časně příští odpoledne vystoupil z vlaku plného lidí, které přitáhla první sobota dostihové sezóny na druhé straně hranic. Lidé od filmu z Los Angeles, farmáři z Královského údolí, námořníci tichomořské flotily, hráči, turisté, podvodníci a dokonce i normální lidé, odevšad. Naobědval jsem se, zapsal se, nechal tašku v hotelu a odešel jsem do hotelu U. S. Grant vyzvednout detektiva z Los Angeles, o kterého jsem telegrafoval.

Našel jsem ho v hale - pihovatý mladík, asi dvaadvacetiletý, s bystrými šedivými očima, které se právě pilně zabývaly dostihovým programem. Držel ho v ruce s prstem ovázaným leukoplastem. Minul jsem ho a zastavil se u stánku s tabákem, kde jsem si koupil krabičku cigaret a narovnal neexistující záhyb na klobouku. Zavázaný prst a ta věc s kloboukem bylo naše představování. Kdosi tyhle triky vynalezl ještě před občanskou válkou, ale fungovaly stále hladce, takže omšelost nebyla žádným důvodem pro jejich zrušení.

Kráčel jsem po čtvrté ulici směrem od Broadwaye - hlavní tepny San Diega - když mě detektiv dohnal. Jmenoval se Gorman a řekl jsem mu, jak věci vypadají.

„Pojedeš do Tijuany a usadíš se U zlaté podkovy. Je tam baculatá holka, která roznáší pítí - malá, kudrnaté hnědé vlasy, hnědé oči, kulatá tvář, docela pěkné děcko, tak osmáct. Říká se jí Kewpie. Dohlédneš na ni. Drž se od ní stranou. Nezkoušej vyzvídat. Dám ti hodinu náskok. Pak si s ní přijedu promluvit. Chci vědět, co udělá, až odejdu a pár dní potom. Najdeš mě - “ dal jsem mu jméno hotelu a číslo pokoje - „každý večer. Jinde se na mě nevěš.“

Rozešli jsme se. Šel jsem na náměstí a posadil se na hodinu na lavičku. Pak jsem šel na roh a popral se o místo v autobuse do Tijuany.

Asi tak pětadvacet kilometrů prашné cesty - namačkání po pěti na sedadlech pro tři - chvilková zastávka na celnici a už jsem slézal z autobusu před východem na závodistiště. Koně už nějakou chvíli běhali, ale turnikety stále ještě vpouštěly souvislý dav návštěvníků. Otočil jsem se k bráně zády a přešel k řadě autobusů před Monte Carlem - velkým dřevěným kasinem - nasedl do jednoho a nechal se dovézt do Starého Města.

Staré Město vypadalo opuštěně. Skoro každý se šel dívat na závody. Gormanova pihovatá tvář vykukovala nad sklenicí meskalu, když jsem vstoupil do Zlaté podkovy. Doufal jsem, že má zdravou náuru. Jestli chce slídit při dietě z destilovaných kaktusů, bude ji potřebovat.

Privítání Podkováků bylo, jako když člověk přijde domů. Dokonce i barman s načesanými kudrnami se na mě usmál.

„Kdepak je Kewpie?“ zeptal jsem se.

„Švagříš se s Edem?“ pošťuchovala velká Svědka. „Kouknu se, jestli ji najdu.“

Zrovna v té chvíli vešla Kewpie zadními dveřmi a celého mě oblezla, pomačkala, otírala o mě tvářičku a pámbuví co všecho. „Prijels zase na mejdan?“

„Ne,“ řekl jsem a odvedl ji k boxům. „Tentokrát jsem tu obchodné. Kde je Ed?“

„Na severu. Manželka natáhla brka, a tak odjel sebrat pozůstatky.“

„Je ti to líto?“

„To určitě! Jsem celá ubrečená z toho, že frajer přijde k penízkům.“

Pohlédl jsem na ni z koutku očí - pohledem, který měl být chytrý.

„A to si myslíš, že ti Ed ty prachy přiveze zpátky sem?“

Vyjela po mně temným pohledem.

„Copak tě hryže?“ dožadovala se.

Vědoucne jsem se usmál.

„Stane se jedna ze dvou věcí,“ předpovídal jsem. „Ed ti buď vezme roha - beztak se k tomu chystal - anebo bude potřebovat každý desetník, který může sehnat, aby zachránil krk od -“

„Ty zatracený lhář!“

Seděla ke mně pravým ramenem, které se dotýkalo mého levého. Levou rukou zajela pod krátkou sukni. Vrazil jsem jí do ramene a otočil ji ostře směrem od sebe. Nůž, který levou rukou vytrhla, se zabodl hluboko do spodní strany stolu. Nůž se silnou čepelí, vyvážený pro přesný vrh.

Kopla dozadu a zasáhla mě jedním ostrým podpatkem do kotníku. Objal jsem ji zezadu levou rukou a přitiskl loket k boku v okamžiku, kdy se jí podařilo uvolnit nůž ze stolu.

„Co má tohle, k sakru, bejt?“

Vzhlédl jsem.

Na druhé straně stolu na mě zíral muž - nohy rozkročené, pěsti v bocích. Vysoký, kostnatý chlap se širokými rameny, ze kterých se zvedal dlouhý hubený krk, nesoucí malou kulatou hlavu. Měl oči jako dva černé cvočky těsně u sebe nad malým rozplácnutým nosem.

„Jak si na tohle přišel?“ zařvala na mě tahle líbezná osoba.

S takovým ostrým hochem se nedalo mluvit rozumně.

„Jestli seš číšník,“ řekl jsem mu, „přines mi láhev piva a něco tady pro to děcko. Jestli nejsi číšník - zmiz.“

„Já ti přinesu - „

Holka se mi vykroutila z rukou a umlčela ho.

„Pro mě kořalku,“ řekla ostře.

Zavrčel, změřil si nás jednoho po druhém, ukázal mi znovu špinavé zuby a odporoučel se.

„Co to máš za kamaráda?“

„Uděláš dobře, když se od něj budeš držet dál,“ poradila mi, aniž odpovíděla na otázku.

Pak zasunula nůž zpátky do úkrytu pod sukni a otočila se proti mně.

„Co to má znamenat, že je Ed v průšvih?“ „Četlas o té vraždě v novinách?“

„Jo.”

„Pak nepotřebuješ průvodce,” řekl jsem. „Jediná Edova šance je shodit to na tebe. Ale pochybuju, že mu to může vyjít. Když ne, tak v tom lítá.”

„Jsi cvok!” vykřikla. „Nebyls tak ožralej, abys nevěděl, že tu byl s náma, když se ta vražda stala.”

„Nejsem takovej cvok, abych si myslel, že to něco dokazuje,” opravil jsem ji. „Ale jsem dost velkej cvok na to, abych si myslel, že se vrátím do San Franciska s vrahem na zápěstí.”

Vysmála se mi. Zasmál jsem se taky a vstal jsem.

„Ještě se uvidíme,” řekl jsem na cestě ke dveřím.

Vrátil jsem se do San Diega a poslal do Los Angeles telegram se žádostí o dalšího člověka. Pak jsem něco sněd a strávil večer v hotelovém pokoji čekáním na Gormana.

Bylo pozdě, když přišel, a byl cítit meskalem od San Diega do Saint Louis a nazpátek, ale hlavu měl docela v pořádku.

„Chvíli to vypadalo, že vás budu muset z toho podniku vystřílet,” zašklebil se.

„Mě nech na pokoji,” nařídil jsem mu. „Tvoje práce je koukat se, co se děje, a to je všechno. Cos objevil?”

„Když jste výpad, ta holka s tím velkým chlapem dali hlavy dohromady. Zdáli se rozčilení - dalo by se říct celí pryč. Šel ven, a tak jsem pustil holku a vyklouz za ním. Šel do města poslat telegram. Nemoh jsem se k němu dostat dost blízko, abych viděl komu. Pak se vrátil do toho pajzlu.”

„Co je ten velký chlap zač?”

„Podle toho, co jsem slyšel, žádný anděl. Na navštívenkách má jméno Husí Krk Flinn. Je v tom podniku jako vyhazovač a holka pro všechno.”

Takže tenhle pan Husí Krk byl zametačem ve Zlaté podkově a já ho během svého třídeního flámu nespátřil. V žádném případě jsem nemohl být tak opilý, abych zapomněl na jeho ošklivost. A paní Ashcraftová a služebnictvo byli zabiti během jednoho z těch tří dnů.

„Zatelegrafoval jsem do kanceláře pro dalšího detektiva,” řekl jsem Gormanovi. „Má se spojit s tebou. Předěj mu holku a pověs se na záda Husímu Krku. Asi mu hodíme na krk tři vraždy, tak dávej pozor.”

„Rozkaz, rozkaz, kapitáne,” a odešel se trochu vyspat.

Příští odpoledne jsem strávil na závodisti, sázel na koníčky a vyčkával večera.

Po posledním závodu jsem něco sněd v Sunset Innu a pak se přesunul do velkého kasina na druhém konci téže budovy. Asi tak tisíc nebo ještě víc lidí všeho druhu tam do sebe strkalo. Prali se, aby se dostali k pokru, kostkám, závodům v pití na ex, kolu štěstěny, ruletě a oku, se všemi penězi, které jim závodisti nechalo nebo darovalo. Neprubnul jsem si z těch her ani jednu. Doby, kdy jsem hrával, byly pryč. Procházel jsem davem a vyhlížel své lidi.

Spatřil jsem prvního - opáleného muže, který byl zcela jasně zemědělský dělník v nedělních šatech. Tlačil se ke dveřím a ve tváři měl tu zvláštní prázdnotu, příznačnou pro hráče, který přišel na mizinu před koncem hry. Je to výraz lítosti, ani ne tak kvůli ztrátě peněz, jako kvůli nutnosti odejít.

Postavil jsem se mezi něj a dveře.

„Oškubali tě?” zeptal jsem se soucitně, když došel ke mně.

Zahanbeně přikývl.

„Jak by se ti líbilo vydělat si bůra za pár minut práce?” lákal jsem ho.

Líbilo by se mu to, ale o jakou práci jde?

„Chci, abys šel se mnou podívat se do Starého Města na jednoho člověka. Pak dostaneš zaplacení. Není v tom žádný háček.”

Úplně spokojený nebyl, ale pět dolarů je pět dolarů a mohl couvnout kdykoliv, když by se mu něco nelíbilo. Rozhodl se, že to zkusí.

Postavil jsem zemědělce ke dveřím a vydal se za dalším - byl to malý obtloustlý mužík s kulatými optimistickými očima a slabošskými ústy. Byl ochoten vydělat si pět dolarů tím jednoduchým a snadným způsobem, který jsem mu předestřel. Další muž, na kterého jsem narazil, byl příliš bojácný, než aby zkusil štěstí se zajícem v pytli. Pak jsem sehnal nádherného Filipince v bezovém obleku a statného mladého Reka, který musel být buď číšníkem nebo holičem.

Čtyři muži stačili. Můj kvartet mi působil nesmírné potěšení. Nevypadali příliš inteligentně pro můj účel a nevypadali jako lumpové nebo podvodníci. Posadil jsem je do autobusu a odvezl do Starého Města.

„Tak tady to máme,” začal jsem je poučovat, když jsme dojeli. „Půjdu do Zlaté podkovy tady za rohem. Dejte mi dvě tři minuty a pak přijďte a kupte si něco k pití.” Dal jsem zemědělci pět dolarovou bankovku. „Tím zaplatíte pití - nepatří to ke mzdě. Tam vevnitř je vysoký ramenatý chlap s dlouhým žlutým krkem a malou ošklivou tváří. Nemůžete ho přehlédnout. Chci, abyste se na něj všichni podívali, aniž by si něčeho všimnul. Až si budete jisti, že byste ho kdykoli a kdekoli znova poznali, kývněte na mě, vraťte se sem a dostanete peníze. Dávejte pozor, až na mě budete kývat. Nechci, aby někdo v tom podniku věděl, že mě znáte.”

Zdálo se jim to divné, ale měli slíbeno po pěti dolarech, a tam v kasinu byly hry, kde si člověk mohl za pět dolarů koupit takovou šťastnou sérii, že - dopíše si zbytek sám. Dávali mi otázky, na které jsem odmítal odpovědět, ale zůstali.

Když jsem vstoupil, Husí Krk stál za barem a pomáhal barmanům. Pomoc potřebovali. Podnik praskal ve švech.

Nezablhl jsem v davu Gormanovu pihovatou tvář, ale všiml jsem si ostré bledé tváře Hoopera, dalšího detektiva z Los Angeles, kterého tedy poslali v odpověď na můj telegram. Kewpie byla na druhém konci baru a popíjela s mužíkem, na jehož poddajné tváři byl výraz „Vem to čert”, typický pro vzorného manžela, utrženého od řetězu. Kývla na mě, ale zákazníka neopustila.

Husí Krk mi poskytl úšklebek spolu s lahví piva, kterou jsem si objednal. Krátce nato vešly do baru mé čtyři námezdné síly. Hrály své role báječně!

Nejdřív se snažili proniknout kouřem, zírali z tváře na tvář a honem odvraceli obličej, když se pohledy setkaly. Trvalo jen chvílička a jeden z nich, ten Filipíнец, si všiml za barem člověka, kterého jsem popsal. Poskočil vzrušením o půl metru a pak, když zjistil, že se na něj Husí Krk dívá, se obrátil zády a zavrtěl se. Teď si všimli Husího Krku i tři ostatní a začli na něj vrhat pohledy, které byly ve své kradmosti stejně nenápadné jako falešné kníry. Husí Krk se na ně zaškaredil.

Filipíнец se ohlédl, podíval se na mě, ostře trhnul hlavou a vyrazil na ulici. Tři zbylí do sebe obrátili pítí a snažili se zachytit můj pohled, četl jsem vysoko na stěně nad barem nápis:

PODÁVÁME POUZE PRAVOU PŘEDVÁLEČNOU AMERICKOU A BRITSKOU WHISKY

Pokoušel jsem se spočítat, kolik lží se dá najít v těch osmi slovech, a došel jsem ke čtyřem s příslibem dalších, když si jeden z mých spolupracovníků, ten Kek, odkašlal. Byl to stejný hluk, jako když vystřelí benzinový motor. Husí Krk postupoval s brunátnou tváří kolem baru, v ruce narážecí sudů.

Podíval jsem se na své asistenty. Jejich kývání by nebylo tak strašné, kdyby kývali jeden po druhém, ale nechtěli riskovat, že se zase podívám pryč dřív, než podají zprávu. Tři hlavy zakývaly najednou - signál, který nemohl nikomu v okruhu deseti metrů ujít, a taky neušel - a uháněli ze dveří, pryč od dlouhokrkého muže a jeho narážecí.

Vyprázdnil jsem sklenici piva, vyšoural jsem se z hospody a zahrnul za roh. Byli v hloučku tam, kde jsem jim řekl.

„Poznali bysme ho! Poznali bysme ho!” zapěli sborově.

„Výborně,” pochválil jsem je. „Vedli jste si skvěle. Máte přirozený talent pro čmuchání. Tady máte plat. No, a kdybych byl vámi, myslím, že bych se teď tomu podniku trochu vyhýbal; protože navzdory tomu šikovnému způsobu, kterým jste se maskovali - a dařilo se vám to báječně - by mohl něco vytyšit. Nemá smysl riskovat.”

Vytrhli mi peníze a byli pryč, než jsem domluvil.

Hooper přišel do mého pokoje v hotelu v San Diegu v noci krátce po druhé hodině.

„Husí Krk zmizel s Gormanem na šose hned po vaší první návštěvě,” řekl. „Potom odešla ta holka do domu z vepřovic na okraji města a byla tam ještě, když jsem toho nechal. V domě byla tma.”

Gorman se neukázal.

Poslíček s telegramem mě vyburcoval v deset ráno. Telegram byl z Mexicali.

PRIJEL VCERA VECER NAKVARTYROVAL SE KE KAMARDUM POSLAL DVA TELEGRAMY

GORMAN

To byly dobré zprávy. Dlouhokrký muž mi skočil na špek, považoval mé čtyři zkrachovalé hráče za čtyři svědky, a jejich kývání za identifikaci. Husí Krk byl ten chlápek, který vraždy provedl, a Husí Krk byl na utěku.

Shodil jsem pyžamo a sahal po obleku, když se poslíček vrátil s dalším telegramem. Tenhle byl od O'Gara prostřednictvím agentury.

ASHCRAFT VCERA ZMIZEL

Pomocí telefonu jsem vyhnal Hoopera z postele.

„Jeď do Tijuany,” řekl jsem mu. „Drž se domu, kde jsi včera nechal tu holku, pokud na ni nenarazíš u Zlaté podkovy. Zůstaň tam, dokud se neukáže. Drž se jí do té doby, než se spojí s velkým světlovlasým Angličanem, a pak přesedlej na něj. Není mu ani čtyřicet, vysoký, modré oči, slámové vlasy. Nenech se setřást - on hraje v tý partě první housle. Přijedu. Pokud zůstanu s Angličanem a holka odejde, vem si ji, ale jinak se drž jeho.”

Oblékl jsem se, spolykal nějakou snídani a chytil autobus do mexického města. Chlapík, který ho řídil, měl naspěch, ale když nás předjížděl poblíž Palm City hnědý kabriolet, mysleli byste si, že stojíme. Řídil ho Ashcraft.

Když jsem ten kabriolet uviděl znovu, stál před domkem z vepřovic. O blok dál předváděl Hooper opilce a mluvil ke dvěma Indiánům v uniformách mexické armády.

Zaklepal jsem na dveře domku.

Hlas Kewpie: „Kdo je?”

„Já - Parker. Slyšel jsem, že se Ed vrátil.”

„Ach!” vykřikla. Pauza. „Pojď dál.”

Otevřel jsem dveře a vešel. Angličan sedel opřený dozadu v křesle, pravý loket na stole, pravá ruka v kapse saka - pokud v té kapse byl revolver, tak mířil na mě.

„Nazdar,” řekl. „Slyšel jsem, žeš o mně dělal nějaký věštění.”

„Říkej tomu, jak chceš.” Přistrčil jsem si židli na metr k němu a sedl si. „Ale nebudeme si nic namlouvat. Husí Krk pro tebe oddělal tvou ženu, aby ses moh dostat k jejímu majetku. Udělals chybu, když jsi ten kšeft dal provést ňoumovi, jako je Husí Krk - ňoumovi, který nejdřív zabíjel jak posedlý a pak ztratil nervy. Vzal do zaječích jen proto, že na něj ukázali tři nebo čtyři svědci! A nezdrh dál než do Mexicali! Výborný městečko! Mám dojem, že byl tak podělaný, že mu pět šest hodin jízdy přes kopečky připadalo jako cesta na konec světa.”

Jel jsem klapáčkou dál.

„Ty nejsi ňouma, Ede, a já taky ne. Vemu té zpátky na sever v náramcích, ale nemám naspěch. Když tě nebudu moct vzít dneska, počkám do zítřka. Nakonec tě dostanu, pokud mě někdo nepředběhne - a kvůli tomu se nerozpláču. Mám bouchačku mezi vestou a břichem. Když řekneš Kewpie, aby si ji vzala, můžeme dát řeč.”

Pomalu přikývl, ale nespouštěl ze mě oči. Děvče ke mně zezadu těsně přistoupilo. Jedna ruka se spustila přes mé rameno, zajela pod vestu a byl jsem bez svého starého černého revolveru. Než ustoupila, přiložila špičku svého nože na můj týl - něžná připomínka.

„Fajn,” řekl jsem, když podala můj revolver Angličanovi, který ho strčil levou rukou do kapsy. „Tady máš můj návrh. Pojedete se mnou s Kewpie přes hranice - abychom se nemuseli trápit s vydávacími formalitami - a já tě dám zavřít. Vybojujem si to u soudu. Nemám úplnou jistotu, že ty vraždy dokážu pověsit na jednoho z vás, a když to zvořu, budeš

volný. Když to dokážu - v což doufám - tak se samozřejmě zhoupneš.

Jaký má smysl zdrhat? Chceš celý zbytek života klikkovat před poldama? Jen aby tě nakonec čapli - anebo při útěku odbouchli? Možná zachrániš krk, ale co s penězma, které zůstaly po tvé ženě? Kvůli těm prachům ses do toho pustil - kvůli nim jsi nechal zabít ženu. Pojď k soudu a máš naději si je vybrat. Uteč - a řekni jim spánembohem."

Pokoušel jsem se v téhle chvíli přinutit Eda a jeho děvče, aby pláchli. Kdyby se nechali zavřít do chládku, bylo možné, že bych dokázal jednoho z nich usvědčit, ale moje šance nebyly valné. Záleželo to na věcech, které by se ukázaly později. Záleželo to na tom, zda bych mohl dokázat, že Husí Krk byl v noc vraždy v San Francisku, a dovedl jsem si představit, že bude vybaven spoustou důkazů o pravém opaku. Nedokázali jsme v domě paní Ashcraftové najít jediný otisk prstů. A i kdyby se mi podařilo přesvědčit porotu, že v té době v San Francisku byl, musel bych teprve dokázat, že také zabíjel. A pak bych měl před sebou ještě tvrdší oříšek - dokázat, že zabíjel pro jednoho z těch dvou a ne z vlastní vůle.

Pracoval jsem tedy tak, aby se tenhle párek vypařil. Bylo mi jedno, kam půjdou anebo co budou dělat, jen když vezmou nohy na ramena. Věřil jsem ve štěstí a ve svou hlavu, že z jejich útěku něco vyzískám - pořád jsem se ještě pokoušel věci rozvířit.

Angličan pilně přemýšlel. Věděl jsem, že má starosti, hlavně kvůli tomu, co jsem řekl o Husím Krku Flinnovi. Pak se uchechtl.

„Jsi cvok,“ řekl. „Ale jsi - „

Nevím, co se chystal říct - jestli jsem vyhrál, nebo prohrál.

Dveře vpředu se s ránou rozletěly a do místnosti vešel Husí Krk Flinn.

Šaty měl bílé od prachu. Tvář měl vystrčenou dopředu na celou délku dlouhého husího krku.

Oči-cvočky se zaostřily na mě. Otočil dlaně. To bylo vše, co člověk viděl. Otočil prostě dlaně - a v každé byl těžký revolver.

“Pracky na stůl, Ede,” zavrčel.

Edové bouchače - pokud ji měl skutečně v kapse - bránil ve výstřelu na muže ve vchodu roh stolu. Vytáhl z kapsy prázdnou ruku a položil obě dlaně na desku stolu.

„Vostaň, kde si!” vyštěkl Husí Krk na děvče.

Zíral na mě skoro minutu.

Když promluvil, mluvil k Edovi a ke Kewpie.

„Tak proto ste mi telegrafovali, abych se vrátil, co? Past! Vám dělat kořena! Já vám kořena! Řeknu svý a pak mizím vocad', kdybych si měl prostřít cestu celou zatracenou mexikánskou armádou! Jo, tvou ženskou sem zabil - a taky sluhy. Zabil sem je zajeden hadr - „

Děvče postoupilo o krok k němu a zaječelo:

„Drž hubu, zatraceně!”⁴

„Sama drž hubu!” zařval na ni zpátky Husí Krk a palcem zvedl kohoutek revolveru, kterým ji ohrožoval. „Mluvim já, zabil jsem ji za - “

Kewpie se předklonila. Levá ruka zajela pod lem sukně. Vrátila se - prázdná. Záblesk z revolveru Husího Krku se odrazil na letící ocelové čepeli.

Děvče přeletělo přes místnost - sraženo dozadu kulkami, které jí vnikaly do prsou. Zády narazila na stěnu. Převrátila se dopředu na podlahu.

Krk přestal střílet a pokusil se promluvit. Hnědá střenka dívčina nože čouhala ze žlutého krku. Nemohl kolem ostří protlačit ani slovo. Upustil jeden revolver a pokoušel se uchopit vyčuhující střenku. Ruka se zvedla na půl cesty a zase klesla. Pomalu padal - na kolena - na kolena a ruce - převálil se na bok - a zůstal tiše ležet.

Skočil jsem po Angličanovi. Revolver, který Husí Krk upustil, se mi vzpříčil pod nohou, a už jsem padal na stranu. Rukou jsem zavadil o Angličanovo sako, ale vykroutil se mi a vytáhl bouchačky.

Oči měl tvrdé a studené a ústa tak pevně zavřená, že bylo stěží vidět štěrbinu. Pomalu couval po podlaze, zatímco já ležel bez hnutí tam, kam jsem sebou praštil. Nepromluvil. Na chvíli zaváhal ve dveřích. Dveře se prudce otevřely a zavřely. Byl pryč.

Shrábnul jsem revolver, přes který jsem spadnul, přiskočil k boku Husího Krku, vyrval druhý revolver z mrtvé ruky a vrhnul se na ulici. Hnědý kabriolet za sebou nechával oblak prachu v poušti. Deset metrů ode mě stál zablácený černý cestovní vůz. Zřejmě ten, ve kterém se Husí Krk vrátil z Mexicali.

Skočil jsem k němu, vlezl dovnitř, oživil ho a namířil na oblak prachu vepředu.

Zjistil jsem, že auto pode mnou má překvapivě dobrý motor na svůj omlácený vzhled - byl tak dobrý, že jsem si byl jist, že je to auto pašeráků. Jen jsem ho lechtal, netlačil jsem na něj. Půl hodiny jsem zachovával stejnou vzdálenost vzhledem k oblaku prachu a pak jsem zjistil, že začínám dotahovat.

Jízda se zhoršovala. Jakákoliv cesta, po které jsme původně mohli jet, se vytratila. Trochu jsem přidal, i když otřesy, které to způsobilo, byly děsné.

Minul jsem skálu, o kterou jsem se mohl rozsekat - minul jsem ji o vlas - a zjistil jsem, že hnědý kabriolet přede mnou už nevíří prach.

Byl prázdný. Jel jsem dál.

Zpoza vozu na mě tříkrát vyštěkla pistole. Musel by to být moc dobrý střelec, aby mě v té chvíli provrtal. Házel jsem sebou v sedadle jako kulička rtuti v dlani nervózního člověka.

Vypálil znovu zpoza krytu svého auta, a pak se vrhl do úzkého vyschlého řečiště - třímetrové trhliny v zemi, s ostrými hranami - po levé straně. Na okraji se otočil, ještě jednou vypálil - a zmizel z dohledu.

Zatočil jsem volantem, dupnul na brzdy a zajel s černým cestovním vozem k místu, kde jsem ho viděl naposled. Okraj

průrvy se bortil pod předními koly. Povolil jsem brzdu. Vyskočil jsem.

Auto se řítilo do prolákliny za ním.

Roztažený na břiše, v každé ruce jeden revolver Husího Krka, jsem pomalu natáhl hlavu přes okraj. Angličan se po všech čtyřech drápal autu z cesty. Auto bylo pomlácené, ale stále ještě vrčelo. Jedna z mužových pěstí byla obtočena kolem revolveru - mého.

„Pusť to a vstaň, Ede!“ zařval jsem.

Rychle jako had se vsedě otočil na dně průrvy, revolver vylétl nahoru - a já mu druhým výstřelem trefil předloktí.

Když jsem se sesunul k němu, držel si zraněnou paži levou rukou. Zvedl jsem revolver, který pustil, a prošácoval ho, jestli nemá další. Pak jsem smotal kapesník do jakéhosi nouzového turniketu a zavázal ho kolem zraněné ruky.

„Pojďme si nahoru promluvit,“ navrhl jsem a pomohl mu po strmé stěně prolákliny.

Vlezli jsme do jeho kabrioletu.

„Posluš si, třeba se umluv,“ vybízel mě, „ale nečekej, že k té konverzaci moc přispěju. Nemáš na mě nic. Viděls, jak Kewpie oddělala Husího Krka, aby na ni nic neprásknul.“

„Tak takhle to chceš hrát?“ vyzvídal jsem. „Ta holka najala Husího Krka, aby zabil tvou ženu - ze žárlivosti - když se dozvěděla, že se jí chceš zbavit a vrátit se zpátky do světa?“

„Přesně tak.“

„To není špatné, Ede, ale má to jeden háček. Nejsi Ashcraft!“

Nadskočil a pak se rozesmál.

„Ted z tebe mluví víc nadšení než rozum,“ dělal si ze mě legraci. „Jak bych oklamal manželku někoho jiného? Copak si myslíš, že mě její advokát, ten Richmond, nenechal dokázat totožnost?“

„Tak já ti na to řeknu, Ede, že jsem asi větší chytrák než oni. Dejme tomu, že jsi měl spoustu věcí, které patřily Ashcraftovi - papíry, dopisy, věci napsané jeho rukopisem? Jestli jsi šikovný, mohlš oklamat jeho ženu. Co se advokáta týče - nechal tě prokázat totožnost jen formálně. Nikdy ho nenapadlo, že nejsi Ashcraft.“

Nejdřív jsi chtěl jen vyždímat paní Ashcraftovou kvůli kapesnému - na léčení. Ale když uzavřela své záležitosti v Anglii a přijela sem, rozhodl ses ji zlikvidovat a vzít si všechno. Věděls, že je sirotek a nemá žádné blízké příbuzné, kteří by se do toho pletli. Věděls, že v Americe asi nebude mnoho lidí, kteří by mohli tvrdit, že nejsi Ashcraft.“

„A kde si myslíš, že by byl Ashcraft, zatímco jsem utrácel jeho prachy?“

„Mrtvý,“ řekl jsem.

To ho trefilo, i když se nerozčílil. Ale pohled za jeho úsměvem začal být zamyšlený.

„Můžeš mít samozřejmě pravdu,“ protáhl. „Ale i tak nechápu, jak bys mě dostal na šibenici. Můžeš dokázat, že Kewpie věděla, že nejsem Ashcraft? Můžeš dokázat, že věděla, proč mi paní Ashcraftová posílá peníze? Můžeš dokázat, že něco o mé hře věděla? Dost těžko!“

„Může ti to projít,“ připustil jsem. „Poroty jsou někdy divný a můžu ti říct, že bych byl šťastnější, kdybych o těch vraždách věděl pár věcí, které nevím. Můžeš mi povědět víc o tom, jak ses začal vydávat za Ashcrafta?“

Našpulil rty a pak pokrčil rameny. „To ti povím. Moc na tom záležet nebude. Za tenhle převlek půjdu stejně sedět a na nějaké té malé zlodějně navíc nesejde.“

Moje branže byly hotelové krádeže,“ řekl Angličan po malé přestávce. „Přijel jsem do Států, když pro mě Anglie a kontinent začaly být nepohodlné. Pak jednou v noci v hotelu v Seattlu jsem se při makačce dostal do pokoje ve třetím patře. Sotva jsem za sebou zavřel dveře, když v nich začal chrastit jiný klíč. V pokoji byla úplná tma. Risknul jsem světlo z baterky, vybral si dveře od skříně a vlez za ně.“

Skřín na šaty byla prázdná; dost šťastná trefa, protože obyvatel pokoje neměl pro co si do ní jít. Rozsvítil - byl to muž.

Začal přecházet po místnosti. Přecházel celé tři hodiny - tam a zpátky, tam a zpátky, tam a zpátky - a já stál ve skříně s bouchačkou v ruce pro případ, že by ji otevřel. Celé tři hodiny chodil po tom zatraceném pokoji. Pak si sedl a slyšel jsem, jak pero škrábe po papíře. Deset minut a začal zas přecházet, ale tentokrát jen chvíli. Uslyšel jsem cvaknout zámky kufří. A výstřel!

Vyskočil jsem z úkrytu. Ležel natažený na podlaze s dírou ve spánku. To byl pro mě pech, beze srandy! Slyšel jsem vzrušené hlasy z chodby. Překročil jsem toho mrtvého chlápka a našel na stole dopis, který psal. Byl adresován paní Ashcraftové, na číslo ve Wine Street v Bristolu v Anglii. Roztrhl jsem obálku. Psal, že se zabije, a podepsal se Norman. Bylo mi hned líp. Nedala se z toho udělat vražda.

Nicméně jsem byl v tom pokoji s baterkou, šperháký a s pistolí - nemluvě o nějakém tom šperku, které jsem sebral o patro níž. Někdo klepal na dveře.

„Sežeňte policii!“ zavolal jsem skrz dveře, abych získal čas.

Pak jsem se obrátil k člověku, který mě do tohoto dostal. Byl bych ho tipoval na krajana, i kdybych neviděl tu adresu na dopise. Jsou nás tisíce, co vypadáme stejně - blond, vysocí, urostlí. Chytil jsem se jediné šance, která mi zbývala. Klobouk a svrchník byly na židli, kam je pohodil. Navlékl jsem si je a hodil svůj klobouk vedle něho. Klekl jsem si, vyprázdnil mu kapsy, sobě taky, dal jsem mu všechny svoje věci a stopil všechny jeho. Pak jsem si s ním vyměnil bouchačky a otevřel dveře.

Myslel jsem si, že první přichozí by ho nemuseli od vidění znát, anebo ne tak dobře, aby ho okamžitě poznali. To by mi poskytlo pár vteřin ke zmizení. Ale když jsem otevřel dveře, zjistil jsem, že můj nápad nefunguje tak, jak jsem plánoval. Byl tam hotelový detektiv s policistou a já věděl, že jsem v louži. Ale hrál jsem s kartama, které jsem měl v ruce. Rek jsem jim, že jsem přišel do svého pokoje a našel tohoto chlapa, jak se mi na podlaze hrabe ve věcech. Chytil jsem ho a při rvačce jsem ho střelil.

Minuty utíkaly jako hodiny a nikdo mě neshodil. Lidé mě oslovovali pane Ashcraft. Můj převlek měl úspěch.

Nejdřív jsem z toho byl jelen, ale když jsem se o Ashcraftovi dozvěděl víc, tak mě to nepřekvapovalo. Přijel do hotelu právě to odpoledne a viděli ho jen v klobouku a v kabátě-v klobouku a v kabátě, které jsem měl na sobě. Byli jsme stejně velcí a stejný typ - typičtí světlolvasí Angličané.

Pak jsem se dočkal dalšího překvapení. Když detektiv prozkoumal šaty mrtvého, zjistil, že značky výrobců byly vytrženy. Když jsem se později podíval do jeho deníku, našel jsem vysvětlení. V duchu si házel mincí, jestli se má zabít nebo změnit jméno a začít nový život. V době, kdy uvažoval o druhém plánu, odstranil značky ze všeho svého oblečení. Ale když jsem stál mezi těmi lidmi, tak jsem to nevěděl. Věděl jsem jen, že se dějí zázraky.

Ze začátku jsem se musel držet zpátky, ale když jsem prošel věcmi mrtvého, znal jsem ho skrz naskrz, zevnitř i zvenčí. Měl snad pytel papírů a deník, kam si zapisoval všechno, co udělal a o čem přemýšlel. První večer jsem ty věci prostudoval - zapamatoval jsem si je - a nacvičil jeho podpis. Mezi věcmi, které jsem mu vzal z kapsy, bylo patnáct set dolarů v cestovních šecích a chtěl jsem si je hned ráno proměnit.

Zůstal jsem v Seattlu tři dny - jako Norman Ashcraft. Narazil jsem na něco velkého a neměl jsem v úmyslu to zahodit. Dopis ženě mě chránil před obviněním z vraždy, kdyby se něco provalilo, a věděl jsem, že jsem ve větším bezpečí, když počkám, jak se to vyvrbí, než když uteču. Když se rozruch utišil, zabalil jsem si, odjel do San Franciska a vrátil se k vlastnímu jménu - Edward Bohannon. Ale nechal jsem si všechny Ashcraftův majetek, protože jsem se z jeho věci dozvěděl, že manželka má peníze, a věděl jsem, že z ní můžu něco dostat, když to správně zahraju. Ušetřila mi námahu. Narazil jsem na jeden z jejích inzerátů v Examineru, odpověděl na něj - a tady mě máš.“

„Ale nenechal jsi paní Ashcraftovou zabít?“

Zavrtěl hlavou.

Vytáhl jsem z kapsy balíček cigaret a položil dvě z nich na sedadlo mezi nás.

„Zahrajme si takovou hru. Jen pro uspokojení mé zvědavosti. Nikoho to k ničemu nepřiváže - nic to nedokazuje. Jestli jsi určitou věc udělal, vem si cigaretu, která je blíž ke mně. Když ne, vem si tu, která je blíž k tobě. Zahraješ si?“

„Ne, nezahraju,“ řekl důrazně. „Tvoje hra se mi nelíbí. Ale cigaretu chci.“

Natáhl nezraněnou ruku a vzal si cigaretu blíž ke mně.

„Díky, Ede,“ řekl jsem. „Je mi to moc líto, ale nechám tě zhoupnout.“

„Jsi cvok, synku.“

„Myslíš na tu věc v San Francisku, Ede,“ vysvětloval jsem. „Já mluvím o Seattlu. Našli tebe, hotelového zloděje, v místnosti s člověkem, který právě umřel na kulku v hlavě. Co myslíš, že z toho porota udělá, Ede?“

Zasmál se. A pak se s tím smíchem něco stalo. Změnil se v nechutný úšklebek.

„Samozřejmě, že ano,“ řekl jsem. „Když jsi začal pracovat na plánu, jak zdědit celé bohatství paní Ashcraftové tím, že ji necháš zabít, musel jsi nejdřív zničit dopis o sebevraždě jejího manžela. Bez ohledu na to, jak pečlivější ho sřežil, tu byla vždycky šance, že někdo na něj narazí a celá hra se ti sesype. Svému účelu posloužil - už jsi ho nepotřeboval. Byla by hloupost riskovat, že se vynoří.“

Nemůžu na tebe hodit vraždy, které jsi zařídil v San Francisku, ale můžu tě praštit tou, kterou jsi neudělal v Seattlu - takže spravedlnost nepřijde zkrátka. Pojedeš, Ede, do Seattlu a budeš viset za Ashcraftovu sebevraždu.“

A taky že jo.

Dům v Turecké

Řekli mi, že člověk, kterého sháním, bydlí v jednom bloku na Turecké ulici, ale můj informátor neznal číslo domu. A tak se stalo, že jsem jednoho pozdního deštivého odpoledne pročešával právě tenhle blok, zvonil u každých dveří a recitoval báčorku, která vypadala asi takhle:

„Jsem z advokátní kanceláře Wellington a Berkeley. Jedna naše klientka - starší dáma - vypadla minulý týden ze zadní plošiny tramvaje a těžce se zranila. Mezi svědky nehody byl mladý muž, jehož jméno neznáme. Ale bylo nám řečeno, že žije někde tady v sousedství.“ Pak jsem popsal člověka, kterého jsem hledal, a skončil jsem: „Znáte někoho, kdo tak vypadá?“

Po celé jedné straně bloku jsem dostal odpovědi: „Ne.“ „Ne.“ „Ne.“

Přešel jsem ulici a začal na druhé straně. První dům: „Ne.“ Druhý: „Ne.“ Třetí. Čtvrtý. Pátý...

Na první zazvonění nepřišel nikdo otevřít. Za chvíli jsem zazvonil znovu. Právě jsem dospěl k názoru, že není nikdo doma, když se klika pomalu otočila a dveře otevřela malá stařenka. Byla to velice křehká stařenka, s šedivým pletením v ruce a vpadlýmá bledýmá očima, které příjemně jiskřily za brýlemi se zlatými obroučkami. Přes černé šaty měla do tuha naškrobenou bílou zástěru.

„Dobrý večer,“ řekla tenkým přátelským hlasem. „Doufám, že vám nevadilo čekat. Musím vždycky nejdřív juknout ven, než otevřu dveře - to víte, ustrašenost staré ženské.“

„Mrzí mě, že vás vyrušuju,“ omlouval jsem se. „Ale -,“

„Nepůjdete dál?“

„Ne. Potřebuji jen drobnou informaci. Nebude to dlouho trvat.“

„Měl byste jít dál,“ řekla a pak dodala s žertovnou přísností: „Určitě mi už vystydl čaj.“

Vzala ode mě vlhký klobouk a kabát a pak jsem šel za ní přes úzkou halu do setmělého pokoje. Když jsme vešli, muž povstal. Byl také starý, silný, s řidkým bílým plnovousem, splývajícím na bílou vestu, která byla stejně do tuha naškrobená jako ženina zástěra.

„Thomasi,“ řekla malá křehká paní, „tohle je pan...“

„Tracy,“ řekl jsem, protože tohle jméno jsem dal všem ostatním obyvatelům bloku, ale byl jsem přitom nejbližší

začervenání za posledních patnáct let. Těmhle lidičkám by se lhát nemělo.

Dozvěděl jsem se, že se jmenují Quarrovi, a byl to láskyplný starý párek. Pokaždé, když ho oslovovala, mu říkala „Thomasi“ a převalovala to jméno v ústech, jako by se jí líbilo. On ji stejně často oslovoval „drahá“ a dvakrát vstal, aby jí pohodlněji urovnal podušku za křehounkými zády.

Drív než jsem je přiměl, aby vyslechli mou otázku, musel jsem s nimi vypít šálek čaje a sníst pár malých kořeněných sušenek. Když jsem pak vyprávěl o staré dámě, která vypadla z tramvaje, vydávala paní Quarrová soucitné mlaskavé zvuky jazykem a zuby. Stařec se probíral plnovousem, řekl, že je to „zatracená hanebnost“, a dal mi tlustý doutník.

Konečně jsem se dostal přes nehodu a popsal člověka, kterého hledám.

„Thomasi,“ řekla paní Quarrová, „není to ten mladík, co bydlí v domě se zábradlím - ten, co vždycky vypadá tak ustaraně?“

Stařec si pohladil sněhobílý vous a chvíli uvažoval.

„Ale, dráhá,“ řekl nakonec dunivým hlasem, „cožpak ten nemá tmavé vlasy?“

Zazářila na svého manžela. „Thomas je tolik všímavý,“ řekla pyšně. „Zapomněla jsem na to, ale ten mladík, o kterém jsem mluvila, má tmavé vlasy, takže ten to být nemůže.“

Stařec nadhodil, že by to možná mohl být ten, co bydlí o blok dál. Probrali ho dost důkladně a pak se rozhodli, že je moc vysoký a moc starý. Paní Quarrová navrhla dalšího. Prodiskutovali ho a pak zamítli. Thomas navrhl jiného kandidáta; byl zvážen a zavržen. Povíдали dál.

Setmělo se. Stařec rozsvítil vysokou lampu, která na nás vrhala kruh měkkého žlutého světla a zbytek pokoje ponechávala v šeru. Pokoj byl velký a obtížený silnými závěsy a masivním nábytkem s potahem z koňských žíní, který patřil do minulé generace. Neočekával jsem, že tu seženu nějakou informaci; ale bylo mi příjemně a doutník byl dobrý. Bylo dost času vydat se znovu do mrholení, až dokouřím.

Cosí studeného se dotklo mého týla.

„Vstaň!“

Nevstal jsem. Nešlo to. Byl jsem ochrnutý. Seděl jsem a pomrkal na Quarrovy.

A jak jsem se na ně díval, pochopil jsem, že cosí studeného se nemůže dotýkat mého týla a drsný hlas mi nemůže nařizovat, abych vstal. Nebylo to možné!

Paní Quarrová stále seděla upjatě vzpřímená na poduškách, které jí manžel urovnal za záda; oči za brýlemi jí stále přátelsky jiskřily. Stařec si stále hladil bílý vous a nechával beze spěchu unikat z nozder kouř z doutníku.

Budou dál mluvit o mladících ze sousedství, kteří by mohli být tím, koho hledám. Nic se nestalo. Zdřímnu jsem si.

„Vstaň!“ Studená věc na krku se mi zaryla hluboko do masa.

Vstal jsem. „Prohledej ho,“ řekl drsný hlas zezadu.

Stařec opatrně odložil doutník, přešel ke mně a přejel mi rukama po těle. Když se přesvědčil, že nejsem ozbrojen, vyprázdnil obsah mých kapes a položil ho na křeslo, ze kterého jsem právě vstal.

„To je všechno.“ řekl muži za mnou a vrátil se do svého křesla.

„Tak se obrať!“ nařídil drsný hlas.

Otočil jsem se a spatřil vysokého vyzáblého muže asi mého věku, což je pětatřicet. Měl ošklivý obličej - kostnatý, s vpadlými tvářemi, posetými velkými světlými pihami. Oči měl vodově modré a nos s bradou mu ostře vystupovaly.

„Znáš mě?“ zeptal se.

„Ne.“

„Jsi lhář!“

Nepřel jsem se; ve velké pihovaté ruce držel revolver.

„Než z tebou skončím, tak mě dobře poznáš,“ vyhrožoval tenhle velký ošklivý člověk. „Budeš -“

„Grázle!“ ozval se hlas od vchodu se závěsem - vchodu, odkud se ten ošklivec nepochybně vkradl za má záda.

„Grázle, pojď sem!“ Byl to ženský hlas - mladý, čistý a zpěvný.

„Co chceš?“ zavolal ošklivec přes rameno.

„On je tady.“

„Dobře!“ Otočil se k Thomasu Quarrovi. „Ohlídej tohle panáčka.“

Odkudsi mezi vousem, sakem a tuhou bílou vestou vytáhl stařec velký černý revolver, se kterým zacházel beze známek nezkoušenosti.

Ošklivec shrábnul věci z mých kapes a odešel s nimi skrze závěsy.

Paní Quarrová se na mě usmála. „Sedněte si, pane Tracy,“ řekla.

Sedl jsem si.

Závěsy se ke mně z vedlejšího pokoje donesl nový hlas, protáhlý baryton s bezpečně britským přízvukem, s přízvukem vzdělaného Brita. „Co se děje, Grázle?“ ptal se hlas.

Drsný hlas ošklivce:

„Povídám vám, děje se spousta! Jdou po nás! Šel jsem před chvílí ven a vidím na druhý straně člověka, kterého znám. Ukázali mi ho před pěti šesti lety ve Fildě. Jméno neznám, ale ten ksicht si pamatuju - je od Kontinentální detektivní agentury. Hned jsem se vrátil a pozorovali jsme ho s Elvírou z okna. Šel od jednoho domu k druhému na protější straně ulice a vyptával se nebo co. Pak přešel a začal šmejdít po tyhle straně a za chvíli zazvonil. Řek jsem starý a jejímu manželovi, aby ho pustili dál, zdrželi a poslouchali, co jim bude namlouvat. Má nějakou povídačku o tom, že hledá chlapa, který viděl vypadnout z tramvaje starou ženskou - ale to sou kecy. Jde po nás. Právě teď jsem šel dovnitř a zmáčknul ho. Chtěl jsem čekat na vás, ale bál jsem se, že znervózní a pláchne.“

Britský hlas: „Neměl jsi se mu ukazovat. Mohli se o něj postarat ostatní.“

Grázl: „Co na tom záleží? Stejně nás asi všichni zná. Ale i když ne, co na tom záleží?“

Protáhlý britský hlas: „Může na tom velmi záležet. Byla to pitomost.“

Grázl (hrozivě): „Pitomost, co? Vždycky kňouráte, že vostatní jsou pitomí. K čertu s vámi, říkám! Kdo tu dělá všechnu práci? Kdo tu vodře všechny kšefty? Co? Kdo -“

Mladý ženský hlas: „Ale, Grázle, nezačínej zas, proboha, s touhle řečí. Už jsem ji slyšela tolikrát, že ji znám nazpaměť!“

Zašustění papírů a pak britský hlas: „Přinejmenším máš, Grázle, pravdu v tom, že je detektiv. Tady má průkaz.“

Ženský hlas z vedlejšího pokoje: „Tak co uděláme? Jak to navlečem?“

Grázl: „To je jednoduchý. Prostě toho fízla odprásknem.“

Ženský hlas: „A strčíme krk do mašle?“

Grázl (pohrdavě): „Jako kdyby tam nebyl, když ho neodprásknem. Nebo si myslíš, že tenhle chlap po nás nejde kvůli tomu kšeftu v L. A.?“

Britský hlas: „Ty jsi, Grázle, ňouma, a ke všemu úplně beznadějný. Dejme tomu, že tenhle chlápek se zajímá o tu záležitost v Los Angeles, to je možné; no a co? Je zaměstnancem Kontinentální. Je pravděpodobné, že by agentura nevěděla, kde je? Nebo si myslíš, že nevědí, že měl namířeno sem? A cožpak o nás nevědí - podle všeho - stejně mnoho jako on? Nemá smysl ho zabíjet. To by nám jen přitížilo. Nejlepší je ho svázat a nechat tady. Jeho společníci ho stěží půjdou hledat dřív než zítra.“

Byl jsem tomu britskému hlasu tak povděčný! Alespoň někdo se mě zastal, přinejmenším do té míry, abych zůstal naživu. Těch posledních pár minut mi nebylo moc dobře po těle. To, že jsem ty lidi neviděl, nějak přidávalo mému údělu na zoufalství. Teď už jsem se cítil lépe, i když pořád ještě ne moc vesele; důvěřoval jsem tomu táhlému britskému hlasu; byl to hlas člověka, který si obvykle prosadí svoje.

Grázl (huláká): „Tak já ti něco povím, kamaráde: toho chlapa odprásknem. A tečka! Nebudu nic riskovat. Můžeš si žvanit, jak dlouho chceš, ale já se starám o vlastní krk a ten bude ve větším bezpečí, když ten chlap nebude moc mluvit. A tečka.“

Ženský hlas (znehuceně): „Ale, Grázle, měj rozum!“

Britský hlas (stále táhle, ale studeně jak smrt): „Nemá smysl se s tebou přít, Grázle, máš instinkt a inteligenci troglodyta. Porozumíš jedině řeči, a já si tou řečí s tebou teď promluví, synku. Pokud budeš v pokušení provést mezi tímhle okamžikem a našim odjezdem nějakou hloupost, řekni si jen dvakrát nebo třikrát tohle: Když umře, umřu. Říkej si to, jako kdyby to stálo psáno v Bibli - protože je to stejně pravdivé.“

Následovalo dlouhé ticho, při kterém se na mě ne zrovna přecitlivělé lebce začaly ježít vlasy.

Když posléze proťal ticho hlas, nadskočil jsem, jako kdyby vystřelili z kanónu; přestože hlas byl teď celkem tichý a jemný.

Byl to britský hlas, sebevědomě vítězný, a já začal znovu dýchat.

„Nejdřív odejdou staří,“ říkal hlas. „Postaráš se, Grázle, o našeho hosta. Nejdřív ho svážeš, já seberu ty úpisy a za půl hodiny můžeme být pryč.“

Závěsy se rozhrnuly a do místnosti vešel Grázl - našťavaný Grázl. Pihy se zeleně odrážely na propadlišti jeho tváře. Namířil na mě revolver a krátce a hrubě promluvil ke Quarrovým:

„Chce s váma mluvit.“ Vstali a odešli do vedlejší místnosti.

Mezitím Grázl ustoupil ke vchodu a pořád mě přitom ohrožoval revolverem. Stáhl plyšové šňůry, ovinuté kolem těžkých závěsů. Pak mě obešel zezadu a pevně mě přivázal k židli s vysokým opěradlem; paže k opěradlům; nohy k nohám; tělo k sedadlu a k opěradlu; skončil tím, že mi ucpal ústa růžkem podušky, která byla až příliš dobře vycpaná.

Když byl s uvazováním hotov, ustoupil, aby se na mě zaškaredil. Slyšel jsem, jak se domovní dveře tiše zavřely, a potom nad sebou tiché kroky, přecházející sem a tam.

Grázl pohlédl ve směru kroků a ve vodově modrých očích se objevila vychytralost. „Elvíro!“ zavolal tiše.

Závěsy se nadmuly, jako by se jich někdo dotkl, a pak se ozval melodický ženský hlas. „Co je?“

„Pojď sem.“

„Radši ne. Nechtěl by -“

„Kašli na něj!“ vybuchl Grázl. „Pojď sem!“

Vstoupila nejdřív do místnosti a pak do kruhu světla, který vrhala vysoká lampa; dívka něco málo přes dvacet, štíhlá a pružná, oblečená pro venek, až na klobouček, který držela v ruce. Bledá tvář pod nakrátko ostříhanými vlasy barvy ohně.

Kouřově šedé oči, příliš daleko od sebe pro důvěryhodnost - i když nikoliv pro krásu - se na mě smály; a také rudá ústa se mi smála a odhalovala přitom řadu drobných ostrých zubů šelmy. Byla krásná jako ďábel, a dvakrát tak nebezpečná.

Zasmála se mi - tlusťoch, celý omotaný červenou plyšovou šňůrou, s růžkem zelené podušky v ústech - a obrátila se k ošklivci. „Co chceš?“

Promluvil pološeptem, s letným pohledem ke stropu, po kterém stále ještě přecházely sem a tam tiché kroky.

„Co takhle vzít mu roha?“

Kouřově šedé oči ztratily pobavený výraz a objevila se v nich vypočítavost.

„Má u sebe sto tisíc - z toho je třetina moje. Snad si nemyslíš, že těm penězům dám spánembohem?“

„Jasně, že ne! Ale co když dostaneme těch sto tisíc?“

„Jak?“

„Nech to na mně, děťátko, nech to na mně! Když to zmáčknu, půjdeš se mnou? Víš, že ti se mnou bude dobře.“

Zdálo se mi, že se usmála pohrdlivě - ale jemu se to zřejmě líbilo.

„To si piš, že mi s tebou bude dobře,“ řekla. „Ale poslouchej, Grázle: neprošlo by nám to - leda že bys ho dostal.“

Znám ho! Neuteču s ničím, co mu patří, do té doby, dokud bude moct jít za tím.”

Grázl si navlhl rty a bezúčelně se rozhlédl po místnosti. Zřejmě se mu myšlenka na střetnutí s vlastníkem britského přízvuku moc nezamlouvala. Ale jeho touha po dívce byla silnější než strach.

„Udělám to!” plácnul. „Dostanu ho! Myslíš to vážně, děťátko? Když ho dostanu, půjdeš se mnou?”

Napřáhla ruku. „Ujednáno,” řekla a on jí uvěřil.

Ošklivá tvář zrudla, objevil se na ní výraz něhy a naprostého štěstí. Zhluboka se nadechl a napřímil ramena. Na jeho místě bych jí možná uvěřil sám - všichni dřív nebo později naletíme na něco takového - ale protože jsem seděl přivázaný k opěradlům, věděl jsem, že by na tom byl líp, kdyby si hrál s pěti litry nitroglycerínu než s tímhle zlatíčkem.

Nebezpečná! Grázl se má nač těšit!

„Uděláme to tak - “ začal Grázl a zarazil se. Ztuhl mu jazyk.

Vedle v místnosti se ozvaly kroky.

Britský hlas pronikl hned nato závěsy a z protahování teď zazněla podrážděnost:

„To je opravdu příliš! Nemohu” - říkal opravdu a nemohu - “odejít ani na okamžik, aby se věci nezačaly dělat špatně. Co to do tebe, Elvíro, vjelo, žeš musela jít dovnitř a předvádět se našemu detektivovi?”

V kouřově šedých očích se zableskl strach a zase zmizel. Odpověděla lehkým tónem: „Jen abys nezežloutl strachy,” řekla. „Tvůj vzácný krk to určitě přežije i beze všeho toho hlídání.”

Závěsy se rozevřely a já otočil hlavu tak daleko, jak jsem mohl, abych se poprvé podíval na muže, kterému jsem vděčil za to, že jsem stále ještě naživu. Spatřil jsem malého tlustého muže v klobouku a v kabátě, se žlutohnědou cestovní taškou v ruce.

Pak se ve žlutém kruhu světla objevila jeho tvář a já viděl, že je to čínská tvář. Malý tlustý Číňan, bezchybně oblečený do šatů, které byly stejně anglické jako jeho přízvuk.

„Na barvě nezáleží,” řekl dívka - a já teď pochopil plnou váhu jejího popíchnutí; “je to prostě záležitost obyčejné prozíravosti.”

Jeho tvář byla kulatá žlutá maska a v hlase byl stejný neemocionální protáhlý přízvuk, který jsem slyšel předtím; ale věděl jsem určité, že ho má dívka pod palcem stejně pevně jako ošklivce - jinak by se jejím posmíváním nenechal přivést do pokoje. Ale pochyboval jsem, že děvče může s tímhle poangličtěným orientálcem manipulovat stejně lehce jako s Grázlem.

„Nebylo nutně zapotřebí,” mluvil Číňan dál, „aby tenhle chlápek spatřil kohokoli z nás.” Poprvé se na mě teď podíval malými tenkýma očima, které vypadaly jako dvě černá semínka. „Je úplně možné, že neznal nikoho z nás, ani podle popisu. To, že jsme se mu ukázali, je ta nejohavnější hloupost.”

„K čertu, Tai!” vybuchl Grázl. „Přestaň khourat, jo? Houby na tom záleží! Odprásknu ho, a tím je to vyřízený!”

Číňan postavil žlutohnědou tašku a zavrtěl hlavou.

“Žádné zabíjení nebude,” protáhl, “anebo bude spousta zabíjení. Rozumíš mi dobře, Grázle?”

Grázl rozuměl. Ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů námahou, se kterou polykal, a já znovu děkoval žlutému muži přes podušku, která mě dusila.

Pak ten rudovlasý ďábel znovu přilil oleje do ohně.

“Grázl vždycky slibuje věci, které stejně nikdy neudělá,” řekla Číňanovi.

Grázlova ošklivá tvář se zbarvila do ruda nad připomínkou slibu, že dostane Číňana. Znovu polknul a z jeho očí bylo zřejmé, že nic na světě by mu tak nevyhovovalo jako příležitost pod něco zalézt. Ale děvče ho drželo v hrsti; její vliv byl silnější než jeho zbabělost.

Přistoupil těsně k Číňanovi a zaškaredil se do žluté kulaté tváře. Využíval přitom toho, že byl o plnou hlavu větší.

„Tai,” zavrčel ošklivce, „jsi vyřízenej. Mám už po krk toho divadýlka, co na nás hraješ - jako kdybys byl král nebo co. Já ti - “

Hlas mu uvázl a vytratil se do ticha. Tai na něj vzhlédl očima, které byly stejné tvrdé, černé a nelidské jako dva kusy uhlí. Grázlovy rty se zachvěly a o kousek couvnul.

Přestal jsem se potit. Žlutý muž zase vyhrál. Ale zapomněl jsem na rudovlasého ďábla. Zasmála se teď - tak výsměšně, že to ošklivci muselo připadat jako bodnutí nožem.

Z prsou se mu vydral řev a vymrštil velickou pěst do kulaté bezvýrazné tváře žlutého muže.

Síla rány přenesla Tai přes celou místnost a mrštila s ním na bok do rohu.

Ale ještě v momentě, kdy padal přes místnost, se otočil tváří proti ošklivci - než dopadl na zem, měl v ruce revolver - a promluvil dřív, než se nohy usadily na podlaze - a v jeho hlase zněl tentýž kultivovaný protáhlý britský přízvuk.

„Později,” říkal, „tuhle věc, která je mezi námi, vyřídíme. Teď jen pusť pistoli a budeš velice tiše stát, dokud se nepostavím.”

Grázlův revolver - jenom napůl vytažený z kapsy v okamžiku, kdy na něj orientálec namířil - dopadl na koberec. Stál úplně ztuhle, zatímco se Tai postavil na nohy. Grázl hlasitě oddychoval a každá piha přízračně vystupovala na špinavě bělobě jeho zděšené tváře.

Podíval jsem se na dívku. V jejích očích, když se podívala na Grázla, bylo pohrdání, ale žádné zklamání.

Potom jsem učinil objev: v pokoji vedle ní se něco změnilo!

Zavřel jsem oči a pokusil si představit onu část místnosti tak, jak vypadala, než se oba muži střetli. Najednou jsem je zase otevřel a měl jsem to.

Na stole vedle dívky ležela kniha a nějaké časopisy. Teď byly pryč. Asi půl metru od dívky stála žlutohnědá taška, kterou do místnosti přinesl Tai. Dejme tomu, že v tašce byly úpisy z toho kšeftu v Los Angeles, o kterém se zmiňovali. Pravděpodobně byly. Co dál? Teď taška zřejmě obsahovala knihu a časopisy, které předtím ležely na stole. Dívka vyprovokovala spor mezi oběma muži, aby odvedla jejich pozornost a mohla provést záměnu. Jenže kde teď byla

kořist? To jsem nevěděl, ale tušil jsem, že je příliš objemná na to, aby se dala skrýt na drobné postavě dívky.

Hned za stolem stála pohovka se širokým rudým přehozem, který sahál až k podlaze. Pohlédl jsem od pohovky na dívku. Pozorovala mě a v jejích očích se vesele zablesklo, když uviděla, jak se mi pohled vrací od pohovky. Tak tedy pohovka !

Mezitím už Číňan schoval Grázlův revolver do kapsy a mluvil k němu: „Kdybych neměl nechuť k vraždění a nemyslel si, že mně s Elvírou můžeš být možná k nějakému užitku během našeho odchodu, tak bych nás teď určitě zbavil zátěže tvojí hloupostí. Ale dám ti ještě jednu příležitost. Doporučoval bych ti však, abys důkladně přemýšlel, než dáš zase průchod svým násilnickým choutkám.“ Obrátil se k dívce. „Nevnukalas náhodou Grázlovi nějaké nerozumné myšlenky?“

Zasmála se. „Nikdo mu nemůže vnuknout vůbec žádnou myšlenku.“

„Snad máš pravdu,“ řekl a šel přikontrolovat provazy přes mé tělo a paže.

Shledal je v pořádku, zvedl žlutohnědou tašku a natáhl ruku s revolverem, který před pár minutami sebral ošklivci.

„Tady je, Grázle, tvůj revolver a chovej se rozumně. Už můžeme klidně jít. Stařec se ženou udělají, co jsem jim řekl. Jsou na cestě do města, které nemusíme tady před naším přítelem jmenovat. Budou tam čekat na nás a na svůj podíl z úpisů. Samozřejmě budou čekat hodně dlouho - teď už jsou z toho venku. Ale mezi námi nesmí už k žádnému zrazování dojít. Pokud chceme vyvážnout, musíme jeden druhému pomáhat.“

Podle základních dramatických pravidel měli tihle lidi mít ke mně před odchodem nějaký sarkastický proslov. Ale neměli. Prošli kolem mě, ani se na mě na rozloučenou nepodívali, a zmizeli mi z očí do temnoty haly.

Najednou se v pokoji objevil zase Číňan. Našlapoval po špičkách - v ruce držel otevřený nůž, ve druhé revolver. A tomuhle člověku jsem děkoval za to, že mi zachránil život! Sklonil se nade mnou.

Nůž sjel k mé pravé straně, a šňůra, která mi držela ruku, povolila. Nadechl jsem se a srdce mi začalo zase tlouct.

„Grázl se vrací,“ zašeptal Tai a zmizel.

Na koberci, metr přede mnou, ležel revolver.

Domovní dveře se zavřely a na chvíli jsem byl v domě sám.

Můžete mi věřit, že jsem celou tu chvíli zápasil s červenými plyšovými šňůrami, kterými jsem byl svázán. Tai přežil jednu, uvolnil mi trochu pravou ruku a dal mi možnost i pohnout tělem, ale zdaleka jsem nebyl volný. Ale jeho zašeptání „Grázl se vrací,“ bylo zcela dostatečnou pobídkou k tomu, abych napjal všechnu svou sílu proti provazům.

Ted už jsem chápal, proč Číňan tak pevně trval na ušetření mého života. Já jsem byl tou zbraní, kterou měl být Grázl odstraněn! Číňan si domyslel, že jakmile dojdou na ulici, Grázl si vymyslí nějakou výmluvu, vklouzne zpátky do domu, odbouchne mě a vrátí se ke svým společníkům. Pokud by to neudělal z vlastní iniciativy, Číňan mu to zřejmě navrhne.

A tak mi nechal v dosahu revolver a uvolnil šňůry natolik, abych se nevyprostil dřív, než se on sám dostane pryč.

Tohle přemýšlení bylo vedlejší záležitostí. Nedopustil jsem, aby zpomalilo mé pokusy o osvobození. Zrovna teď pro mě nebylo důležité proč - důležité bylo mít ten revolver v ruce, až se ošklivec vrací.

Právě když se domovní dveře otevřely, podařilo se mi úplně uvolnit pravou ruku a vytrhnout dusivou podušku z úst. Tělo jsem měl stále ještě spoutané šňůrami - volně, ale přece jen spoutané.

Vrhl jsem se i se židlí dopředu a zmírnil pád volnou paží. Koberec byl silný. Dopadl jsem na tvář, s těžkým křeslem na sobě, celý zkroucený, ale pravou paží jsem měl volnou a moje pravá ruka svírala revolver. Slabé světlo dopadlo na muže, který spěchal do místnosti - v ruce se mu zaleskl kov.

Vystřelil jsem.

Chytil se oběma rukama za břicho, ohnul se a sklouzl na koberec.

To byla jedna věc. Ale nebylo to zdaleka všechno. Rval jsem za plyšové šňůry, které mě držely, a přitom si můj mozek pokoušel představit, co se stane dál.

Dívka vyměnila úpisy a schovala je pod pohovku - o tom nebylo pochyb. Měla v úmyslu se pro ně vrátit dřív, než se osvobodím. Ale Grázl se vrátil první, a tak musela pozměnit plán. Nebylo pravděpodobné, že řekne Číňanovi, že záměnu provedl Grázl? Co potom! Na to byla jediná odpověď - Tai se vrátí pro úpisy - vrátí se oba. Tai sice věděl, že jsem teď ozbrojen, jenže říkali, že papíry představují sto tisíc dolarů. To úplně stačí, aby se vrátili!

Odkopl jsem poslední šňůru a došel k pohovce. Papíry byly pod ní: čtyři tlusté svazky, sepnuté silnými gumovými páskami. Strčil jsem je do podpaží a šel jsem se podívat na muže, který umíral u dveří. Revolver měl pod jednou nohou. Vytáhl jsem ho, překročil muže a přešel do temné haly. Pak jsem se zastavil a uvažoval.

Děvče s Číňanem se rozdělí, aby mě dostali. Jeden půjde předem, druhý zadem. To byl pro ně ten nejbezpečnější způsob, jak se mnou naložit. Samozřejmě moje taktika byla počkat hned za jedněmi z těch dveří. Byla by ode mne hloupost opustit dům. To bylo přesně to, co budou ze začátku očekávat - a připraví na mě léčku.

Rozhodně bylo pro mě nejlepší ležet v dohledu domovních dveří a čekat, až jeden z nich vejde - jako že jeden z nich to určitě udělá, až je unaví čekat, kdy vyjdu ven já.

U dveří na ulici byla hala osvětlená světlem z pouličních lamp, které pronikalo sklem. Schodiště do prvního patra vrhalo trojúhelníkový stín na část haly - stín, který byl dostatečně černý pro jakýkoliv účel. Skrčil jsem se v tomto třírohém plátku noci a čekal.

Měl jsem dva revolvry: ten, který mi dal Číňan, a ten, který jsem vzal Grázlovi. Vypálil jsem jednu ránu; zbývalo mi jich tedy jedenáct - pokud jeden z nich nebyl po nabití použitý. Otevřel jsem revolver, který mi dal Tai, a ve tmě jsem přešel prsty po zadní straně válce. Moje prsty nahmataly jednu nábojnici - pod úderníkem. Tai nic neriskoval; dal mi jednu kulku - kulku, kterou jsem složil Grázla.

Odložil jsem revolver na podlahu a prozkoumal ten, který jsem vzal Grázlovi. Byl prázdný. Číňan neriskoval vůbec nic! Vyprázdnil Grázlův revolver předtím, než mu ho po hádce vrátil.

Byl jsem v pěkné šlamastice! Sám, neozbrojený, v cizím domě, do kterého za chvíli přijdou dva lidé, kteří mě budou

honit - a to, že jeden z nich je žena, mě nijak neutěšovalo - byla stejně smrtelně nebezpečná.

Na chvíli jsem byl v pokušení pokusit se o útěk; představa, že budu zase na ulici, byla příjemná; ale zapudil jsem ji. Udělal bych hloupost, a pěkně velikou. Pak jsem si vzpomněl na úpisy, které jsem držel v podpaží. Budou mi muset posloužit jako zbraň; a pokud mi měly posloužit, musel jsem je ukrýt.

Vyklouzl jsem z trojúhelníkového stínu a vystoupil po schodech. Díky světlům z ulice byly horní místnosti dost světlé na to, abych se v nich mohl pohybovat. Ale když najednou zadrnčelo okno jako od průvanu vzniklého kdesi od otevřených dveří, měl jsem lup ještě stále u sebe.

Nedalo se teď dělat nic jiného než jej vyhodit z okna a doufat ve štěstí. Strhnul jsem z postele polštář, stáhnul z něj povlak a strčil do něj papíry. Pak jsem se vyklonil z okna, které už bylo otevřené, koukal do noci a hledal vhodné místo na shoení - nechtěl jsem, aby papíry dopadly na něco, co by dělalo hluk.

Ale jak jsem se koukal z okna, našel jsem lepší úkryt. Okno se otvíralo na úzký dvorek a na druhé straně stál stejný dům jako ten, ve kterém jsem byl. Dům byl stejně vysoký, s plochou kovovou střechou, která se svažovala na druhou stranu. Střecha nebyla ode mě daleko - ne moc daleko na hození povlaku od polštáře. Hodil jsem ho. Zmizel za hřebenem střechy a tiše narazil na plech.

Potom jsem rozsvítil všechna světla v místnosti, zapálil si cigaretu (každý si čas od času dopřeje nějakou tu pózu) a sedl si na postel, abych očekával svoje dopadení. Mohl jsem se plížit po tmavém domě za svými nepřáteli a možná je i načapat; ale nejspíš by se mi podařilo nechat se střelit. A já se nerad nechávám střilet.

Našla mě dívka.

Připlížila se z haly, v každé ruce automatickou pistolí, na chvíli zaváhala přede dveřmi a pak skočila dovnitř. Když mě spatřila, jak mírumilovně sedím na pelesti postele, šlehla po mně pohrdavě očima, jako kdybych udělal něco špatného. Zřejmě si myslela, že bych jí měl dát příležitost ke střelbě.

„Mám ho, Tai,” zavolala a Číňan se k nám přidal.

„Co udělal Grázl s papíry?” vystřelil od boku.

Zašklebil jsem se do jeho kulaté žluté tváře a vynesl svoje eso.

„Proč se nezeptáš holky?”

Na jeho tváři se nic nezměnilo, ale zdálo se mi, že tlusté tělo v módním britském obleku ztuhlo. To mě povzbudilo, a tak jsem pokračoval se svou malou historkou, která měla věci trochu rozvířit.

„Anebo jsi se nedomák,” zeptal jsem se, „že se připravovali vzít ti roha?”

„Ty hnusný lhář!” vykřikla holka a postoupila o krok ke mně.

Tai ji zastavil panovačným gestem. Zavrtával se do ní temnými černými očima a jak zíral, zmizela mu krev z tváře. Měla tohohle žlutého tlustého pod palcem, to je pravda, jenže on nebyl právě neškodná hračka.

„Takhle je to tedy?” řekl pomalu, jen tak do vzduchu.

Pak ke mně: „Kam dali papíry?”

Děvče přistoupilo až k němu a začalo překotně chrlit slova:

„Řeknu ti pravdu, Tai, přísambůh! Sama jsem ty věci vyměnila. Grázl v tom nejel. Chtěla jsem vám utéct oběma. Strčila jsem je dole pod pohovku, ale teď tam nejsou. To je čistá pravda!”

Chtěl jí uvěřit a její slova zněla pravdivě. A já věděl - byl do ní tak zamilovaný - že ji daleko spíš odpustí zradu s papíry než to, že chtěla utéct s Grázlem; a tak jsem si pospíšil, abych věci zase trochu rozvířil.

„Část z toho je pravda,” řekl jsem. „Strčila papíry pod pohovku - ale Grázl v tom jel. Domluvili se na tom, když jsi byl nahoře. Měl se s tebou posekat a ona měla během hádky provést výměnu. A přesně to udělali.”

Dostal jsem ho! Když se ke mně zuřivě obrátila, vrazil jí mušku automatické pistole do boku. Ostré bodnutí zarazilo vztekla slova, která po mně vrhala.

„Dáš mi svoje pistole, Elvíro,” řekl a vzal si je.

„Kde jsou teď ty papíry?” zeptal se mě.

Zašklebil jsem se. „Nejsem s tebou, Tai. Jsem proti tobě.”

„Nemám rád násilí,” řekl pomalu, „a domnívám se, že jste rozumný člověk. Můžeme se domluvit, příteli.”

„Začni,” navrhl jsem.

„Velmi rád! Jako základ pro naše jednání předpokládáme, že jste schoval papíry někam, kde je nikdo jiný nemůže najít; a že já vás mám zcela ve své moci, jak se píše v korunových krvácích.”

„Celkem rozumné,” řekl jsem; „pokračuj.”

„To je tedy situace, kterou nazývají hazardní hráči mrtvá hra. Ani jeden z nás nemá výhodu. Jako detektiv chcete nás; ale my máme vás. Jako zloději chceme ty cenné papíry, ale máte je vy. Nabízím vám dívku výměnou za papíry a zdá se mi to spravedlivá nabídka. Já dostanu papíry a příležitost utéct. Vy dosáhnete poměrně velkého úspěchu ve své práci detektiva. Grázl je mrtvý. Budete mít děvče. Jediné, co vám zbývá, je najít znovu mě a cenné papíry - v žádném případě to není beznadějný úkol. Zvrátíte porážku v poloviční vítězství a budete mít skvělou příležitost dosáhnout vítězství úplného.”

„Jak můžu vědět, že mi dáš tu dívku?”

Pokrčil rameny. „Přirozeně vám nemohu dát žádnou záruku. Ale protože vím, že se chystala mě zradit kvůli té svině, která leží dole mrtvá, dokážete si představit, že k ní nechovám právě nepřátelštější pocity. Kromě toho, když ji vezmu s sebou, bude chtít podíl na lupu.”

Přebral jsem si ten návrh v hlavě.

„Takhle se to jeví mně,” řekl jsem nakonec. „Nejsi zabiják. Zůstanu naživu v každém případě. Tak dobrá, proč bych měl potom měnit? Tebe s děvčetem najdu snáz než cenné papíry, a ty jsou na věci stejně nejdůležitější. Nechám si je a zkusím si vsadit na to, že vás, lidičky, zase najdu. To víte, sichr je sichr.”

„Ne, nejsem zabiják,“ řekl velice tiše; a poprvé jsem na jeho tváři spatřil úsměv. Nebyl to příjemný úsměv: bylo v něm něco, po čem člověka zamrazilo. „Ale možná, že jsem něco jiného, na co jste nepomyslel. Tyhle řeči ale nemají žádný smysl. Elvíro!“

Dívka poslušně přistoupila.

„Najdeš prostěradla v jedné zásuvce prádelníku,“ řekl. „Roztrhej jedno nebo dvě na dost silné pruhy, abychom s nimi mohli bezpečně svázat tady našeho přítele.“

Dívka šla k prádelníku. Dělal se mi z myšlení mozoly, jak jsem se pokoušel najít ne příliš nepříjemnou odpověď na otázku, která mi ležela v hlavě. Odpověď, která mě napadla nejdřív, nebyla příjemná: mučení.

Pak nás tichounký zvuk přivedl všechny do stavu napjaté nehybnosti.

Pokoj, ve kterém jsme byli, měl dvoje dveře: jedny vedly na chodbu, druhé do další ložnice. Zvuk přicházel od dveří na chodbu - zvuk plíživých kroků.

Tai ustoupil tiše a hbitě dozadu do pozice, ze které mohl hlídat dveře na chodbu a nespustil přitom pohled z děvčete a ze mě - revolver, který balancoval v ruce jako něco živého, byl pro nás dostatečným varováním, abychom se nehýbali.

Tichý zvuk se ozval znovu, přímo za dveřmi.

Zdálo se, že revolver v Taiově ruce se třese dychtivostí.

Druhými dveřmi - těmi, co vedly do vedlejší ložnice - vklouzla paní Quarrová s obrovským nataženým revolverem v hubené ruce.

„Pust' to, ty špinavý pohane,“ vypískla.

Tai upustil pistoli dřív, než se k ní otočil, a zvedl vysoko ruce - což bylo všechno velice moudré.

Thomas Quarre pak vstoupil dveřmi z chodby; také on držel v ruce natažený revolver - dvojníka revolveru své manželky - i když nevypadal před jeho objemným tělem tak obrovský.

Podíval jsem se znovu na stařenu a neshledal nic z té přátelské křehké dámy, která nalévala čaj a klevetila o sousedech. Tohle byla čarodějnice, jaká se hned tak nevidí - čarodějnice toho nejčernějšího, nejzlovolnějšího druhu. Malé vybledlé oči byly ostré zuřivostí, stará ústa napjatá ve vlčím šklebu, a hubené tělo se doslova chvělo nenávistí.

„Já to věděla,“ vřeštěla. „Hned jak jsme byli dost daleko, abychom si mohli věci rozmyslet, řekla jsem to Tomovi. Věděla jsem, že je to bouda! Věděla jsem, že tenhle takzvaný detektiv je tvůj kumpán! Věděla jsem, že to byl jen plán, jak mě s Thomasem připravit o náš podíl. Ale já ti ukážu, ty žlutá opice! Kde jsou ty papíry? Kde jsou?“

Číňan nalezl znovu rovnováhu, pokud jí vůbec kdy ztratil.

„Tady náš silný přítel by vám to snad pověděl,“ řekl. „Právě jsem z něj chtěl onu informaci vytáhnout, když jste tak - hm - dramaticky vstoupili.“

„Thomasi, nestůj tam proboha jak ve snu,“ vyštěkla na svého manžela; vypadal stále ještě jako ten mírný dědeček, který mi věnoval vynikající doutník, „svaz toho Číňana! Nevěřím mu ani slovo a nebudu si ničím jistá, dokud nebude svázaný.“

Vstal jsem ze svého místa na okraji postele a nenápadně se posunul směrem, kde bych nebyl v dráze střel, až se ta věc, kterou jsem očekával, stane.

Tai upustil pistoli, kterou držel v ruce, ale nikdo ho ne-prohledal. číňani jsou velice důkladní; když už jeden z nich má u sebe pistoli, má u sebe obvykle dvě nebo tři nebo víc. Taiovi vzali jen jednu pistoli, a pokud ho chtěli svázat bez prohledání, bylo pravděpodobné, že dojde k ohňostroji. Tak jsem se pohnul stranou.

Thlustý Thomas Quarre přistoupil flegmaticky k Číňanovi, aby vykonal manželčin rozkaz - a dokonale celou věc zvorál.

Postavil svoje tělo mezi Taie a stařenin revolver.

Taiovy ruce se pohnuly. V každé byla automatická pistole.

Tai se znovu přidržel národního stereotypu. Když Číňan střílí, střílí tak dlouho, až je pistole prázdná.

Když jsem strhl Taie dozadu za tlustý krk a praštil s ním o zem, jeho pistole stále ještě plivaly kov; cvakly naprázdno, až když jsem si mu klekal na jednu ruku. Neriskoval jsem nic. Pracoval jsem mu na krku tak dlouho, až mi jeho oči a jazyk pověděly, že od něj bude chvíli pokoj. Pak jsem se rozhlédl.

Thomas Quarre ležel opřený o postel, zřetelně mrtvý, se třemi kulatými otvory v naškrobené bílé vestě.

Na druhé straně místnosti ležela paní Quarrová na zádech. Na hubeném těle se jí šaty nějak urovnaly a smrt jí znovu vrátila ten jemný přátelský pohled, se kterým jsem ji uviděl poprvé.

Rudovlasá dívka Elvíra zmizela.

Za chvíli se Tai pohnul. Nejdřív jsem mu vytáhl ze šatů další pistoli a pak jsem mu pomohl si sednout. Hladil si zmodřený krk tlustou rukou a nevzrušeně se rozhlížel po pokoji.

„Kde je Elvíra?“ zeptal se.

„Utekla - prozatím.“

Pokrčil rameny. „Rozhodně můžete celou akci považovat za úspěch. Quarrovi a Grázl jsou mrtvi; papíry a já ve vašich rukou.“

„Není to tak špatné,“ připustil jsem, „ale můžete mi prokázat laskavost?“

„Jestli to bude možné.“

„Řekněte mi, o co, k čertu, vlastně jde!“

„O co jde?“ zeptal se.

„Přesně tak! Z toho, co jsem se od vás doslechl, se dohaduju, že jste sfoukli nějaký kšeft v Los Angeles, který vám hodil za sto tisíc dolarů úpisů, ale nemůžu si vzpomenout na žádnou tak velkou věc, která by se tam v poslední době stala.“

„No ale to je přece absurdní!“ řekl s údivem, který byl na něj téměř vytřeštěný. „Absurdní! Samozřejmě, že o tom víte všechno!“

„Ale neví! Pokoušel jsem se najít mladého chlápka z Tacomy, nějakého Fishera, který ve vzteku před týdnem utekl z domu. Jeho otec ho chce najít v tichosti, aby za ním mohl přijet a přemluvit ho, aby se vrátil domů. Řekli mi, že možná najdu Fishera v tomhle bloku na Turecké, a to mě sem přivedlo.“

Nevěřil mi. Nikdy mi neuvěřil. Šel na šibenici v přesvědčení, že jsem lhář.

Když jsem znovu vyšel na ulici (a Turecká mi připadala nádherná, když jsem na ni stanul po večeru v tom domě!), koupil jsem si noviny a dozvěděl jsem se skoro všechno, co jsem chtěl.

Dvacetiletý chlapec - poslíček zaměstnáváný jednou makléřskou firmou v Los Angeles - zmizel přede dvěma dny na cestě do banky se svazkem úpisů. Ten samý večer se tenhle kluk a štíhlá dívka s vyčesanými rudými vlasy zapsali v hotelu ve Fresno jako J. M. Riordan s chotí. Příští ráno našli chlapce v pokoji - zavražděného. Dívka byla pryč. Cenné papíry byly pryč.

Tolik jsem se dozvěděl z novin. Během příštích pár dní jsem vyšťáral něco tuhle a něco onde a podařilo se mi složit dohromady skoro celý příběh.

Čínan - jehož úplné jméno bylo Tai čun tao - byl mozkiem té party. Hráli variaci vždy spolehlivé hry na kořena. Tai vybral nějakého mladíka, který byl poslíčkem u bankéře nebo burzovního makléře - nějakého, který přenášel ve velkém množství peníze anebo směnitelné cenné listiny.

Dívka Elvíra pak mladíka utrhla, dostala ho celého do varu - což pro ni nemohlo být moc těžké - a jemně ho dovedla až k tomu, aby utekl s ní a se vším, co mohl sebrat z papírů nebo peněz svého zaměstnavatele.

Kdekoliv strávili první noc útěku, tam se objevil Grázl - s pěnou u úst a v náladě se rvát. Dívka prosila a rvala si vlasy a tak dále, a pokoušela se Grázlovi - v roli zrazeného manžela - zabránit v rozčtvrcení mladíka. Konečně se jí to podařilo a chlapec nakonec zůstal sám jak bez dívky, tak bez ovoce své krádeže.

Někdy se přihlásil na policii. Dva, o kterých jsme se dozvěděli, spáchali sebevraždu. Ten chlapec z Los Angeles byl z tvrdšího kamene než ostatní. Začal se bránit a Grázl ho musel zabít. Můžete usoudit na obratnost dívky v její roli z toho, že ani jeden z pultů ošizených mladíků neřekl to nejmenší, co by ji mohlo kompromitovat; a někteří z nich dělali všechno možné, aby ji kryli.

Dům v Turecké byl útočištěm celé party, a aby to bylo bezpečné útočiště, nezkusili svou hru nikdy v San Francisku. Grázl s děvčetem vystupovali před sousedy jako Quarrovic syn a dcera - a Tai byl čínský kuchař. Dobrosrdečný a účtyhodný vzhled Quarrových se kromě toho hodil, když se parta zbavovala cenných papírů.

Čínan šel na šibenici. Rozhodili jsme co největší a nejjemnější síť při pátrání po dívce, a našli jsme dívky s krátkými rudými vlasy po tuctech. Ale Elvíra mezi nimi nebyla. Slíbil jsem si, že jednou...

Dívka se stříbrnými očima

Zvonění mě vyburcovalo ze sna. Převalil jsem se na okraj postele a natáhl se po telefonu. K mým uším se donesl příjemný hlas starého - vedoucího oddělení Kontinentální detektivní agentury v San Francisku.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji, ale musíte dojet do Glenton Apartments na Leavenworth Street. Muž jménem Burke Pangburn, který tam bydlí, mi volal před pár minutami a žádal, abychom k němu někoho ihned poslali. Je zřejmě poněkud rozrušený. Postaráte se o to? Zjistěte, co chce.“ Řekl jsem, že ano, a za zívání, protahování a proklínání Pangburna - ať už to byl kdokoli - jsem převlékl svoje tlusté tělo z pyžama do normálního oděvu.

Když jsem dojel do Glentonu, zjistil jsem, že člověk, který přerušil můj nedělní ranní spánek, je asi pětadvacetiletý hubenouř, s bledou tváří a velkýma hnědýma očima. Byly právě zarudlé od nevyspání nebo pláče nebo od obojího, když otevřel dveře, aby mě vpustil. Dlouhé hnědé vlasy měl rozčuchané. Přes vínové hedvábné pyžamo si oblékl fialový župan, posetý velkými zelenými papoušky.

Pokoj, do kterého mě uvedl, připomínal aukční síň před zahájením prodeje - anebo snad nějakou zastrčenou kavárnu. Baňaté modré vázy, pokroucené červené vázy, protáhlé žluté vázy, vázy nejrůznějších tvarů a barev; mramorové sošky, ebenové sošky, sošky ze všech materiálů; lucerny, lampy a svícný; záclony, závěsy a koberce všeho druhu; nejrůznější kousky nábytku, které všechny pocházely od nějakého podivného návrháře; zvláštní obrázky, pověšené tu a tam na místech, kde by to nikdo neočekával. Těžko by si na tu místnost člověk zvykal.

„Moje snoubenka,“ začal okamžitě vysokým hlasem, kterému scházelo k hysterii jen maloučko, „zmizela! Něco se jí stalo! Někdy přišerný zločin! Chci, abyste ji našel - zachránil před tou strašlivou věcí, která...“

Sledoval jsem ho až sem a pak jsem to vzdal. Z úst mu vycházela změť slov - „unesena... cosi tajemného... vlákána do pastí -“ ale slova spolu příliš málo souvisela, než aby z nich mohl být člověk moudrý. A tak jsem se už nepokoušel mu porozumět a čekal jsem, až vyšumí.

Už jsem slyšel celkem normální lidi, jak ve stresu nebo v rozčilení vyváděli ještě bláznivěji než tenhle mladíček s divokým pohledem - ale jeho oblečení - župan s papoušky a teploušské pyžamo - a jeho okolí - tenhle fantasticky zařízený pokoj - mu dodávaly příliš teatrální atmosféru; slova zněla naprosto neskutečně.

On sám mohl být v normálním stavu docela pohledný mladík; měl pravidelné rysy a pěkné vysoké čelo, i když ústa a brada působily trochu nejistým dojmem. Ale jak jsem tam tak stál a naslouchal občasným melodramatickým frázím, které jsem si dokázal vybrat ze změti zvuků, co na mě chrlil, pomyslel jsem si, že by snad měl mít na županu místo papoušků jeleny.

Konečně mu došla řeč. Začal ke mně natahovat v prosebném gestu dlouhé hubené ruce a říkal znova a znova:

„Uděláte to? Uděláte to? Uděláte?“

Útěšně jsem přikývl a upozoroval, že mu po hubených tvářích tečou slzy.

„Co kdybychom začali od začátku?“ navrhl jsem a opatrně se posadil na vyřezávanou lavici, která nevypadala dvakrát solidně.

„Ano! Ano!“ Stál rozkročený přede mnou a projížděl si prsty vlasy. „Od začátku. Dostával jsem od ní dopis každý den až do -“

„To není začátek,“ namítl jsem. „Kdo to je? Co dělá?“

„Je to Jeanne Delanová!“ vykřikl úžasem nad mou neznalostí. „Je to moje snoubenka. A teď je pryč a já vím, že -“ Fráze jako „oběť zločinu“ „past“ atakdále se z něj znovu začaly hystericky valit.

Konečně se mi podařilo ho utiшит, a v přestávkách mezi občasnými citovými výlevy jsem z něj dostal příběh, který by se dal shrnout asi takhle:

Tenhle Burke Pangburn byl básník. Asi přede dvěma měsíci obdržel přes svého nakladatele lístek od jisté Jeanne Delanové, ve kterém chválila jeho poslední sbírku veršů. Jeanne Delanová žila náhodou také v San Francisku, i když nevěděla, že tam bydlí i on. Odpověděl na její lístek a dostal další. Chvilí to probíhalo takhle a pak se sešli. Jestli byla opravdu tak krásná, jak tvrdil, nedalo se mu klást za vinu, že se do ní zamiloval. Ale ať byla ve skutečnosti krásná nebo ne, on si myslel, že je, a spadl do toho až po uši.

Tohle Delanovic děvče žilo v San Francisku teprve krátkou dobu, a když ji básník poznal, bydlela v bytě na Ashbury Avenue. Nevěděl, odkud pochází, a vůbec nic o její minulosti. Měl podezření - z některých neurčitých náznaků a zvláštností v jejím chování, které nedovedl vyjádřit slovy - že nad tím děvčetem visí nějaký temný mrak; že ani její minulost ani její přítomnost není bez komplikací. Ale neměl ani nejmenší představu, o jaké komplikace by mohlo jít. Bylo mu to jedno. Nevěděl o ní absolutně nic, až na to, že je krásná, že ji miluje a že slíbila, že si ho vezme. Potom, třetího v měsíci - přesně tři týdny před tímhle nedělním ránem - děvče znenadání odjelo ze San Franciska. Poslíček mu od ní přinesl lístek.

Ten lístek, který mi ukázal, až když jsem přímo trval na tom, že ho musím vidět, zněl takto:

Miláčku Burke!

Právě jsem dostala telegram a musím odjet příštím vlakem na východ. Pokoušela jsem se tě dovolat, ale nešlo to. Napišu ti, hned jak budu znát svou příští adresu. Kdyby něco (Tato dvě slova byla přeškrtnuta a dala se přečíst jen s největšími obtížemi.) Miluj mě do té doby, než se k tobě vrátím navždycky.

Tvá JEANNE

Za devět dní od ní dostal další dopis z Baltimoru ve státě Maryland. Dobýval jsem ho ještě obtížněji než první a zněl: Nejdražší básníku!

Zdají se to být dva roky, co jsem tě viděla naposled, a mám strach, že potrvá ještě jeden dva měsíce, než tě uvidím znovu. Nemůžu ti teď, milovaný, říct, co mě sem přivedlo. Jsou věci, o kterých se nedá psát. Ale jakmile se vrátím, budu ti vyprávět celou tu smutnou historii. Kdyby se něco stalo - myslím, kdyby se něco stalo mne - budeš mě milovat navždycky, vid', drahý? Ale to je hloupost. Nestane se nic. Prostě jsem vystoupila z vlaku a jsem unavená cestováním. Zítra ti napíšu moc dlouhý dopis, abych ti to vynahradila. Moje adresa tady je 215, N. Stricker St. Prosím, pane, alespoň jeden dopis denně!

Tvá jediná JEANNE

Devět dní od ní dostával denně dopis - v pondělí dva jako náhradu za neděli. A pak dopisy ustaly. A ty, které jí každý den posílal na udanou adresu - 215, N. Stricker Street - začaly přicházet zpátky s razítkem „Adresát neznámý“. Poslal jí telegram a baltimorský úřad mu oznámil, že na adrese v North Stricker Street nemohou najít žádnou Jeanne Delanovou.

Čekal tři dny. Každou hodinu očekával od dívky zprávu, ale nepřišlo nic. Pak si koupil lístek do Baltimoru.

„Jenže jsem se bál tam jet,“ skončil. „Vím, že je v nějakém maléru - cítím to - ale jsem jen hloupý básník. Nevyznám se v záhadách. Buď bych nezjistil vůbec nic, anebo kdybych šťastnou náhodou narazil na správnou stopu, asi bych věci ještě víc zamotal; způsobil bych nové komplikace a možná ještě víc ohrozil její život. Nemohu takhle naslepo jednat a nevědět, jestli jí pomáhám, nebo škodím. Je to úkol pro odborníka na tyhle věci. A tak jsem si vzpomněl na vaši agenturu. Budete opatrní, vidíte? Možná že žádnou pomoc nebude chtít, já nevím. Možná že jí můžete pomoci, aniž se o tom dozví. Jste na tyhle věci zvyklí, dokážete to, že ano?“

Přebíral jsem si ten kšeft znovu a znovu v hlavě, než jsem mu odpověděl. Dvě velká strašidla detektivní agentury s dobrou pověstí jsou jednak lidé, kteří přijdou s nějakým grázlovským plánem anebo s rozvodovou záležitostí, kamuflovanými jako legální operace, a potom nezodpovědný člověk, jednající pod vlivem nějakých divokých a vymyšlených představ - člověk, který chce uskutečnit sen.

Tenhle básník - seděl teď proti mně a nervózně spínal dlouhé bílé prsty - působil podle mého názoru poctivě; ale nebyl jsem si tolik jistý jeho zdravým rozumem.

„Pane Pangburne,“ řekl jsem po chvíli, „rád bych tuhle věc pro vás udělal, ale nejsem si jistý, jestli je to možné. Kontinentální agentura je dost přísná, a i když si myslím, že tahle věc je na rovinu, jsem pořád jen zaměstnanec a musím jednat podle pravidel. Kdybyste nám mohl dát doporučení od nějaké firmy nebo významné osoby - například od nějakého známého právníka nebo jiné právně zodpovědné osoby - rádi se do toho pustíme. Jinak se obávám -“

„Ale já vím, že je v nebezpečí!“ vyhrkl. „Vím to - A přece to nebezpečí nemůžu rozhlašovat - roztrubovat její záležitosti - každému.“

„Je mi líto, ale nemohu to vzít, pokud mi nedáte nějaké doporučení,“ vstal jsem. „Ale najdete spoustu detektivních agentur, které nejsou tak vybíravé.“

Ústa se mu pohybovala jako malému chlapci a skousl si dolní ret. Chvilku jsem si myslel, že se rozpláče. Ale místo toho řekl pomalu: „Asi budete mít pravdu. Když vás odkážu na svého švagra Roye Axforda, bude vám jeho slovo

stačit?”

„Ano.”

Roy Axford - R. F. Axford - byl těžař, který měl prsty nejméně v polovině velkých podniků na tichomořském pobřeží; a jeho slovo bylo všeobecně považováno za dost dobré pro kohokoliv.

„Jestli se s ním můžete teď spojit,” řekl jsem, „a zařídít, aby mě dnes přijal, můžu začít bez velkých odkladů.”

Pangburn přešel místnost a vyhrabal zpod hromady všelijakých ornamentů telefon. Během minuty či dvou už mluvil s někým, koho oslovoval „Rito”.

„Je doma Roy?... Bude doma odpoledne?... Ne, ale vyřiď mu ode mě zprávu... Řekni mu, že k němu posílám dnes odpoledne jednoho pána v osobní záležitosti - v mé osobní záležitosti - a že bych mu byl moc vděčný, kdyby udělal, co chci... Ano... To se dovíš, Rito... Není to věc, o které se dá mluvit do telefonu... Ano, děkuji!”

Zastrčil telefon zpět do úkrytu a obrátil se ke mně.

„Bude doma až do dvou. Povězte mu, co jsem vám řekl, a kdyby měl nějaké pochybnosti, ať mi zavolá. Budete mu muset říct všechno; neví o slečně Delanové vůbec nic.”

„Dobrá. Dřív než půjdu, potřebuji její popis.”

„Je krásná! Nejkrásnější žena na světě!”

To by se pěkně vyjímalo na oběžníku s vypsanou odměnou.

„To není přesně to, co potřebuji,” řekl jsem mu. „Jak je stará?”

„Dvacet dva.”

„Výška?”

„Tak sto sedmdesát, možná sedmdesát dva.”

„Štíhlá, střední nebo silnější?”

„Spíš štíhlá, ale -,”

V jeho hlase se ozval nadšený tón, který ve mně vzbudil obavu, že se chystá pronést řeč, a tak jsem ho přerušil další otázkou.

„Jakou má barvu vlasů?”

„Hnědou - tak tmavě, že jsou skoro černé - a jsou měkké a husté-,”

„Ano, ano. Dlouhé nebo nakrátko?”

„Dlouhé a husté a - “

„Barva očí?”

„Viděl jste někdy stíny na leštěném stříbře, když - “

Napsal jsem šedé oči a urychleně pokračoval s výslechem.

„Plet?”

„Dokonalá.”

„No jo. Ale je světlá nebo snědá nebo ruměná nebo bledá nebo co?”

„Světlá.”

„Tvář oválná nebo čtverhranná, dlouhá a úzká nebo jiný tvar?”

„Oválná.”

„Jaký má nos? Velký, malý, zahnutý nahoru - “

„Malý a pravidelný!” V jeho hlase se ozvalo rozhořčení.

„Jak se oblékala? Podle módy? Dávala přednost jasným nebo diskrétním barvám?”

„Krás-“ Právě, když jsem otvíral ústa, abych ho zarazil, sestoupil z oblak: „Velmi střízlivě - obvykle do tmavomodré a hnědé.”

„Jaké nosila šperky?”

„Nikdy jsem na ní žádné neviděl.”

„Jizvy nebo mateřská znaménka?” Poděšený výraz na jeho bledé tváři mě přiměl k výstřelu z obou hlavních. „Nebo bradavice nebo nějaké jiné znetvořeniny, o kterých víte?”

Nemohl mluvit, ale podařilo se mu zavrtět hlavou.

„Máte její fotografii?”

„Ano, ukážu vám ji.”

Vyskočil, propletl se mezi nadměrným množstvím nábytku a zmizel za otvorem se závěsy. V okamžiku byl zpátky s velkou fotografií ve vyřezávaném rámu ze slonoviny. Byla to jedna z těch uměleckých fotografií - samé stíny a rozmazané kontury - které se k identifikačním účelům příliš nehodí. Dívka byla krásná, opravdu, jenže to ještě nic neznamenalo; od toho jsou umělecké fotografie.

„To je jediná, kterou máte?”

„Ano.”

„Budu si ji muset vypůjčit, ale vrátím vám ji, hned jak si nechám udělat kopie.”

„Ne! Ne!” protestoval proti tomu, abych rozdával tvář jeho nejspanilejší kdekákmu fízlovi. „To by bylo hrozné!”

Nakonec jsem ji dostal, ale stálo mě to víc řečí, než mám normálně chuť vyplýtvat na podružnosti.

„Taky potřebuji půjčit pár jejích dopisů nebo něco, co psala,” řekl jsem.

„Kvůli čemu?”

„Abych si nechal udělat fotokopie. Vzorky rukopisu přijdou vhod - máte s čím porovnávat třeba knihy hostů v hotelech. A pak, lidé tu a tam píšou poznámky a vzkazy, i když cestují pod vymyšleným jménem.”

Strhla se další bitva, ze které jsem vyšel se třemi obálkami a dvěma bezvýznamnými listy papíru. Na všech bylo dívčino hranaté písmo.

„Měla hodně peněz?“ zeptal jsem se, když jsem měl spornou fotografii a vzorky písma bezpečně ukryty v kapse.
„Nevím. Do takových věcí se člověk neplete. Nebyla chudá; tedy, nemusela šetřit na maličkostech, ale nemám ani nejmenší představu o výši nebo zdroji jejích příjmů. Měla konto u Golden Gate Trust Company, ale samozřejmě nevím nic o jeho velikosti.“

„Měla tu hodně přátel?“

„To je další věc, kterou nevím. Myslím, že tu pár lidí znala, ale nic o nich nevím. Víte, když jsme byli spolu, nemluvili jsme o ničem jiném než o nás dvou. Nezajímalo nás nic jiného než ten druhý. Jednoduše jsme byli -“

„Nemáte vůbec žádnou představu o tom, odkud pochází a kdo vlastně je?“

„Ne. Na těchhle věcech mi nezáleželo. Byla Jeanne Delanová, a to mi stačilo.“

„Měli jste někdy nějaké společné finanční zájmy? Rozumíte, došlo někdy k nějaké finanční transakci, ať v penězích nebo v jiných cennostech, na které byste měli oba zájem?“

Měl jsem samozřejmě na mysli, jestli si od něj něco vypůjčila nebo mu něco prodala nebo od něj získala peníze jakýmkoliv jiným způsobem.

Vyskočil a jeho tvář úplně zešedla. Pak si sednul - nebo spíše klesnul - a zčervenal do nachová.

„Promiňte,“ řekl zastřeným hlasem. „Neznáte ji a samozřejmě se musíte na věc dívat ze všech možných úhlů. Ne, nic takového nebylo. Obávám se, že budete jen mařit čas, když budete pracovat na základě teorie, že je to podvodnice. Nic takového se nestalo! Byla to dívka, které něco strašného hrozilo; něco, kvůli čemu musela najednou odjet do Baltimoru; něco, co mi ji vzalo. Peníze? Co s tím měly co dělat peníze? Já ji miluji!“

R. F. Axford mě přijal v místnosti zařízené jako kancelář ve svém sídle na Ruském kopci: velký světlolvasý muž, jehož osmačtyřicet nebo devětačtyřicet let ještě nestačilo rozmazat obrysy atletické postavy. Velký, plnokrevný muž s chováním člověka, jehož sebedůvěra je naprostá a ne zcela neoprávněná. „Tak copak má náš Burke zase za lubem?“ zeptal se pobaveně, když jsem mu řekl, kdo jsem. Měl příjemný zvukný bas.

Ně řekl jsem mu všechny detaily.

„Byl zasnouben s nějakou Jeanne Delanovou, která asi před třemi týdny odjela na Východ a pak najednou zmizela. Ví o ní velice málo; myslí si, že se jí něco stalo; a chce, abych ji našel.“

„Už zase?“ Bystré modré oči se zablyskly. „A tentokrát s Jeanne! Co vím, je tenhle rok už pátá a nepochybně jsem jednu dvě zmeškal, když jsem byl na Havaji. Ale co s tím mám já společného?“

„Požádal jsem ho o zodpovědné doporučení. Myslím si, že je v pořádku, ale není v pravém smyslu zodpovědnou osobou. Odkázal mě na vás.“

„Máte pravdu v tom, že není v pravém slova smyslu zodpovědnou osobou.“

Velký muž obrátil oči k nebi a chvíli přemýšlivě pohyboval ústy. Pak: „Myslíte si, že se té dívce něco doopravdy stalo? Anebo si Burke jenom vymýšlí?“

„Nevím. Ze začátku jsem si myslel, že je to nějaký sen. Ale v jejích dopisech je několik náznaků, že něco není v pořádku.“

„V tom případě se do toho můžete klidně pustit a najít ji,“ řekl Axford. „Nemyslím si, že z toho vznikne nějaká škoda, když dostane svou Jeanne nazpátek. Alespoň bude mít nějakou chvíli o čem přemýšlet.“

„Mám tedy, pane Axforde, vaše slovo, že v souvislosti s tou věcí nevznikne nějaký skandál nebo něco takového?“

„Jistě! Víte, Burke je dobrý hoch. Prostě je jen rozmazlený. Celý život měl dost chatrné zdraví; a potom má příjem, který mu úplně stačí pro skromné živobytí a ještě mu něco zbude na vydávání básnických sbírek a kupování všelijakých tentononc do bytu. Bere se trochu moc vážně - dělá ze sebe velkého poetu - ale v zásadě je v pořádku.“

„Tak já se tedy do toho pustím,“ řekl jsem a vstal. „Mimochodem, ta dívka má konto u Golden Gate Trust Company a chtěl bych o něm zjistit, co budu moci, zejména odkud brala peníze. Vrchní pokladník Clement je pravým vzorem opatrnosti, když dojde na vydávání informací o vkladatelích. Kdybyste se za mě mohl přimluvit, usnadnilo by mi to práci.“

„S radostí.“

Napsal pár řádek na zadní stranu navštívenky a dal mi ji.

Slíbil jsem mu, že zavolám, kdybych potřeboval ještě nějakou pomoc, a odešel jsem.

Zatelefonoval jsem Pangburnovi, že jeho švagr vyjádřil s prací souhlas. Poslal jsem telegram do baltimorské odbočky agentury se všemi informacemi, které jsem měl. Pak jsem šel na Ashbury Avenue, do činžáku, kde dívka bydlela.

Správcová - jakási obrovská paní Clutová v šustivé černi - věděla o dívce jen o málo víc než Pangburn. Bydlela tam dva a půl měsíce; občas měla návštěvy, ale Pangburn byl jediný, koho správcová dokázala popsat. Dívka dala výpověď třetího tohoto měsíce, řekla, že byla odvolána na Východ, a požádala správcovou, aby jí schovávala poštu, dokud nepošle novou adresu. Za deset dní od ní dostala paní Clutová lístek s instrukcí, aby jí poslala poštu na adresu 215, N. Stricker Street, Baltimore, Maryland. Žádná pošta na posílání nebyla.

Jediná důležitá věc, kterou jsem se v činžáku dozvěděl, byla, že dívčiny dva velké kufrы odvezl zelený stěhovácí vůz. Zelená barva patřila jedné z největších stěhovacích společností ve městě.

Šel jsem tedy do kanceláře této stěhovací společnosti a našel tam sprátceného úředníka. (Chytrý detektiv si dává hodně záležet na tom, aby si nadělal a udržel co nejvíce přátel mezi zaměstnanci stěhovacích, zásilkových a železničních společností.) Odešel jsem z kanceláře s poznamenanými čísly faktur stěhovací společnosti a s číslem úschovny zavazadel na Přivozu, kam byly oba kufrы doručeny.

S touto informací mi v budově Přivozu nedalo moc práce se dozvědět, že kufrы byly odeslány jako spoluzavazadlo do Baltimoru. Poslal jsem baltimorské odbočce další telegram s čísly přepravních kupónů železnice.

Z neděle touhle dobou už moc nezbyvalo, a tak jsem to zabalil a šel domů.

Půl hodiny před otvírací dobou Golden Gate Trust Company příští ráno jsem už byl vevnitř a hovořil s hlavním

pokladníkem Clementem. Všechna tradiční opatrnost a konzervatismus bankéřů dohromady neznamenal nic ve srovnání s tím, co obvykle předváděl tenhle obtloustlý, bělovlasý starý pán. Ale jediný pohled na Axfordovu navštívenku s textem „Poskytněte, prosím, nositeli všemožnou pomoc” na zadní straně úplně postačil, aby Clement začal být dokonce dychtivý mi pomoci.

„Máte tu nebo jste měli konto na jméno Jeanne Delanová,” řekl jsem. „Chtěl bych se o něm dozvědět co nejvíc: na koho psala šeky a na jaké částky; ale především všechno, co mi můžete říct o tom, odkud její peníze pocházely.”

Stiskl růžovým prstem jedno z perleťových tlačítek na stole a mladík s nablýskanými žlutými vlasy se tiše vnesl do místnosti. Pokladník naškrábal něco tužkou na kousek papíru, předal to nehlučnému mladíkovi a ten zmizel. Za chvíli byl zpátky a položil na pokladníkův stůl hrst papírů.

Clement prohlédl papíry a pak se podíval na mě.

„Slečnu Delanovou tu představil šestého minulého měsíce pan Burke Pangburn. Otevřela si konto s osmi sty padesáti dolary v hotovosti. Poté učinila následující vklady: čtyři sta dolarů desátého; dvě stě padesát jedenadvacátého; tři sta šestadvacátého; dvě stě třicátého a dvacet tisíc dolarů druhého tohoto měsíce. Všechny vklady, až na ten poslední, byly v hotovosti. Poslední byl šekem.”

Podal mi ho: byl to šek Golden Gate Trust Company.

Vyplat'te na příkaz Jeanne Delanové dvacet tisíc dolaru.

(Podepsán) BURKE PANGBURN

Šek byl datován druhého tohoto měsíce.

„Burke Pangburn!” vykřikl jsem trochu pitomě. „Bylo pro něj obvyklé psát šeky na takovouhle částku?”

„Myslím, že ne. Ale podívám se.”

Znovu ťuknul na perleťové tlačítko, přejel tužkou po dalším kousku papíru a mladík s nablýskanými žlutými vlasy bezhlučně vstoupil, odešel, vstoupil a odešel. Pokladník prolisoval čerstvou kupku papírů, kterou mu mladík přinesl.

„Prvního v měsíci pan Pangburn vložil dvacet tisíc dolarů - šek ze zdejšího konta pana Axforda.”

„A teď jak slečna Delanová vybírala?” zeptal jsem se.

Znovu zvedl papíry, které se týkaly jejího účtu.

„Stav jejího konta a proplacené šeky za poslední měsíc jí ještě nebyly doručeny. Všechno je tady. Šek na osmdesát pět dolarů na H. K. Clutovou patnáctého minulého měsíce; šek na hotovost na tři sta dolarů dvacátého, a další stejného druhu na sto dolarů pětadvacátého. Oba tyto šeky si zde zřejmě vybrala sama. Třetího tohoto měsíce zrušila svoje konto šekem na svoje jméno a na dvacet jedna tisíc a pět set patnáct dolarů.”

„A ten šek?”

„Vybrala si ho tady.”

Zapálil jsem si cigaretu a nechal si tahle čísla projít hlavou. Ani jedno z nich - až na ta spojená s podpisem Pangburna a Axforda - pro mě zřejmě nemělo žádný význam. Šek na paní Clutovou - jediný, který dívka vystavila na jinou osobu - byl skoro určitě za činži.

„Vypadá to tedy takhle,” shrnul jsem nahlas. „Prvního tohoto měsíce uložil Pangburn Axfordův šek na dvacet tisíc dolarů. Příští den vystavil šek na stejnou částku na slečnu Delanovou a ona ho uložila. Další den zrušila konto a vybrala si něco přes jedenadvacet tisíc dolarů v hotovosti.”

„Přesně tak,” řekl pokladník.

Než jsem se vydal do Glenton Apartments, abych zjistil, proč mi Pangburn zatloukl dvacet tisíc dolarů, zaskočil jsem si do agentury, jestli nepřišla nějaká zpráva z Baltimoru. Jeden z úředníků právě dokončoval dekódování telegramu. Stálo v něm:

Zavazadla dorazila na nádraží Mt. Royal osmého. Vyzvednuta týž den. Nemohli vysledovat. 215, North Stricker Street je baltimorský sirotčinec. Dívka tam neznámá. Pokračujeme ve snaze ji najít.

Starý se vracel z oběda, když jsem odcházel. Zašel jsem s ním na pár minut do jeho kanceláře.

„Setkal jste se s Pangburnem?” zeptal se.

„Ano. Pracuji teď na té jeho věci - ale myslím, že jde o podfuk.”

„Co je to?”

„Pangburn je švagr R. F. Axforda. Seznámil se před dvěma měsíci s jednou dívkou a zamiloval se do ní. Vypadá to, že ona je z branže. Neví o ní vůbec nic. Prvního tohoto měsíce dostal od švagra dvacet tisíc dolarů a nechal je převést na dívku. Foukla a předtím mu řekla, že ji odvolali do Baltimoru. Dala mu falešnou adresu, ze které se vyklubal sirotčinec. Poslala svoje kufrы do Baltimoru a odtamtud mu poslala několik dopisů - ale nějaký přítel se mohl postarat o zavazadla a odeslat ty dopisy. Samozřejmě musela mít jízdenku, aby na ni mohla nechat napsat zavazadla, ale při dvaceti-tisícovém kšeftu je to jen drobný výdaj. Pangburn mi zatloukal; neřekl mi o těch penězích ani slovo. Asi se stydí, že naletěl, počítám. Jdu si to s ním teď rozdat.”

Starý mi věnoval jeden ze svých mírných úsměvů, které mohou znamenat cokoli, a já odešel.

Desetiminutové zvonění na Pangburna nepřineslo žádné výsledky. Kluk od výtahu mi řekl, že Pangburn nebyl celou noc doma. Hodil jsem mu do schránky vzkaz a odešel do kanceláři železniční společnosti. Zařídil jsem, aby mě informovali, kdyby si někdo nechával proplatit nepoužitý lístek San Francisco - Baltimore.

Poté jsem šel do redakce Chronicle a prohledal záznamy povětrnostních podmínek za poslední měsíc. Poznamenal jsem si čtyři dny, kdy ve dne v noci přšelo. Se svými poznámkami jsem pak šel do kanceláři tří největších taxikářských společností.

Tenhle trik mi už několikrát předtím vyšel. Dívčin byt byl dost daleko od tramvaje a já počítal s tím, že o některém z těch deštivých dní šla ven nebo měla návštěvu. V každém případě bylo pravděpodobné, že ona anebo její návštěvník

odjeli raději v taxíku, než by šli deštěm na tramvaj. Denní záznamy taxikářských společností by měly zachytit všechny telefonické výzvy z její adresy a také místo určení cestujících.

Nejllepší by samozřejmě bylo prohledat záznamy za celou dobu, co děvče bydlelo v bytě; ale žádná taxikářská společnost by na sebe nenechala svalit takovouhle práci, pokud by nešlo o záležitost života a smrti. Bylo už tak dost obtížné přinutit je, aby nahnali úředníky na čtyři dny, které jsem vybral.

Když jsem odešel z kanceláře poslední taxikářské společnosti, zavolał jsem znovu Pangburnovi, ale nebyl doma. Zavolał jsem k Axfordovi domů, protože jsem si myslel, že tam básník možná přespál, ale řekli mi, že ne.

Pozdě odpoledne jsem dostal kopie dívčiny fotografie a rukopisu a přiložil po jedné do baltimorské pošty. Pak jsem se znovu vydal do kanceláří taxikářských společností pro zprávy. Dvě společnosti pro mě nic neměly. Záznamy třetí vykazaly dvě výzvy z dívčina bytu.

Jednoho deštivého odpoledne bylo zavolaáno taxi a pasažér byl odvezen do Glenton Apartments. Pasažérem byla zcela zřejmě buď dívka nebo Pangburn. Jiný večer v půl jedné bylo taxi zavolaáno znovu, a tentokrát byl pasažér odvezen do hotelu Marquis.

Šofér, který vyjel na tuto druhou výzvu, si vzpomínal jen nejasně, ale domníval se, že cestující byl muž. Prozatím jsem to nechal být; Marquis nepatří mezi hotely v San Francisku k největším, ale je příliš velký na to, aby bylo proveditelné pročesávat jeho hosty kvůli jednomu, kterého jsem hledal.

Pokoušel jsem se celý večer dovolat Pangburna, ale neuspěl jsem. V jedenáct jsem zavolał Axfordovi a zeptal se ho, jestli má nějaké tušení, kde bych mohl jeho švagra najít.

„Neviděl jsem ho několik dní,” řekl milionář. „Měl přijít včera večer na večeři, ale nepřišel. Manželka se ho dnes pokoušela několikrát dovolat, ale nešlo to.”

Příští ráno jsem telefonoval Pangburnovi, ještě než jsem vstal z postele, ale nikdo to nebral.

Pak jsem zavolał Axfordovi a smluvil si s ním na deset hodin schůzku v jeho kanceláři.

„Nevím, co do něj zase vjelo,” řekl Axford dobromyslně, když jsem mu sdělil, že Pangburn pravděpodobně nebyl od neděle ve svém bytě, „a asi nemá velkou cenu hádat. Náš Burke je především výstředník. Jak pokračuje vaše pátrání po panně v nesnázích?”

„Dost rychle na to, abych byl přesvědčen, že ty nesnáze nebudou tak strašné. Den předtím, než zmizela, dostala od vašeho švagra dvacet tisíc dolarů.”

„Dvacet tisíc dolarů od Burka? Musí to být opravdu báječná dívka! Ale odkud dostal, proboha, tolik peněz?”

„Od vás.”

Axfordovo svalnaté tělo se na židli napřímilo. „Ode mne?”

„Ano - vaším šekem.”

„Nedostal.”

Z jeho tónu bylo jasné, že se nepře; prostě uváděl fakt.

„Nedal jste mu prvního tohoto měsíce šek na dvacet tisíc dolarů?” „Ne.”

„Pak by snad bylo lepší,” navrhl jsem, „kdybychom zaběhli do Golden Gate Trust Company.”

Za deset minut jsme byli v Clementově kanceláři.

„Rád bych viděl svoje zrušené šeky,” řekl Axford pokladníkovi.

Mladík s nablýskanými žlutými vlasy je za okamžik přinesl - tlustý svazek - a Axford je rychle prolistoval, až našel ten, který hledal. Zkoumal ho dost dlouho, a když pak vzhlédl, zavrtěl pomalu, ale s určitostí hlavou.

„Nikdy jsem ho předtím neviděl.”

Clement si otřel čelo bílým kapesníkem a pokoušel se předstírat, že nehoří zvědavostí a obavami, že banka byla okradena.

Milionář obrátil šek a podíval se na podpis vkladatele.

„Vložený Burkem,” řekl hlasem člověka, který myslí na něco úplně jiného. „Prvního.”

„Mohli bychom mluvit s úředníkem, který přijímal ten šek na dvacet tisíc dolarů, vložený slečnou Delanovou?” zeptal jsem se Clementa.

Stiskl jedno ze svých stolních perleťových tlačítek třesoucím se růžovým prstem a za minutu nebo dvě se objevil malý holohlavý muž se zažloutlou pleť.

„Pamatujete si, že jste před pár týdny bral od slečny Jeanne Delanové šek na dvacet tisíc dolarů?” zeptal jsem se ho.

„Ano, pane! Ano, pane! Přesně.”

„Co všechno si o tom pamatujete?”

„Tak, pane, slečna Delanová přišla k mému okénku s panem Burkem Pangburnem. Byl to jeho šek. Myslel jsem si, že je to na něj dost vysoký šek, ale účetní řekli, že má na svém kontě dost peněz na krytí. Stáli tam - slečna Delanová a pan Pangburn - mluvili a smáli se, zatímco jsem zapisoval vklad do její knížky, pak odešli, a to bylo všechno.”

„Tenhle šek,” řekl Axford pomalu, když úředník odešel zpátky do své klece, „je podvrh. Ale samozřejmě ho proplatím. Tím celá věc končí. A nic dalšího se kolem toho nebude dělat, pane Clemente.”

„Zajisté, pane Axforde. Zajisté.”

Clement se mohl úsměvy a přikyvováním rozplynout; tak ohromně se mu ulevilo, když bylo z ramen banky sejmuto břímě dvaceti tisíc dolarů.

Odešli jsme s Axfordem z banky a nastoupili do kupé, ve kterém jsme přijeli z jeho kanceláře. Ale hned nenastartoval. Chvilu seděl a zíral nevidomými očima na provoz na Montgomery Street.

„Chci, abyste našel Burka,” řekl za chvíli a v jeho hlubokém hlase nebyl ani náznak jakékoli emoce. „Chci, abyste ho našel a neriskoval přitom ani sebemenší zmínku o nějakém skandálu. Kdyby to všechno věděla má žena! Nesmí se to dozvědět. Myslí si, že její bratříček hraje všemi barvami. Chci, abyste mi ho našel. Na dívce teď už nezáleží, ale

počítám, že tam, kde najdete jednoho, najdete i toho druhého. Nezáleží mi na těch penězích a nechci, abyste se nějak zvlášť pokoušel o jejich vrácení; obávám se, že by se to těžko dalo provést bez zveřejňování. Chci, abyste našel Burka, než provede něco dalšího.“

„Pokud se chcete vyhnout nežádoucí reklamě,“ řekl jsem, „byl byste na tom nejlíp, kdybyste nejdřív rozšířil tu žádoucí. Inzerujeme ho jako zmizelého, naplníme noviny jeho fotografiemi atakdále. Noviny to pěkně rozmáznou. Je to váš švagr a je básník. Můžeme napsat, že onemocněl - říkal jste mi, že měl celý život dost chatrné zdraví - a že se obávám, že sebou někde seknul anebo že se nějak psychicky vyšínul. Nebude nutné zmiňovat se o dívce ani o penězích, a naše vysvětlení může zabránit lidem - zvláště vaší paní - aby uhodli pravdu, až se skutečnost, že je nezvěstný, provalí. Protože nějak se provalit musí.“

Ze začátku se mu moje myšlenka nelíbila, ale nakonec jsem ho přesvědčil. Pak jsme jeli do Pangburnova bytu a snadno se dostali dovnitř, když Axford vysvětlil, že máme s Burkem schůzku a počkáme na něj v bytě. Prolezl jsem pokoj centimetr po centimetru, nahlédl do každé díry, dutiny a škvíry; a nenašel nic, co by vrhalo světlo na jeho zmizení.

Pomohl jsem si k jeho fotografiím - strčil jsem do kapsy pět asi z tuctu, které tam byly. Axford se nedomníval, že by v prostoru na zavazadla chyběly nějaké básnickovy tašky nebo kufry. Nenašel jsem vkladní knížku Golden Gate Trust Company.

Zbytek odpoledne jsem strávil tím, že jsem cpal do novin všechno, co jsem tam chtěl mít; a noviny mého bývalého klienta doopravdy rozmázly: materiálek na první stránce s fotografiemi a se vším opentlením. Každý člověk v San Francisku, který nevěděl, že Burke Pangburn - švagr R. F. Axforda a autor Pisčitých skvrn a jiných veršů - je nezvěstný, buď neuměl anebo nechtěl číst.

Tahle reklama přinesla výsledky. Do příštího rána se začaly valit zprávy ze všech stran od tuctů lidí, kteří viděli nezvěstného básníka na tuctu míst. Pár z těchto zpráv vypadalo nadějně - nebo alespoň pravděpodobně - ale většina jich byla směšných už na první pohled.

Vrátil jsem se do agentury z ověřování jedné z nich, která vypadala dobře - než jsem ji ověřil - a našel vzkaz, že mám volat Axforda.

„Můžete hned přijít do mé kanceláře?“ zeptal se, když jsem ho dostal na drát.

Když mě uvedli do jeho kanceláře, byl tam s Axfordem mladík, asi tak jedenadvacet nebo dvaadvacet: úzký hrudník, hejsek, prostě takový ten typ úřednického frajírka.

„Tohle je pan Fall, jeden z mých zaměstnanců,“ řekl mi Axford. „Říká, že v neděli večer Burka viděl.“

„Kde?“ zeptal jsem se Falla.

„Šel do jednoho podniku poblíž Půlměsíční zátoky.“

„Jste si jist, že to byl on?“

„Naprosto! Viděl ho v kanceláři pana Axforda dost často, abych ho poznal. Určitě to byl on.“

„Jak došlo k tomu, že jste ho viděl?“

„Jeli jsme s nějakými přáteli odněkud dál z pobřeží a zastavili jsme se v tom podniku na něco k jídlu. Když jsme odcházeli, přijelo auto, vystoupil pan Pangburn s nějakou ženou nebo dívkou - nijak zvlášť jsem si jí nevším - a šli dovnitř. Nic zvláštního jsem si o tom nepomyslel, dokud jsem si včera večer v novinách nepřečetl, že ho nikdo od neděle neviděl. A tak jsem si řekl, že -“

„Který to byl podnik?“

„Bílá chajda.“

„V kolik asi hodin?“

„Něco mezi půl dvanáctou a půlnocí, bych řekl.“

„On vás viděl?“

„Ne. Byl jsem už v autě, když přijel.“

„Jak vypadala ta žena?“

„Nevím. Neviděl jsem jí do tváře a nepamatuji si, jak byla oblečená, dokonce ani, jestli byla malá nebo vysoká.“

Nic víc mi Fall říct nemohl. Vypoklonkovali jsme ho z kanceláře a já použil Axfordův telefon, abych zavolał do špeluňky „Taliána“ Healeyho na Severní pláži a nechal u něj vzkaz, aby „Vztekloun“ Grout, až přijde, zavolał „Jacka“. Tohle bylo stadiální ujednání, díky kterému jsem mohl sehnat Vzteklouna, kdykoliv jsem s ním potřeboval mluvit, a přitom nikdo nemohl přijít na to, že je mezi námi spojení.

„Znáte Bílou chajdu?“ zeptal jsem se pak Axforda.

„Vím, kde to je, ale nic bližšího.“

„No, je to pěkný pajzl. Vede ho »Šerif« Joplin, bývalý kasař, který tady svoje zisky investoval, když se tehle kšeft začal díky prohibici vyplácet. Teď vydělává víc peněz, než o jaký se mu za jeho nejlepších kasařských dob zdálo. Prodávání kořalky má jen jako vedlejší podnik; jeho hlavní zisk pochází z toho, že slouží jako překládači stanice pro chlast, který přichází přes Půlměsíční zátoku pro podniky ve vnitrozemí; a povídá se, že polovina všeho chlastu, dopraveného na pobřeží tichomořskou rumovou flotilou, se vykládá v Půlměsíční zátocce.“

Bílá chajda je pěkná díra a není to místo, kde by se měl váš švagr poflakovat. Nemůžu tam jet sám, a přitom věci nerozvířit; jsme s Joplinem staří kamarádi. Ale mám člověka, kterého tam můžu na pár večerů nastrčit. Pangburn může být pravidelným návštěvníkem, nebo tam dokonce může i bydlet. Nebyl by první, komu Joplin dovolil se tam schovat. Pošlu tam toho svého člověka v každém případě na týden, a uvidíme, co zjistí.“

„Všechno je ve vašich rukou,“ řekl Axford.

Z Axfordovy kanceláře jsem šel přímo do svého bytu, nechal dveře na chodbu nezamčené, sednul si a čekal na Vzteklouna Grouta. Čekal jsem asi půldruhé hodiny, když vrazil do dveří a vešel. „Čau! Jak to frčí?“ Doklátil se ke

křeslu, opřel se, dal si nohy na stůl a sáhnul po balíčku cigaret, který tam ležel.

Tak tohle byl Vztekoun Grout. Třicátník s těstovitou tváří, ani velký, ani malý, vždycky křiklavě - i když trochu špinavě - oblečený, a pokoušející se vždy ukrýt svou ohromnou zbabělost za nadutým držením, chvástavým způsobem řeči a přehnanou sebejistotou.

Jenže já ho znal tři roky, a tak jsem teď přešel pokoj a hrubě shodil jeho nohy ze stolu. Málem jsem ho převrhl na záda.

„Co je tohle?“ Vyskočil a začal se krčit a vrčet. „Kam na tohle chodíte? Chcete pěstit do -“

Pokročil jsem o krok k němu. Odskočil přes celý pokoj.

„No co, já to tak nemyslel. Jen jsem žertoval!“

„Drž zobák a sedni si,“ poradil jsem mu.

Znal jsem tohohle Vztekouna Grouta tři roky a využíval jsem ho skoro stejně dlouho a nevěděl jsem o jediné věci, která by se dala říct v jeho prospěch. Byl to zbabělec. Byl to lhář. Byl to zloděj a fetiš. Zrazoval svoje soukmenovce, a když se na něj nedávalo pozor, tak taky své zaměstnavatele. Pěkný ptáček, když s ním máte jednat! Ale práce detektiva je tvrdý kšeft a člověk použije všech nástrojů, které mu přijdou pod ruku. Tenhle Vztekoun byl užitečným nástrojem, když se s ním správně zacházelo, což znamenalo držet ho pořád jednou rukou pod krkem a ověřovat si každý kousek informací, které přinášel.

Jeho zbabělost byla pro mé účely největší předností. Byla proslavená v podsvětí po celém pobřeží; i když ho nikdo - ať grázl nebo ne - nemohl ani ve snu pokládat za člověka, kterému by se dalo důvěřovat, nebrali ho na druhé straně ani s opravdovou nedůvěrou. Většina z jeho kumpánů si myslela, že je příliš zbabělý na to, aby byl nebezpečný; mysleli si, že by měl strach je zradit; mysleli si, že se bojí té okamžité pomsty, kterou zločinecký svět trestá práskače. Ale nebrali v úvahu Vztekounův dar přesvědčit sám sebe, že má lví srdce, když mu zrovna nehrozilo žádné nebezpečí. A tak se volně pohyboval, kde chtěl a kam jsem ho poslal, a přinášel mi jinak nezískatelné informace.

Téměř tři roky jsem ho se značným úspěchem využíval, dobře mu platil a držel ho na řemen. Informátor bylo to zdvořilé slovo, které ho označovalo v mých zprávách; podsvětí má pro tento druh lidí ještě méně půvabná jména než běžný praskal.

„Mám pro tebe práci,“ řekl jsem mu, když se zase usadil s nohama na podlaze. Levý koutek uvolněných úst se mu nadzdvihl a vysunul i oko nad ním do vědoucího úšklebku. „Myslel jsem si to.“ Vždycky řekne něco takového.

„Chci, abys jel do Půlměsíční zátoky a pár večerů se ochomejtal kolem pajzlu Šerifa Joplina. Tady jsou dvě fotografie,“ - posunul jsem přes stůl jednu Pangburnovu a jednu dívky. „Jména a popisy jsou na zadní straně. Chci vědět, jestli se tam jeden z nich ukáže, co dělají a kde jsou nakvartýrovaný. Šerif je možná schovává u sebe.“

Vztekoun se znalecky díval z jedné fotografie na druhou.

„Myslím, že tohohle chlápka znám,“ řekl koutkem cukavých

úst. To je další Vztekounova vlastnost. Nemůžete se zmínit o jménu nebo mu dát popis, aniž uslyšíte stejnou poznámku, i když si ty lidi třeba vymýšlíte.

„Tady jsou nějaké peníze.“ Šoupl jsem mu přes stůl pár bankovek. „Pokud tam budeš déle než dva dny, dám ti další. Zůstaň se mnou v kontaktu buď přes tenhle telefon nebo přes tajné číslo v kanceláři. A pamatuj tohle - ani si nečichneš! Jestli tam přijdu a najdu tě celýho zkoksovanyho, tak ti slibuju, že tě shodím Joplinovi.“

Tou dobou už dopočítal peníze - nebylo toho na počítání zase tak moc - a pohrdavě je hodil zpátky na stůl.

„Nechtě si tohle na noviny,“ ušklíbl se opovržlivě. „Jak se mám k něčemu dostat, když nebudu mít žádný prachy na útratu v tom pajzlu?“

„To úplně stačí na výdaje na dva dny; nejspíš půlku prochlastáš. Když zůstaneš déle než dva dny, dostaneš další. A zapláceno dostaneš až po práci a ne předem.“

Zavrtěl hlavou a vstal. „Nebaví mě se s várna handrkovat. Dělejte si to sám. Já končím!“

„Jestli nejsi dneska večer v Půlměsíční zátocce, tak doopravdy skončíš,“ ujistil jsem ho a nechal jsem ho, ať si z té hrozby vybere, co chce.

Samozřejmě za chvíli vzal peníze a odešel. Spor o peníze na výdaje prostě jen předcházel každé práci, na kterou jsem ho poslal.

Když se Vztekoun vytratil, opřel jsem se v křesle a vykouřil nad tím případem půl tuctu fatim. Nejdřív zmizela dívka se dvaceti tisíci dolary a pak zmizel básník; a oba zmizeli, ať už natrvalo nebo nikoliv, do Bílé chajdy. Na první pohled to byla jasná záležitost. Dívka Pangburna nejdřív zpracovala, až byl ochoten zfalšovat šek na konto svého švagra; a pak, po různých tazích, jejichž hodnotu jsem momentálně nedokázal odhadnout, spolu odešli do úkrytu.

Zbývaly dva volné konce, o které bylo nutno se postarat. Jeden - nalezení společníka, který posílal dopisy Pangburnovi a postaral se o dívčina zavazadla - byl v rukou baltimorské odbočky. Druhý: kdo jel v taxíku, který jsem vypátral, z dívčina bytu do hotelu Marquis?

Nemuselo to mít s případem nic společného, anebo taky mohlo. Dejme tomu, že bych našel spojení mezi hotelem Marquis a Bílou chajdou. Tím by se vytvořil jakýsi uzavřený řetěz. Prohledal jsem telefonní seznam a našel číslo toho podniku. Pak jsem šel do hotelu Marquis. Když jsem tam dorazil, spatřil jsem v centrále dívku, se kterou jsem už předtím měl nějaké obchodní jednání. „Kdo volal na čísla v Půlměsíční zátocce?“ zeptal jsem se.

„Panebože!“ Opřela se v židli dozadu a přejela si růžovou rukou jemně přes do tuha zvlněné zrzavé vlasy. „Mám dost co dělat i bez toho, abych si pamatovala každý hovor, který tu proběhne. Tohle není penzió. Máme víc než jeden hovor týdně.“

„Tolik hovorů do Půlměsíční zátoky nemáte,“ trval jsem na svém. Položil jsem na pult loket a nechal mezi prsty jedné ruky vykukovat složenou pětidolarovou bankovku. „Měla byste si vzpomenout, jestli byly nějaké v poslední době.“

„Rozumím,“ vzdychla, jako by se chtěla pokusit udělat, co se dá, v beznadějně věci.

Prohrábla se svými kartami.

„Tady je jeden - pokoj 522, před dvěma týdny.“

„Jaké číslo volali?“

„Půlměsíční zátoka 51.“

To bylo číslo motelu. Předal jsem jí bůra.

„Je 522 stálý host?“

„Ano. Pan Kilcourse. Je tu už tři nebo čtyři měsíce.“

„Co je zač?“

„Nevím. Podle mé je to dokonalý džentlmen.“

„To je pěkné. Jak vypadá?“

„Je to mladý muž, ale šedivější mu vlasy. Je snědý a hezký. Vypadá jako filmový herec.“

„Bull Montana?“ zeptal jsem se a přesunul se k recepci.

Klíč k pokoji 522 byl na svém místě na věšáku. Sedl jsem si na místo, odkud jsem ho mohl sledovat. Asi tak za hodinu ho recepční sundal a předal muži, který skutečně vypadal trochu jako herec. Bylo mu asi tak třicet, měl snědou pleť a tmavé vlasy s prokvétající šedí kolem uší. Bylo ho dobrých 185 centimetrů módně oděné hubenosti.

Vzal si klíč a zmizel ve výtahu.

Zavolal jsem agenturu a požádal starého, aby mi poslal Dicka Foleyho. Za deset minut se Dick objevil. Je to maličký kanadský střízlík - neváží ani pětapadesát kilo - a je to ten nejjemnější stín, kterého jsem kdy viděl, a viděl jsem jich většinu.

„Mám tam ptáčka, kterého bych potřeboval sledovat,“ řekl jsem Dickovi. „Jmenuje se Kilcourse a je v pokoji 522. Potuluj se venku a já ti ho předám.“ Vrátil jsem se do haly a čekal dál.

V osm hodin sešel Kilcourse dolů a opustil hotel. Šel jsem za ním půl bloku - dost daleko, abych ho mohl předat Dickovi - a pak jsem se vrátil domů, abych byl na dráte, kdyby se Vztekoun Grout pokoušel se mnou spojit. Ten večer nezavolal.

Když jsem přišel příští ráno do Agentury, Dick tam na mě čekal. „Jaké jsi měl štěstí?“ zeptal jsem se.

„Zatracený!“ Malý Kanadčan mluví jako telegram, vždycky když ho něco rozruší, a teď právě byl vysloveně nevrlý.

„Vzal mě dva bloky. Setřás. Jediné taxi v dohledu.“

„Myslíš, že tě zmerčil?“

„Ne. Chytrák. Pro sichr.“

„Zkus to teda ještě jednou. Radši měj po ruce auto, kdyby se pokusil zase o stejný trik.“

Když Dick vycházel, zazvonil můj telefon. Byl to Vztekoun Grout na tajném čísle agentury. „Objevils něco?“ zeptal jsem se.

„Spoustu,“ chlubil se.

„Dobrá! Jsi ve městě?“

„Ano.“

„Sejdeme se u mě v bytě za dvacet minut,“ řekl jsem.

Těstovitý informátor byl celý nafouklý pýchou, když procházel dveřmi, které jsem pro něj nechal odemčené. Jeho nadutá chůze se podobala téměř obřadnému tanci; a cukavá strana jeho úst byla pokřivena do vědoucího úšklebku, který by slušel Šalomounovi.

„Sfouknul jsem to pro tebe, chlapče,“ vychloubal se. „Byla to hračka - pro mě. Šel jsem tam a mluvil s každým, kdo něco věděl, viděl jsem všechno, co se dalo vidět, a celou tu kůlnu jsem zrentgenoval. Udělal jsem -“

„No jo,“ přerušil jsem ho. „Blahopřeju atakdál. Ale co jsi teda přesné objevil?“

„Moment, dočkáte se.“ Napráhl špinavou ruku gestem dopravního strážníka. „Jen na mě netlačte. Dám vám to se vším všudy.“

„Jistě,“ řekl jsem. „Jsi báječný a mám kliku, že tě mám, abys za mě mohl sfoukávat moje případy a vůbec! Ale je tam Pangburn?“

„Dostanu se k tomu. Jel jsem tam a -“

„Viděl jsi Pangburna?“

„Jak jsem říkal, jel jsem tam a -“

„Vztekloune,“ řekl jsem, „na tom, cos udělal, mi čerta záleží! Viděl jsi Pangburna?“

„Jo. Viděl jsem ho.“

„Výborně! A teď, cos viděl?“

„Utábořil se u Šerifa. Je tam on i ta holka, co jste mi dal její fotografii. Taje tam už měsíc. Neviděl jsem ji, ale jeden číšník mi o ní povídal. Pangburna jsem viděl sám. Moc se neukazují - drží se většinou vzadu v Šerifově bytě. Pangburn je tam od neděle. Jel jsem tam a -“

„Dozvěděl ses, kdo je ta dívka? Nebo něco o tom, co chystají?“

„Ne. Jel jsem tam a -“

„Tak dobře! Jel tam dneska večer zase. Zavolej mi, jakmile budeš určitě vědět, že je tam Pangburn - že neodešel. Neudělej chybu. Nechci tam přijet a vystrašit je kvůli planému poplachu. Zavolej na tajné číslo agentury a tomu, kdo zvedne telefon, řekni, že se vrátíš do města až pozdě. To bude znamenat, že tam Pangburn je; a budeš tak moci zavolat od Joplina, aniž se prozradíš.“

„Potřebuju víc prachů,“ řekl, když vstával. „Stojí to -“

„Vyplním za tebe žádost,“ slíbil jsem. „Teď padej a ozvi se večer, hned jak budeš určitě vědět, že tam Pangburn je.“

Pak jsem šel do Axfordovy kanceláře. „Myslím, že jsme našli stopu,“ řekl jsem milionáři. „Doufám, že ho dneska večer

zastihnu na místě, kde s ním budete moci promluvit. Můj člověk tvrdí, že byl včera v Bílé chajdě a že tam asi bydlí. Jestli tam bude dneska večer, tak vás tam vezmu, budete-li chtít.”

„Proč nemůžeme jet hned?”

„Nemůžeme. Ve dne je to místo moc mrtvé, než aby se tam mohl můj člověk potulovat a nevzbudit pozornost, a nechci riskovat, že se tam vy nebo já ukážeme, dokud si nebudeme jisti, že se setkáme s Pangburnem.”

„Co tedy chcete, abych udělal?”

„Mějte večer k dispozici rychlé auto a buďte připravený vyjet hned, jak se vám ozvu.”

„Rozkaz. Budu od půl šesté doma. Zatelefonujte mi, jakmile budete chtít vyrazit, a já vás vyzvednu.”

V půl desáté večer jsem seděl vedle Axforda na předním sedadle auta zahraniční výroby s neobyčejně silným motorem a řítili jsme se po silnici vedoucí do Půlměsíční zátoky. Vztekounův telefonní hovor přišel.

Ani jeden z nás během jízdy moc nemluvil, a to dovezené monstrum pod námi z toho udělalo krátkou projížďku. Axford seděl pohodlně a uvolněně za volantem, ale poprvé jsem si všimnul, že se tváří strnule.

Bílá chajda je velická budova, postavená do čtverce z napodobeniny kamene. Je trochu stranou od silnice a dá se k ní dojet dvěma příjezdovými oblouky, které dohromady tvoří půlkruh s veřejnou silnicí na jeho průměru. Střed tohoto půlkruhu zaujímají přístřešky, pod které si Joplinovi návštěvníci staví auta, a kolem přístřešků jsou záhony a ozdobné keře. Pořád jsme si to ještě pěkně metelili, když jsme zahrnuli do tohoto polokruhového vjezdu a -

Axford dupnul na brzdy a velký stroj nás vrhnul proti přednímu sklu, jak se najednou zarazil - taktak, že jsme nevjeli do chumlu lidí, který se najednou před námi vynořil.

Tváře ostře vyvstávaly ve světle reflektorů, bílé, vyděšené tváře, kradmé tváře, tváře chladně zvědavé. Pod obličejí se objevovaly bílé paže a ramena a pestré šaty a klenoty na jednotvárnějším pozadí mužského oblečení.

To byl můj první dojem. Potom, hned jak jsem vzdálil tvář od předního skla, jsem si uvědomil, že ten chumel lidí má jádro, nějakou věc, kolem které je soustředěn. Vstal jsem a pokusil se nahlédnout přes hlavy lidí, ale nic jsem neviděl.

Vyskočil jsem na příjezdovou cestu a prorazil si cestu davem.

Na bílém šterku ležel roztažený muž - hubený muž v tmavých šatech - a těsně nad límcem, kde je hlava spojená s krkem, měl díru. Klekl jsem si, abych se mu podíval do tváře. Pak jsem si znovu prodral cestu davem zpátky k Axfordovi, který právě vystupoval z auta, jehož motor stále ještě běžel.

„Pangburn je mrtvý - zastřelený.”

Axford si metodicky sundal rukavice, složil je a strčil do kapsy. Pak přikývl, že pochopil, co říkám, a odešel směrem k davu kolem mrtvého básníka. Díval jsem se za ním, dokud nezmizel v chumlu. Pak jsem procházel po okraji davu a hledal Vztekouna Grouta.

Nasel jsem ho stát na verandě. Opíral se o sloup. Prošel jsem kolem, aby mě viděl, a pak jsem zamířil na druhou stranu podniku, která poskytovala nejvíce stínu.

Vztekoun se ke mně v šeru přidal. Nebylo chladno, ale drkotaly mu zuby. „Kdo ho dostal?” zeptal jsem se.

„Nevím,” zakňučel a bylo to poprvé, co jsem ho znal, kdy přiznal naprostou nevědomost. „Byl jsem vevnitř a hlídal ostatní.”

„Jaké ostatní?”

„Šerifa a nějakého chlápka, kterého jsem nikdy neviděl, a tu káču. Nevěděl jsem, že ten kluk jde ven. Neměl ani klobouk.”

„A co o tom víš?”

„Chvilí potom, co jsem vám telefonoval, přišla ta holka s Pangburnem z Joplinova kvartýru a sedli si ke stolu na druhé straně verandy, kde je dost tma. Chvilí jedli a pak přišel ten další chlap a přisedl si k nim. Jméno neznám, ale myslím, že už jsem ho v městě viděl. Vysoký chlap, v pěkných hadrech.”

To by měl být Kilcourse.

„Chvilí mluvili a pak se k nim přidal Joplin. Sedej kolem stolu, smějou se a mluvějí asi čtvrt hodiny. Pak se Pangburn zvedne a jde dovnitř. Mám stůl, odkud je můžu pozorovat, a je narváno, a bojím se, že přijdu o stůl, když odejdu, a tak za klukem nejdu. Nemá klobouk, myslím si, tak nemůže nikam jít. Ale musel projít domem a předkem ven, protože za chvíli slyším ránu, jako by někomu ustřelil výfuk, a pak zvuk rychle odjíždějícího auta. A pak nějaký chlap vykřikne, že venku leží mrtvý člověk. Každý tam letí, a je to Pangburn.”

„Jseš si naprosto jistý, že Joplin, Kilcourse a ta dívka seděli u stolu, když Pangburna zabili?”

„Absolutně,” řekl Vztekoun, „pokud se ten tmavě chlap jmenuje Kilcourse.”

„Kde jsou teď?”

„Vzadu v Joplinově kvartýru. Šli tam hned, jak uviděli, že Pangburna odpráskli.”

Nedělal jsem si o Vztekounovi žádné iluze. Věděl jsem, že je schopen mě podrazit a pořídit básníkovu vrahdu alibi. Ale bylo tu tohle: jestli ho odbouchl Joplin, Kilcourse nebo dívka a jestli se jim podařilo to zaonačit s mým informátorem, pak bylo beznadějně, abych se pokoušel dokazovat, že nebyli na zadní verandě, když padl výstřel. Joplin měl spoustu kumpánů, kteří budou přísahat na cokoliv, co jim řekne, a ani při tom nemrknou. Bude mít tučet údajných svědků na to, že byli na zadní verandě.

Takže jediné, co jsem mohl dělat, bylo brát za zaručené, že se mnou Vztekoun hraje na rovinu. „Viděl jsi Dicka Foleyho?” zeptal jsem se, protože Dick měl stopovat Kilcourse. „Ne.”

„Podívej se kolem, jestli ho někde nenajdeš. Řekni mu, že jsem si šel promluvit s Joplinem a že má za mnou přijít nahoru. Pak zůstaň někde tady, abych tě našel, kdybych něco potřeboval.”

Prošel jsem francouzským oknem, přešel přes prázdný taneční parket a vystoupil po schodišti, které vedlo do Joplinových obytných místností v zadní části prvního patra. Cestu jsem znal, byl jsem tu už dřív. Byli jsme s Joplinem staří známí.

Ted' jsem tam šel, abych s ním a s jeho přáteli trochu zabloumal kvůli té nepatrné možnosti, že by z toho mohlo něco dobrého vzejít, i když jsem věděl, že na nikoho z nich nic nemám. Samozřejmě jsem mohl navěsit něco na dívku, ale musel bych přitom zveřejnit fakt, že mrtvý básník falšoval podpis svého švagra na šeku. A o tom nemohla být ani řeč. „Vstupte,“ zavolal známý sytý hlas, když jsem zaklepal na dveře Joplinova obývacího pokoje. Otevřel jsem a vstoupil.

Šerif Joplin seděl uprostřed místnosti na podlaze: mohutný bývalý kasař s nezvykle širokými rameny a bezvýraznou koňskou tváří. Za ním seděl na rohu stolu Kilcourse, pohupoval jednou nohou a skrýval ostražitost za pobaveným náznakem úsměvu na hezké snědé tváři. Na opačné straně pokoje seděla na opěradle velkého koženého křesla dívka, v níž jsem poznal Jeanne Delanovou. A básník nepřeháněl, když říkal, že je krásná.

„Ty!“ zavrčel znechuceně Joplin, jakmile mě poznal. „Co, k sakru, chceš ty?“

„Co máš?“

Moje myšlenky se ale nesoustřeďovaly na repliky tohoto druhu; zkoumal jsem dívku. Někoho mi vzdáleně připomínala - ale nedokázal jsem ji zařadit. Možná jsem ji nikdy předtím neviděl; možná že za můj pocit poznání mohlo příliš dlouhé koukání na fotografii, kterou mi dal Pangburn. S fotografiemi se to stává.

Mezitím řekl Joplin: „Jedna věc, kterou nemám, je čas na maření.“

A já řekl: „Kdyby sis ušetřil všechny čas, který ti napařili různí soudci, měl bys ho spoustu.“

Už jsem ji někde viděl. Bylo to štíhlé děvče v blýskavě modrých šatech, které štědře vystavovaly krk, záda i paže a vůbec všechno, co stálo za vystavování. Měla množství tmavohnědých vlasů nad oválnou tváří, tak růžovou, jak má růžová být. Oči měla posazeny daleko od sebe. Byly zbarveny do šedého odstínu, připomínajícího opravdu stíny na vyleštěném stříbře, ke kterým je přirovnal básník. Zkoumal jsem dívku, ona se na mě dívala přímým pohledem a pořád jsem nevěděl, kam ji zařadit. Kilcourse stále ještě z rohu stolu pohupoval nohou.

Joplin začínal být netrpělivý. „Přestaneš čučet po holkách a řekneš mi, co po mně chceš?“ zavrčel.

Đevče se usmálo posměšným úsměvem, který odhalil řadu malých šelmích zubů, ostrých jako břitva. A podle toho úsměvu jsem ji poznal!

Její vlasy a plet' mě zmýlily. Když jsem ji viděl naposled - když jsem ji viděl poprvé a naposled - měla tvář bílou jako mramor a krátké vlasy barvy ohně. Hrál jsem si s ní, s jednou starou ženou a se třemi muži na babu jeden večer v domě na Turecké ulici kvůli vraždě bankovního poslíčka a krádeži válečných úpisů v ceně sto tisíc dolarů. Díky jejím intrikám zemřeli tři z jejich společníků toho večera a čtvrtého - toho Čiňana - nakonec oběsili ve Folsomském vězení. Tenkrát se jmenovala Elvira a od jejího tehdejšího útěku z toho domu jsme po ní bezúspěšně pátrali od jednoho konce Států k druhému i jinde.

Poznání se muselo odrazit v mých očích, přestože jsem se snažil je udržet bezvýrazné, protože najednou rychle jako had opustila opěradlo křesla a šla proti mně: její oči připomínaly spíš ocel než stříbro.

Ukázal jsem revolver.

Joplin udělal půlkrok dopředu. „Co to má znamenat?“ vyštěkl. Kilcourse sklouznul ze stolu a jedna z jeho snědých hubených rukou zaváhala nad uzlem kravaty.

„Tohle to má znamenat,“ řekl jsem jim. „Chci tuhle holku za vraždu přede dvěma měsíci a možná - to nevím určitě - za dnešní. V každém případě -“

Vypínač za mnou cvaknul a místnost se ocitla v temnotě.

Pohnul jsem se. Bylo mi jedno kam, hlavně abych se dostal z místa, kde jsem stál, když světla zhasla.

Dotkl jsem se zády zdi a zastavil se. Přikrčil jsem se.

„Rychle, děťátko!“ Drsný šepot přicházel z místa, kde podle mého názoru měly být dveře.

Ale oboje dveře do místnosti byly zavřené a daly se těžko otevřít, aniž se ukázaly šedivé obdélníky. Lidé se pohybovali ve tmě, ale nikdo se nepostavil mezi mě a světlejší čtverce oken.

Něco přede mnou tiše cvaklo - bylo to příliš jemné cvaknutí na natažení revolveru - ale mohlo to být otevření zavíracího nože na pero; vzpomněl jsem si, že Šerif Joplin má pro tuhle zbraň slabost.

„Jdeme!“ Drsný šepot prořal tmu jako úder.

Zvuky pohybu, ztlumené, nerozlišitelné... jeden zvuk nedaleko...

Najednou mi rameno sevřela silná ruka a tuhé svalnaté tělo se proti mně napjalo. Bodnul jsem revolverem a uslyšel vyheknutí.

Ruka se mi pohnula po rameni směrem ke krku.

Vymrštil jsem koleno a uslyšel další vyheknutí.

Něco pálivého jako oheň mi sjelo po boku.

Vyrazil jsem znovu revolverem - ucukl. Když jsem uvolnil mušku z té měkké překážky, která ji zastavila, stiskl jsem kohoutek. Třesnutí výstřelu. Joplinův hlas u mého ucha, podivně věčný hlas: „K čertu! Koupil jsem ji.“

Pak jsem se od něj otočil směrem k temné žlutému obdélníku otevřených dveří. Neslyšel jsem zvuk útěku. Měl jsem moc práce. Ale věděl jsem, že mě Joplin upoutal, aby se ostatní dostali pryč. Nikdo se neobjevil v dohledu, když jsem skákal, klouzal a padal ze schodů - bral jsem je po libovolném počtu. Když jsem se vřítel na taneční parket, postavil se mi do cesty číšník. Nevím, jestli jeho překážení bylo záměrné nebo ne. Neptal jsem se. Praštil jsem ho vší silou pažbou do tváře a běžel dál. Přeskočil jsem jednu nohu, která mě chtěla podrazit, a u dveří ven jsem musel pohmoždit další tvář.

Pak jsem byl venku na polokruhové cestě, z jejíhož jednoho konce zahýbalo na venkovskou silnici na východ červené zadní světlo.

Jak jsem sprintoval k Axfordovu autu, všiml jsem si, že Pangburnovo tělo bylo odstraněno. Pár lidí pořád ještě stálo kolem místa, kde předtím ležel, a zíralo nyní s otevřenými ústy na mě.

Auto bylo tam, kde ho Axford nechal, s běžícím motorem. Otočil jsem ho v záhonu a namířil východním směrem na

veřejnou silnici. O pět minut později se přede mnou znovu objevil červený bod zadního světla.

Auto pode mnou mělo víc síly, než jsem potřeboval, víc než bych byl kdy dokázal zvládnout. Nevím, jak rychle jelo to před námi, ale doháněl jsem je, jako by stálo.

Dva kilometry, možná tři -

Najednou se objevil v cestě člověk - ještě trochu za dosahem mých reflektorů. Světla ho zachytila a já viděl, že je to Vztekoun Grout!

Vztekoun Grout stál proti mně uprostřed silnice a v každé ruce se mu leskl matný kov automatické pistole.

Zdálo se, že pistole v jeho rukou najednou temně rudě zasvítily a pak zhasly v záři mých reflektorů - zasvítily a pak zhasly jako dvě žárovky na automatické elektrické reklamě.

Přední sklo se kolem mě rozpadlo.

Vztekoun Grout - informátor, jehož jméno bylo synonymem zbabělosti po celé délce tichomořského pobřeží - stál uprostřed cesty a střílel na kovovou kometu, která se na něj řítila...

Konec jsem neviděl.

Přiznám se upřímně, že jsem zavřel oči, když se jeho ztrhaná bílá tvář objevila těsně nad mým chladičem. Kovové monstrum pode mnou se otřásl - nijak moc - a silnice přede mnou byla prázdná, až na prchající červené světlo. Přední sklo bylo pryč. Vitr mě rval za vlasy a vhněl mi slzy do pošilhávajících očí.

Za chvíli jsem si uvědomil, že mluvím k sobě: „To byl Vztekoun. To byl Vztekoun.“ Byla to zarážející skutečnost. Nepřekvapilo mě, že mě zradil. To se dalo očekávat. Ani nebylo udivující, že se vyplížil po schodech za má záda a zhasnul světla. Ale že se mi postavil a umřel -

Oranžový záblesk z auta přede mnou přerušil můj úžas. Kulka se mi ani nepřiblížila - není jednoduché střílet přesně z jednoho jedoucího auta do druhého - ale při tempu, kterým jsem je doháněl, by netrvalo dlouho a byl bych dost blízko na lepší střelení.

Zapnul jsem hledači reflektor nad palubní deskou. Nedosáhl až k autu přede mnou, ale umožnil mi upozorovat, že dívka řídí, zatímco Kilcourse vedle ní sedí otočený proti mně. Byl to žlutý kabriolet.

Trochu jsem zvolnil. V souboji s Kilcoursem bych byl v nevýhodě, protože bych musel najednou řídit i střílet. Bylo pro mě zřejmě nejlepší udržovat si vzdálenost, dokud nedojedeme do nějakého města, což nakonec nevyhnutelně musíme. Nebyla ještě půlnoc. Na ulicích každého města budou lidé a policisté. Pak jsem se mohl přiblížit s větší nadějí, že z toho vyjdu jako vítěz.

Trvalo to pár kilometrů a pak moje kořist ten plán prokoukla. Žlutý kabriolet zpomalil, zatočil a zastavil se napříč přes celou silnici. Kilcourse s dívkou okamžitě vyskočili a skrčili se na silnici na opačné straně své barikády.

Byl jsem v pokušení vjet do nich hlava nehlava, ale bylo to slabší pokušení, a když jeho krátký život pominul, šlápnul jsem na brzdy a zastavil. Pak jsem si hrál s hledáčkem, až svítil naplno na kabriolet.

Odkudsi od kol kabrioletu se zablesklo a hledáček se silně otřásl, ale sklu se nic nestalo. Byl to samozřejmě jejich první cíl a...

Skrčil jsem se v autě a čekal na kulku, která roztrhne čochu. Sundal jsem si boty a kabát.

Třetí kulka světlo zničila.

Vypnul jsem zbývající světla, vyskočil na silnici, a když jsem přestal utíkat, krčil jsem se na bližší straně žlutého kabrioletu. Tak jednoduchý a snadný trik, jaký si člověk dokáže představit.

Dívka a Kilcourse se dívali do záře silného světla. Když světlo najednou zhaslo a ostatní slabší kolem něj také, octlí se najednou v absolutní neprůhledné temnotě, která musela trvat alespoň minutu nebo déle, než se jejich oči znovu přizpůsobí šedé černi noci. Nohy v ponožkách nenadělaly na živичné silnici žádný hluk a mezi námi byl teď jen kabriolet; a já jsem to věděl a oni ne.

Odněkud od chladiče promluvil tiše Kilcourse:

„Zkusím ho odbouchnout z příkopu. Vystřel na něj občas, aby měl co dělat.“

„Nevidím ho,“ namítala dívka.

„Za chvíli budeš mít oči v pořádku. Střílej tak jako tak na auto.“

Pohnul jsem se k chladiči, když dívčina pistole vyštěkla na prázdný cestovní vůz.

Kilcourse se po ruku a po kolenou pracoval k příkopu, který běžel podél jižní strany silnice. Skrčil jsem nohy pod sebe a připravoval se skočit a praštit ho revolverem do týla. Nechtěl jsem ho zabít, ale potřeboval jsem ho odklidit z cesty rychle. Musel jsem se ještě postarat o dívku a ta byla alespoň stejně nebezpečná jako on.

Jak jsem se napínal ke skoku, Kilcourse, vedený snad nějakým instinktem pronásledovaného, otočil hlavu a uviděl mě - uviděl výhružný stín.

Místo skoku jsem vystřelil.

Nedíval jsem se, jestli jsem ho trefil, nebo ne. Na tuhle vzdálenost byla pravděpodobnost, že bych minul, malá. Sehnul jsem se a couvnul ke kufru kabrioletu po mé straně. Pak jsem čekal.

Dívka udělala to, co bych na jejím místě snad udělal také. Nestřelila a ani se nepohnula směrem k místu, odkud vystřel přicházel. Myslela si, že jsem předběhl Kilcourse v použití příkopu a že můj další tah bude obejít ji zezadu. Aby se tomu vyhnula, přešla kolem kufru kabrioletu, s úmyslem mě zaskočit ze strany blíže k Axfordovu autu.

A tak se stalo, že se připlížila kolem blatníku a nastrčila svůj jemně modelovaný nos přímo do hlavně, revolveru, který jsem pro ni držel připravený.

Tiše vykřikla.

Ženy nebývají vždycky rozumné: mají sklon nebrat v úvahu takové titěrnosti jako na ně namířené revolvery. A tak jsem ji chytil za ruku s pistolí, což bylo pro mě štěstí. Tiskla kohoutek ve chvíli, kdy se mi ruka sevřela kolem zbraně, a chytila mi kus ukazováčku mezi spouští a lučikem. Vykroutil jsem jí zbraň z ruky a uvolnil si prst.

Ale stále ještě neskončila. Jak jsem tam stál a držel revolver ani ne deset centimetrů od jejího těla, otočila se a vyrazila směrem k severu, kde skupina stromů tvořila uhlavě černou skvrnu.

Když jsem se zotavil z překvapení nad tímhle amatérským postupem, strčil jsem si svou i její zbraň do kapes a rozběhl za ní. Při každém kroku jsem si rozedíral chodidla.

Chytil jsem ji, právě když se pokoušela přelézt drátěný plot.

„Přestaň blbnout, jo?“ řekl jsem vztekale, když jsem jí sevřel prsty kolem zápěstí a začal ji postrkovat zpátky ke kabrioletu. „Tohle je vážná věc. Nebud' tak dětinská!“

„Zlomíte mi ruku.“

Věděl jsem, že ji nezlomím ruku, a věděl jsem, že tahle dívka přímo zapříčinila čtyři nebo možná pět smrtí; přesto jsem povolil stisk na jejím zápěstí, až z něj nezbylo o moc víc než přátelské sevření. Vrátila se celkem klidně ke kabrioletu, kde jsem, drže ji stále za zápěstí, rozsvítil světla. Kilcourse ležel přímo pod zářím reflektoru na tváři, s jedním kolenem pod tělem.

Postavil jsem dívku přímo do světla.

„Teď tady stůj,“ řekl jsem, „a chovej se slušně. Jakmile se pohneš, ustřelím pod tebou nohu,“ a myslel jsem to vážně. Našel jsem Kilcoursovu pistoli, strčil ji do kapsy a kleknul vedle něj. Byl mrtvý, s průstřelem nad klíční kostí.

„Je -“ Ústa se jí zachvěla.

„Ano.“

Podívala se na něj a trochu se otřásla.

„Chudák Teplouš,“ zašeptala.

Už jsem dal do zápisu, že tahle dívka byla krásná, a jak tu stála v oslňující záři reflektorů, byla ještě něco víc. Dokázala by probudit bláznivé myšlenky dokonce i v hlavě postaršího lovce zlodějů, který už ztratil představivost.

Asi proto jsem se na ni zaškaredil a řekl jsem:

„Jo, chudák Teplouš a chudák Grázl a chudák Tai a chudák bankovní poslíček z Los Angeles a chudák Burke,“ odrecitoval jsem, pokud jsem ho znal celý, seznam mužů, kteří pro lásku k ní umřeli.

Nevyletěla. Nadzdvihla velké šedé oči a podívala se na mě pohledem, ze kterého jsem nebyl moudrý, a její nádherná tvář pod spoustou hnědých vlasů - o kterých jsem věděl, že nejsou pravé - zesmutněla.

„Asi si myslíte -“ začala.

Ale měl jsem už toho dost; bylo mi nepříjemně po páteři.

„Jedem,“ řekl jsem. „Necháme prozatím Kilcourse a kabriolet tady.“

Něfekla nic, ale šla se mnou k Axfordovu velikému vozu a tiše seděla, zatímco jsem si zavazoval tkaničky. Našel jsem pro ni kabát na zadním sedadle.

„Radši si to přehod' kolem ramenou. Přední sklo je pryč. Bude chladno.“

Beze slova uposlechla mého návrhu, ale když jsem protáhl náš vůz zezadu kolem kabrioletu a zase ho na silnici narovnal směrem na východ, položila mi ruku na rameno.

„Nejedem zpátky do Bílé chajdy?“

„Ne. Redwood City - okresní věznice.“

Ujeli jsme asi míli, během které jsem poznal, aniž jsem se na ni podíval, že studuje můj poněkud nepravidelný profil. Pak se její ruka octla znovu na mém předloktí. Nakláněla se ke mně tak blízko, že mi její dech zahříval tvář. „Nezastavil byste na chvíli? Chtěla bych - chtěla bych vám pár věci říct.“

Zastavil jsem vůz na plácku z tvrdé hlíny po straně silnice a trochu se natočil, abych seděl víc proti ní.

„Než začneš,“ řekl jsem jí, „tak chci, abys rozuměla, že tu zůstaneme jen tak dlouho, dokud budeš mluvit o Pang-burnově záležitosti. Jakmile se dostaneš na cokoli jiného, dojedeme do Redwood City.“

„Copak vás nezajímá ani ta záležitost v Los Angeles?“

„Ne. Ta je uzavřená. Ty, Grázl Riordan, Tai Cun-tao a Quarrovi jste byli stejnou mírou zodpovědní za zabití poslíčka, i když vlastní vraždu provedl Grázl. Grázl a Quarrovi umřeli při tom večírku v Turecké ulici. Taie pověsili minulý měsíc. Teď mám tebe. Měli jsme dost důkazů, abychom zhoupili Číňana, a máme jich ještě víc proti tobě. S tím je konec - je to hotové - uzavřené. Jestli mi chceš povědět něco o Pangburnově smrti, budu poslouchat. Jinak -“

Sáhl jsem po startéru.

Tlak prstů na mé paži mě zastavil.

„Chci vám o tom povědět,“ řekla vážně. „Chci, abyste o tom věděl pravdu. Vím, že mě vezete do Redwood City. Nemyslete si, že očekávám - že si dělám nějaké bláhové naděje. Ale chtěla bych, abyste o téhle věci věděl pravdu. Nevím, proč by mi mělo záležet na tom, co si myslíte, ale -“

Hlas se jí vytratil do ztracena.

Pak začala mluvit velice rychle - jak mluví lidé, když se bojí, že je někdo přeruší, než dopovědí svůj příběh - a seděla přitom nakloněná mírně dopředu, takže její krásná oválná tvář byla velmi blízko mé.

„Když jsem ten večer utekla z toho domu na Turecké ulici - zatímco jste zápasil s Taiem - chtěla jsem zmizet ze San Franciska. Měla jsem u sebe pár tisíc dolarů, dost na to, abych dojela kamkoliv. Ale pak jsem si pomyslela, že určitě budete očekávat, že uteču, a že nejbezpečnější bude, když zůstanu přímo tady. Pro ženu není těžké změnit si vzhled. Měla jsem předtím krátké rudé vlasy, bílou pleť a nosila jsem pestrobarevné šaty. Jednoduše jsem si obarvila vlasy, koupila tyhle přičesky, aby vypadaly dlouhé, nalíčila jsem si tváře a nakoupila tmavší oblečení. Pak jsem si na Ashbury Avenue najala byt pod jménem Jeanne Delanová a byla ze mě úplně jiná osoba.“

Ale i když jsem věděla, že mě určitě nikdo nepozná, cítila jsem se nějakou dobu lépe doma, a abych si zkrátila čas, hodně jsem četla. A tak jsem náhodou narazila na Burkovu knížku. Čtete poezii?“

Zavrtěl jsem hlavou. V dohledu se objevil automobil jedoucí směrem do Půlměsíční zátoky - první, který jsme viděli

od chvíle, kdy jsme opustili Bílou chajdu. Počkala, až projede, a pak stejně rychle pokračovala.

“Samozřejmě Burke nebyl žádný génius, ale na jeho věcech bylo něco - něco, co se mě dotýkalo. Napsala jsem mu lísteček s tím, jak moc se mi jeho věci líbí, a poslala ho jeho nakladatelům. Za pár dní jsem dostala lístek od Burka, a tak se dozvěděla, že žije v San Francisku. To jsem nevěděla.

Vyměnili jsme si několik dopisů, pak se zeptal, jestli mi může zavolat, a sešli jsme se. Nevím, jestli jsem do něj byla zamilovaná nebo ne, ani ze začátku. Líbil se mi, líbila se mi ta vášeň, se kterou mě miloval, a také mi lichotilo, že mám za nápadníka poměrně známého básníka, a tak jsem si myslela, že ho miluji. Slíbila jsem, že si ho vezmu.

Neřekla jsem mu nic o sobě, i když teď vím, že by mu na tom nezáleželo. Ale bála jsem se mu říct pravdu a nechtěla jsem mu lhát, a tak jsem mu neřekla nic.

Pak mě jednoho dne potkal na ulici Teplouš Kilcourse a poznal mě navzdory novým vlasům, pleti a oblečení. Teplouš dvakrát rozumu nepobral, ale dokázal prokousnout všechno. Nehněvám se na Teplouše. Jednal podle svého kodexu. Sledoval mé domů a přišel za mnou do bytu: a já mu řekla, že si vezmu Burka a stanu se spořádanou manželkou. To byla ode mě pitomost. Teplouš byl na rovinu. Kdybych mu byla řekla, že se chystám Burka oškubat, dal by mi Teplouš pokoj, neplet by se do toho. Ale když jsem řekla, že se trhám z branže, že jsem se dala k pačourům, byla jsem hned sousto pro něj. Víte, jací grázlové jsou: každý člověk je buď taky grázl, anebo možná oběť. A když už jsem tedy nepatřila ke grázlům, považoval mě Teplouš za nehájenou zvěř.

Dozvěděl se o Burkově přibuzenstvu a předhodil mi to - dvacet tisíc dolarů, anebo mě udá. Věděl o té věci v Los Angeles i o tom, jak moc mě hledají. Líbala jsem v tom. Věděla jsem, že se Teploušovi nemůžu schovat ani mu nemůžu utéct. Řekla jsem Burkovi, že musím sehnat dvacet tisíc dolarů. Myslela jsem si, že tolik nemá, ale že je může sehnat. Za tři dny mi na ně dal šek. Tenkrát jsem nevěděla, jak ty peníze sehnal, a kdybych to věděla, bylo by to jedno. Musela jsem ty peníze mít.

Ale ten večer mi řekl, jak ty peníze sehnal; že padělal podpis svého švagra. Řekl mi to, protože o tom pak přemýšlel a začal se bát, že až se na padělek přijde, chytí mě s ním a budou mě považovat za spoluvinici. Jsem pěkně prohnílá, ale ne zas tak, abych ho nechala strčit místo sebe do kriminálu, když by nevěděl, o co vlastně šlo. Řekla jsem mu všechno. Ani nemrkl. Trval na tom, že peníze se musí dát Kilcoursovi, abych byla v bezpečí, a začal moje bezpečí plánovat i do budoucna.

Burke předpokládal, že ho švagr nebude za ten padělek stíhat, ale pro jistotu trval na tom, abych se přestěhovala, změnila si znovu jméno a skrývala se tak dlouho, dokud nebudeme vědět, jak to Axford přijal. Ale když ten večer Burke odešel, začala jsem si dělat vlastní plány. Měla jsem Burka ráda - měla jsem ho příliš ráda na to, abych z něj udělala kořenu a nepokusila se ho zachránit, a v Axfordovu shovívavost jsem dvakrát moc nevěřila. To bylo druhého v měsíci. Pokud by se nestala nějaká náhoda, objevil by Axford padělek až se zrušenými šeky na začátku dalšího měsíce. Měla jsem na to vlastně celý měsíc.

Další den jsem si vybrala z banky všechny peníze a poslala Burkovi dopis, že musím odjet do Baltimoru. Položila jsem do Baltimoru jasnou stopu se zavazadly a dopisy, o které se mi postaral tamní kámoš. Pak jsem odjela k Joplinovi a přesvědčila ho, aby mě u sebe nechal. Vzkázala jsem Teploušovi, že jsem tam, a když přijel, řekla jsem mu, že budu mít ty peníze během jednoho dvou dní.

Přijížděl paik za mnou skoro každý den a pokaždé jsem se ho nějak zbavila a pokaždé to šlo o něco snadněji. Ale už mi nezbyvalo moc času. Za chvíli měly začít Burkovy dopisy chodit zpátky z té falešné adresy, kterou jsem mu dala, a chtěla jsem být po ruce, abych mu zabránila v nějakých pošetilostech. Nechtěla jsem se s ním sejít, dokud jsem mu nemohla vrátit těch dvacet tisíc, aby mohl uhradit ten padělek dřív, než se o něm Axford dozví z proplacených šeků.

S Teploušem se dalo zacházet čím dál tím snadněji, ale pořád jsem ho ještě neměla tam, kde jsem ho chtěla mít. Nechtěl se vzdát těch dvaceti tisíc dolarů - které jsem měla samozřejmě celou tu dobu u sebe - pokud mu neslíbím, že s ním zůstanu nadobro. A pořád jsem si ještě myslela, že miluji Burka, a nechtěla jsem se přivazovat k Teploušovi ani na chvíli.

Pak mě jednou v neděli večer potkal Burke na ulici. Byla jsem neopatrná a jela do města v Joplinově kabrioletu - v tom, co jsme nechali tam na tom místě. Podle zákona schválností mě Burke uviděl. Řekla jsem mu pravdu, celou pravdu. A on mi řekl, že právě najal soukromého detektiva, aby mě našel. V některých věcech byl jako dítě; nenapadlo ho, že ten fízl určitě něco vyčuchá o těch penězích. Ale já věděla, že na ten padělaný šek se přijde nanejvýš za den za dva. Věděla jsem to!

Když jsem to Burkovi řekla, úplně se rozsypal. Ztratil všechnu víru v milosrdenství svého švagra. Nemohla jsem ho nechat, tak jak byl. Vyžvanil by všechno prvnímu člověku, kterého by potkal. A tak jsem ho odvezla s sebou k Joplinovi. Představovala jsem si to tak, že ho tam pár dní zdržím, dokud neuvidíme, jak se budou věci vyvíjet. Pokud by se v novinách neobjevilo nic o šeku, mohli jsme předpokládat, že Axford celou věc ututlal, a Burke se mohl vrátit domů a pokusit se to nějak spravit. Na druhé straně, kdyby se v novinách ocitl celý případ, musel by si Burke hledat trvalý úkryt a já taky.

Úterní večerníky a středeční raníky byly plné zpráv o jeho zmizení, ale nestálo tam nic o šeku. To vypadalo dobře, ale pro jistotu jsme počkali ještě jeden den. Touhle dobou už byl samozřejmě Teplouš Kilcourse do hry zasvěcený a musela jsem mu dát těch dvacet tisíc dolarů, ale stále jsem ještě doufala, že je dostanu - nebo alespoň větší část - nazpátek, a tak jsem ho lákala dál. Měla jsem ale potíže s Burkem, protože si začal myslet, že má na mě právo, a v žárlivosti se stával nesnesitelný. Ale zařídila jsem, aby ho Šerif postrašil, a myslela jsem si, že je Burke v bezpečí.

Dneska přišel jeden ze Šerifových lidí a řekl nám, že nějaký člověk jménem Vztekoun Grout, který se už dva dny potlouká kolem, vyžvanil pár věcí, které by mohly znamenat, že se o nás zajímá. Ukázali mi Grouta; riskovala jsem, že se objevím ve veřejné části lokálu, a sedla si ke stolu blízko k němu. Byla to obyčejná krysa - jak asi víte - a během pěti minut jsem ho měla u svého stolu a za půl hodiny jsem věděla, že vám dal echo, že jsme s Burkem v Bílé chajdě. Neřekl

mi rovnou všechno, ale řekl mi dost, abych si dokázala domyslet zbytek.

Odešla jsem a řekla to ostatním. Teplouš chtěl rovnou zabít jak Grouta, tak Burka. Ale vymluvila jsem mu to. Nijak by nám to nepomohlo a dostala jsem Grouta tam, kde by pro mě byl skočil do moře. Myslela jsem si, že jsem Teplouše přesvědčila, ale - Nakonec jsme se rozhodli, že vezmeme s Burkem kabriolet a odjedeme a že Vztekoun Grout bude předstírat, až přijedete, že byl zfetovaný, a ukáže nějakého muže se ženou - jakékoli, kteří mu přijdou pod ruku - které si s námi jako spletl. Zastavila jsem se pro plášť a rukavice a Burke šel sám rovnou k autu - a Teplouš ho zastřelil. Nevěděla jsem, že to udělá! Nenechala bych ho! Prosim vás, věřte tomu! Nebyla jsem do Burka tak zamilovaná, jak jsem si myslela, ale věřte mi, prosím vás, že bych mu nenechala ublížit po tom všem, co pro mě udělal.

Potom už jsem musela držet basu s ostatními, ať se mi to líbilo nebo ne, a tak jsem ji držela. Přiměli jsme Grouta, aby vám řekl, že jsme byli všichni tři na zadní verandě, když byl Burke zastřelen, a měli jsme spoustu jiných, kteří měli nacvičenou stejnou historku. Pak jste přišel vy a poznal jste mě. To je prostě moje štěstí, že jste to byl vy - jediný detektiv v San Francisku, který mě zná!

Zbytek víte: jak Vztekoun Grout přišel za vámi a zhasnul světla, a jak vás Joplin zadržel, zatímco jsme utíkali k autu; a pak, když jste nás doháněl, se Grout nabídl, že vás zdrží, než budeme v bezpečí, a teď..."

Hlas jí zmlknul a trochu se zachvěla. Plášť, který jsem jí dal, spadl z jejích bílých ramen. Jestli to bylo proto, že seděla tak blízko mě nebo ne, nevím, ale také jsem se zachvěl. A prsty, které šátraly v kapse po cigaretě, ji vytáhly celou zkroucenou a pomačkanou.

„To je všechno z té části, kterou jste slíbil, že si poslechnete,“ řekla tiše s napůl odvrácenou tváří. „Chtěla jsem, abyste to věděl. Jste tvrdý člověk, ale nějak jsem -“

Odkáslal jsem si a ruka, která držela poničenou cigaretu, byla najednou pevná.

„Jen to teď nezačni přehánět, děvkeno,“ řekl jsem. „Až dosud jsi pracovala příliš čistě, než abys to teď pokazila nějakými dojáký.“

Zasmála se - krátký smích, který byl hořký a bezohledný a trošičku unavený - naklonila tvář ještě blíže ke mně a její šedé oči byly měkké a poddajné.

„Ty malý tlustý detektive, kterého ani neznám jménem -“ v jejím hlase zněla unavená zastřenost a unavený výsměch - „myslíš si, že si na něco hraju, co? Myslíš, že hraj u o svobodu. Možná že ano. Určitě bych ji přijala, kdyby mi ji někdo nabídl. Ale - Muži mě pokládali za krásnou a já jsem si s nimi hrála. Ženy jsou už takové. Muži mě milovali, a protože jsem si s nimi mohla dělat, co jsem chtěla, tak jsem jimi opovrhovala. A pak přijde malý tlustý detektiv, kterého ani neznám jménem, a jedná se mnou, jako bych byla babice - stará ženská. Cožpak můžu za to, že to potom ve mně vyvolá nějaký cit? Copak jsem tak všední, že nějaký muž má právo se na mě podívat bez zájmu? Jsem ošklivá?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsi docela pěkná,“ řekl jsem a vši silou se snažil udržet hlas ve stejně všední rovině jako slova.

„Ty zvířel!“ vyjela a pak se znovu něžně usmála. „A přitom právě díky tomuhle postoji tady sedím a obracím se ti naruby. Kdybys mě teď vzal do náruče a přitiskl mě na hrud, o kterou se už opírám, a řekl mi, že na mě teď žádné vězení nečeká, byla bych samozřejmě šťastná. Ale i kdybys mě mohl chvíli udržet, byl bys pak jen jedním z mužů, jaké znám: mužů, kteří milují a jsou využíváni a následováni jinými muži. Ale protože nic z toho nejsi, protože jsi člověk z kusu kamene, tak najednou cítím, že tě chci. Řekla bych ti tohle všechno, malý tlustý detektive, kdybys si na něco hrál?“

Nezávazně jsem zabručel a násilím přinutil jazyk, aby se nevystrčil a nenavlhčil vyschlé rty.

„Půjdu dnes do vězení, jestli jsi ten tvrdý člověk, který mě dohnal tak daleko, že jsem sténala láskou do jeho lhostejných uší, ale nemohl bys mi předtím dát alespoň upřímné ujištění, že mě považuješ za něco víc než dost pěknou? Nebo alespoň náznak, že kdybys nebyla zajatec, tvůj tep by se mohl trochu zrychlit, kdybys se tě dotkla? Jdu do vězení na dlouhou dobu - možná na popraviště. Můžu si tam s sebou vzít alespoň malý zbytek své ješitnosti? Nemůžeš udělat alespoň nějakou maličkost, která by mi zabránila si potom myslet, že jsem tohle všechno vyplakala muži, který se prostě nudil?“

Vička se jí napůl zavřela přes stříbrně šedé oči, hlava se zaklonila dozadu tak daleko, že bylo vidět, jak jí na bílém hrdle bije puls; seděla s nehybnými rty nad mírně pootvřenými zuby, tak jak je opustilo poslední slovo. Prsty se mi zaryly hluboko do měkkého bílého masa jejích ramen. Hlava se ještě více zaklonila, oči zavřely a jedna ruka se dotkla mého ramene.

„Jsi nádherná jako ďábel!“ zařval jsem jí jak šílenec přímo do tváře a mrštil s ní proti dveřím.

Trvalo mi snad hodinu lomcování se startérem a s rychlostní pákou, než jsem dostal auto zpátky na silnici a začal se řídit do vězení okresu San Mateo. Dívka se na sedadle zase narovnala a seděla zachumlaná do pláště, který jsem jí dal. Mžikal jsem před sebe do větru, který mi rval vlasy a bil do obličeje a chybějící přední sklo mi přivedlo myšlenky zpět k Vztekounovi Groutovi.

Vztekoun Grout, jehož podělanost byla proslavená od Seattlu až po San Diego, stojící ztuhle v cestě útočícímu kovovému monstru s nedostačující pistolí v každé ruce. Tohle udělala se Vztekounem Groutem - tahle ženská vedle mě! Tohle udělala se Vztekounem Groutem a to snad nebyl ani člověk! Kluzký plaz, jehož nejvznešenější myšlenkou byla plná kapsa drog, se nechal takhle příšerně zabít, aby ona mohla utéct - ona - tahle žena vedle mě, jejíž ramena jsem svíral a jejíž ústa byla těsně pod mými!

Popustil jsem vůz ještě víc a nějak jsem se udržel na silnici.

Projeli jsme nějakým městem: chodci prchali z cesty do bezpečí, překvapené tváře na nás zíraly, pouliční světla se leskla vlhkem, které mi vítr vehnal do očí. Slepě jsem minul cestu, kterou jsem měl jet, otočil zpátky k ní a byli jsme zase venku.

Na úpatí dlouhého nízkého kopce jsem šlápl na brzdy a zarazili jsme se do nehybnosti.

Strčil jsem tvář dívce přímo pod nos.

„A kromě toho jsi lhářka!“ Věděl jsem, že nesmyslně křičím, ale nedokázal jsem ztlumit hlas. „Pangburn se na ten šek

Axfordovým jménem nikdy nepodepsal. Nikdy o něm nic nevěděl. Narazila sis ho, protože jsi věděla, že jeho švagr je milionář. Všechno jsi z něj vytáhla, zjistila jsi všechno, co věděl o kontě svého švagra v Golden Gate Trust. Ukradla jsi Pangburnovi šekovou knížku - v jeho pokoji nebyla, když jsem ho prohledal - a uložila jsi padělaný Axfordův šek na jeho účet, protože jsi věděla, že za těchto okolností nebude o šeku nikdo pochybovat. Příští den jsi vzala Pangburna do banky s sebou a řeklas, že si jdeš něco uložit. Vzalas ho s sebou, protože když stál vedle tebe, tak nikdo nemohl pochybovat o šeku, na kterém byl padělaný jeho podpis. Vědělas, že je to džentlmen, a proto se za žádnou cenu nepodívá, co si ukládáš.

Pak jsi naaranžovala tu cestu do Baltimoru. Řekl mi o tom pravdu - do té míry, do které ji znal. Pak jsi ho potkala v neděli večer - možná náhodou, možná ne. V každém případě jsi ho vzala s sebou k Joplinovi a vyprávělas mu nějakou divokou povídačku, kterou spolknul, a přimělas ho, aby tam pár dní zůstal. Nebylo to obtížné, protože nevěděl ani o jednom z těch šeků na dvacet tisíc dolarů. Ty a tvůj kumpán Kilcourse jste věděli, že kdyby Pangburn zmizel, nikdo by se nikdy nedozvěděl, že Axfordův šek nepadělal, a nikdo by nedostal podezření, že i ten druhý šek je falešný. Zabili byste ho v tichosti, ale když vám Vztekoun prozradil, že tam jedu, museli jste jednat rychle - a tak jste ho zastřelili. Taková je pravda!" křičel jsem.

Celou tu dobu mě pozorovala širokýma šedýma očima, které byly klidné a něžné, ale teď se trochu zamlžily a obočí se jí bolestně stáhlo.

Trhnul jsem hlavou na druhou stranu a rozjel znovu auto.

Těsně předtím, než jsme se vříteli do Redwood City, mi položila ruku na předloktí, chvíli ji tam nechala, pak mě dvakrát pohládila a zase se stáhla.

Myslím, že jsem se na ni nepodíval, když ji zapisovali, a ona na mě taky ne. Udala jako své jméno Jeanne Delanová a odmítla učinit jakékoliv prohlášení, dokud se nesetká s advokátem. Trvalo to jen pár minut.

Když ji odváděli, zastavila se a požádala, jestli by se mnou nemohla promluvit v soukromí.

Šli jsme spolu do nejzazšího rohu místnosti.

Přiblížila mi ústa těsně k uchu, takže jsem znovu ucítil na tváři její teplý dech jako předtím v autě, a zašeptala ten nejodpornější přídomek, jakého je angličtina schopná.

Pak odešla do cely.

Tentononc Kid

Začalo to tenkrát v sedmáctém v Bostonu. Narazil jsem jednou odpoledne na Lewa Mahlera před hotelem Touraine ze strany Tremont Street. Zastavili jsme se na pár minut ve sněhu a trochu si podrnali.

Říkal jsem mu, už nevím co, když mě přerušil:

„Mrkni na támhletoho kluka, co jde po ulici. Toho s tou tmavou čepicí.”

Podíval jsem se a spatřil klátícího se mladíka, kterému mohlo být tak osmnáct. Těstovitá uhrovitá tvář, zlostná ústa, tupé oči, silný beztvarý nos. Bez povšimnutí prošel kolem mne a městského detektiva a tehdy jsem si všiml jeho uší. Nebyly to rozplácle pinčlí uši, ani nebyly nijak nápadně znetvořené, ale jejich okraje se kroutily dovnitř a ven ve zvláštních záhybech.

Na rohu zahrnul na Bolylston Street směrem k Washingtonově a zmizel z dohledu.

„Tenhle kluk si udělá jméno, jestli ho příliš brzy nečapnou nebo neodprásknou,” předpovídal Lew. „Radši si ho zapiš do paměti. Tentononc Kid. Dřív nebo později ho budeš hledat.”

„V čem dělá?”

„Přepady, pistolnictví. Bude dobrý - má na to. Umí střílet a je dočista bláznivý. Takové věci jako představivost nebo strach z následků mu nepřekážejí. Byl bych radši, kdyby mu překážely. Nejlepší se chytají právě takoví ti opatrní, rozumní ptáčci. Dal bych krk na to, že Kid jel v pár kšeftech, které se minulý měsíc semlely v Brooklinu. Jenže mu je nemůžu přišít. Ale jednou ho zmáčknu - to ti slibuju.”

Lew ten slib nikdy nesplnil. Za měsíc ho zabil zloděj v jednom sídle na Audubon Road.

Týden či dva po tomhle rozhovoru jsem opustil bostonskou odbočku Kontinentální detektivní agentury, abych okusil vojenského života. Když válka skončila, vrátil jsem se do Chicaga a na výplatní listinu agentury, zůstal tam dva roky a pak se dal přeložit do San Franciska.

A tak to bylo se vším všudy po osmi letech, co jsem zjistil, že sedím za pokroucenýma ušima Tentononc Kida v Aréně snů.

V pátek večer se v hale na Steinerově boxuje. Byl to zrovna můj první volný večer po několika týdnech. Dojel jsem do haly, uvelebil se na tvrdém dřevěném sedadle ne moc daleko od ringu a začal sledovat, jak po sobě hoši hází rukavicemi. Program byl asi ve čtvrtině, když jsem o dvě řady před sebou zpozoroval pár podivných a trochu povědomých uší.

Nedokázal jsem si je hned zařadit. Neviděl jsem jejich vlastníkovy do tváře. Díval se, jak do sebe buší Kid Cipriani s Bunny Keoghem. Větší část z tohoto zápasu mi unikla. Ale během krátké přestávky před nástupem dalšího páru otočil Tentononc Kid hlavu, aby něco řekl člověku vedle sebe. Pohlédl jsem mu do tváře a poznal jsem ho.

Moc se nezměnil a už vůbec ne k lepšímu. Oči měl ještě tupější a ústa ještě zlostnější, než jak jsem si je pamatoval. Obličej měl stále stejně těstovitý, i když bez uhrů.

Seděl přímo mezi mnou a ringem. Teď když jsem ho už poznal, nemusel jsem se vzdávat zbytku programu. Mohl jsem se dívat na boxery přes jeho hlavu bez nebezpečí, že mi zmizí.

Pokud jsem věděl, nikdo po Kidovi nepátral - v každém případě ne Kontinentální - a kdyby to byl zloděj, podvodník

nebo příslušník jiného zločinného řemesla, o které se zajímáme jen občas, nechal bych ho na pokoji. Ale po lupičích je vždycky poptávka. Nejdůležitějšími klienty Kontinentální jsou pojišťovací společnosti toho či onoho druhu a pojistky proti loupežným přepadením tvoří dnes velkou část pojišťovacího podnikání.

Když se Tentononc Kid zvedl zprostřed hlavního zápasu večera - společně s téměř polovinou diváků, kterým bylo úplně jedno, co se stane s kterýmkoliv z obou svalnatých hromotluků, kteří se přátelsky objímali uprostřed ringu - šel jsem za ním.

Šel sám. Bylo těžké si představit jednodušší sledování. Ulice byly plné odcházejících fanoušků. Kid došel na Fillmore Street, dal si porci livanců, slaninu a kafe v bufetu a chytil tramvaj číslo 22.

Na Mc Alister Street přestoupil - stejně jako já - na pětku, vystoupil na Polk Street, šel jeden blok k severu, znovu se o blok a kousek obrátil k západu a vystoupil po schodišti jakéhosi ošumělého penzionu, který zabíral první a druhé patro nad opravnou na jižním konci Zlatobranské třídy, mezi Van Nessovou a Franklinovou.

Právě to mi udělalo na čele vrásku. Kdyby vystoupil z tramvaje na Van Nessově nebo Franklinově, ušetřil by si blok chůze. Místo toho jel až na Polkovu a vrátil se pěšky. Možná kvůli kondici.

Poflakoval jsem se chvíli na druhé straně ulice, abych se podíval co - pokud něco - se stane s okny do ulice. Žádné okno, které bylo tmavé, než Kid vešel, se nerozsvítilo. Zřejmě neměl pokoj do ulice - pokud to ovšem nebyl velice opatrný mladý muž. Věděl jsem, že docela určitě nevyhmát, že ho sleduju. Neměl nejmenší naději. Podmínky byly pro mě příliš příznivé.

Jelikož mi přední část budovy neposkytla žádnou informaci, došel jsem na Van Nessovu avenue, abych se podíval dozadu. Budova sahala až k Redwood Street, úzké postranní uličce, která rozdělovala blok napolovinu. čtyři zadní okna svítila, ale to mi nic neřikalo. Byl tam zadní vchod. Zdálo se, že patří k opravně. Pochyboval jsem, že by ho mohli používat obyvatelé hořejších pokojů.

Na cestě domů za postelí a budíkem jsem zaskočil do kanceláře a nechal tam pro Starého vzkaz:

Sleduji Tentononc Kida. Lupič, 25-27, 70,180, bledý, hn. vlasy, zel. oči, sil. nos, zprohýbané uši. Původ Boston. Je na něj něco? Budu v blízkosti Zlatobranské a Van Nessovy.

Osmá hodina ranní příštího dne mě zastihla jeden blok pod domem, do kterého vešel Kid. Čekal jsem, až se objeví. Padal rovnoměrný, hustý déšť, ale to mi nevadilo. Seděl jsem zavřený v černém kupé, což je typ auta, jehož krotce důstojný vzhled z něj dělá ideální vůz pro práci ve městě. Tahle část Zlatobranské je poseta automobilovými opravami, prodejny ojetých vozů a podobně. V jednom bloku je vždycky aspoň deset nečinně stojících aut. I kdybych tam zůstal celý den, nemusel bych se bát, že budu nějak nápadný.

To taky bylo dobře. Seděl jsem tam plných devět hodin, naslouchal dešti na střeše a čekal na Kida. Nespatřil jsem ho ani koutkem oka a až na fatimy jsem neměl co do úst.

Vůbec jsem si nebyl jistý, že mi nevyklouz. Nevěděl jsem, jestli bydlí v domě, který hlídám. Mohl jít domů poté, co jsem šel domů já. Buď jak buď, v tomhle detektivním řemesle vás vždycky straší pesimistické dohady tohoto druhu, pokud jim to dovolíte. Zůstal jsem zaparkovaný, s očima na otlučených dveřích, kterými předešlý večer vešla moje zvěř.

Krátce po páté mě našel Tommy Houd, náš poslíček se sraženým nosem, a předal mi vzkaz od Starého:

Bostonská odbočka vede Tentononc Kida jako podezřelého Z loupeží, ale nemají na něj nic určitého. Právě jméno údajně Arthur Cory nebo Carey. Možná zapleten do loupeže klenotů u Tunncliffea v Bostonu minulý měsíc. Mrtvý zaměstnanec, ukradeny nezasažené kameny za 60 000 dolarů. Žádný popis dvou lupičů. Bostonská odbočka se domnívá, že stojí za to se na něho podívat. Povolují sledování.

Když jsem si vzkaz přečetl, vrátil jsem ho chlapci - není moc moudré s sebou nosit plnou kapsu věcí, které mají co dělat s případem - a požádal jsem ho:

„Zavoláš, prosím tě, starému a poprosíš ho, aby poslal někoho, kdo by mě vystřídal, než si seženu něco k jídlu. Neměl jsem v sobě od snídaně nic.“

„To se nedočkáte!“ řekl Tommy. „Všichni mají foťr. Celý den tam nebyl ani jeden detektiv. Nechápu, proč si, lidi, s sebou nenosíte v kapse pár kousků čokolády, abyste -“

„Četl jsi o polárních expedicích,“ obvinil jsem ho. „Když člověk umírá hladem, tak sní všechno, ale když je jen normálně hladový, nebude si cpát žaludek spoustou cukroví. Propátrej to tady kolem a podívej se, jestli bys pro mě dostal pár chlebiček a láhev mléka.“

Zamračil se na mě a pak se na jeho čtrnáctileté tváři objevil vychytralý výraz.

„Víte co?“ řekl. „Popište mi, jak vypadá a v kterém je domě, a já vám ho pohlídám, než si sníte pořádné jídlo. Co? Bifteky a smažené brambůrky, koláč a kafe.“

Tommy snil o tom, že ho nechají za nějakých takových okolností samotného u případu, že mu přitom všechno vyjde a že dopadne úplně sám celé pluky vyvrhelů. Neměl jsem dojem, že by takovou příležitost úplně zvoral, a byl bych býval ochoten mu dát šanci. Ale starý by mi zakroutil krkem, kdyby se dozvěděl, že jsem pustil děcko mezi tlupu lumpů.

A tak jsem zavrtěl hlavou.

„Tehle chlap s sebou nosí čtyři bouchačky a sekýru, Tommy. Sněd by tě.“

„Ale houby! Vy detektivové se pořád pokoušíte dokázat, že by vaši práci nemohl dělat nikdo jiný. Tihle grázlové nebudou zase taková světla - jinak by se od vás nenechali chytit!“

V tom byl kus pravdy, a tak jsem vyšoupl Tommyho z auta do deště.

„Jeden chlebiček s jazykem, jeden se šunkou, láhev mléka. A hoď sebou.“

Ale když se vrátil zpátky s jídlem, už jsem tam nebyl. Sotva zmizel z dohledu, vyšel ze dveří ubytovny Tentononc Kid, s límcem svrchníku ohrnutým proti dešti, který právě padal v prouzech.

Zahnul na jih na Van Nessovu.

Když jsem dojel s kupé na roh, nebyl v dohledu. Nemohl dojít až na McAllisterovu ulici. Pokud nezahnul do nějakého domu, skýtala mi Redwood Street - ta úzká, co rozdělovala blok - nejlepší vyhlídky. Jel jsem ještě jeden blok po Zlatobranské, zahnul na jih a dojel na roh Franklinovy a Redwood Street právě včas, abych spatřil svého člověka, jak mizí v zadních dveřích činžáku, jehož přední fronta byla obrácena do McAllisterovy ulice.

Jel jsem pomalu a přemýšlel.

Dům, ve kterém strávil Kid noc, a budova, do které právě vešel, vedly zadní částí na opačnou stranu té samé postranní uličky a nebyly od sebe vzdálené ani půl bloku. Jestli má Kid pokoj v zadní části domu a silný dalekohled, může podrobně pozorovat všechna okna - a asi i velkou část vnitřku pokojů na zadní straně budovy v McAllisterově ulici.

Včera večer si zajel o blok. Když jsem ho teď viděl, jak vklouzl zadními dveřmi, hádal jsem, že nechtěl vystoupit z tramvaje na místě, odkud by mohl být z tohoto domu spatřen. Na obě jeho příhodnější výstupní stanice bylo odsud vidět. To všechno svědčilo o tom, že Kid sleduje někoho v tomto domě a nechce být odsud sledován sám.

Teď šel na návštěvu zadními dveřmi. To se dalo lehko vysvětlit. Přední dveře byly zamčené, ale zadní vchod - jako u většiny velkých budov - byl asi otevřen celý den. Pokud Kid nenarazí na správce nebo někoho takového, může se dostat dovnitř bez nejmenších obtíží. Kidova návštěva je tedy tajná, ať už je navštívený doma, nebo ne.

Nevěděl jsem, co to má všechno znamenat, ale nijak mě to netrápilo. Můj současný problém byl najít nejlepší místo, odkud bych si mohl Kida zase vyzvednout, až půjde.

Pokud odejde zadními dveřmi, bylo místo pro mě a moje kupé v příštím bloku Redwood Street - mezi Franklinovou a Goughovou. Jenomže mi neslibil, že půjde touhle cestou. Bylo pravděpodobnější, že vyjde předním vchodem. Přitáhne můj pozornosti, když půjde drze předem, než kdyby se plížil zadem. Nejlepší byl roh McAllisterovy a Van Nessovy. Odtamtud jsem mohl pozorovat přední vchod i jeden konec Redwood Street.

Zajel jsem s kupé na ten roh a čekal.

Uplynula půlhodina. Tři čtvrtě.

Tentonon Kid sestoupil po předním schodišti a šel směrem ke mně. Během chůze si dopínal kabát a obracel límeč nahoru. Šel s hlavou sehnutou před přívalem deště.

Černý cadillac se spuštěnými záclonkami mě začal předjíždět. Měl jsem dojem, že jsem to auto viděl zaparkované poblíž radnice, když jsem jel sem.

Udělal oblouk kolem mého kupé, sklouzl s plynulou samozřejmostí zpátky k obrubníku, sklouzl zase zpět a začal nabírat na mokřém dláždění rychlost.

V dešti se bleskově odhrnula záclonka.

Otvorem vyšlehly bledé záblesky ohně. Nahořklý zvuk pistole malé ráže. Sedmkrát.

Kidův vlhký klobouk se vzněl z hlavy - vyletěl pomalu jako balón.

Na Kidových pohybech nebylo pomalého nic. Vrhel se v jediném víru cípů pláště do chodby jednoho obchodu.

Cadillac dojel na další roh, řízl vratkou zatáčku smykem a odjel po Franklinově. Zamířil jsem s kupé za ním.

Když jsem projížděl kolem vestibulu, do kterého skočil Kid, zahlídl jsem ho koutkem oka: klečel na kolenou a stále se ještě pokoušel vytáhnout tmavou pistoli, která mu uvízla v kabátě. Ve vchodu za ním jsem spatřil vzrušené tváře. Na ulici žádné vzrušení nebylo. Lidé jsou dnes příliš zvyklí na hluk automobilů, než aby věnovali pozornost rachotu čehokoli menšího, než je šestipalcové dělo.

Než jsem dojel na Franklinovu, vzdálil se mi cadillac o další blok. Stácel se doleva na Eddy Street.

Projel jsem paralelně po Turecké a uviděl ho znovu, když jsem dojel ke dvěma nezastavěným blokům Jeffersonova náměstí. Zpomaloval. O pět šest bloků dál přejel přede mnou - na Steinerově - tak blízko, že jsem dokázal přečíst poznávací značku. Jel teď už dost pomalu. Osazenstvo si bylo jisté, že unikli beze stopy, a nechtěli se dostat do potíží kvůli nadměrné rychlosti.

Protože jsem nebyl v dohledu během prvních bloků jejich úniku, nebál jsem se, že mě teď začnou podezřívát z nevídaného zájmu.

Na Haight Street, blízko místa, kde park vybíhá do kory, se cadillac zastavil a jeden pasažér vysedl. Byl to malý a štíhlý muž se smetanově bílou tváří kolem tmavých očí a s malinkým černým knírkem. Na střihu tmavého kabátu a tvaru šedivého klobouku bylo něco cizokrajného. V ruce nesl vycházkovou hůl.

Cadillac pokračoval po Haight Street, aniž se mi podařilo zahlédnout další cestující. Hodil jsem si v duchu korunou a rozhodl jsem se pro opěšalého muže. Pravděpodobnost toho, že vypátráte podezřelé auto podle poznávací značky, je vždycky malá, ale určitá šance tu je.

Můj člověk vešel do drogerie na rohu a zatelefonoval si. Nevím, co jiného tam dělal, patrně nic. Za chvíli přijel taxík. Nasedl a nechal se dovézt do hotelu Markýz. Recepční mu dal klíč k pokoji 761. Pustil jsem ho, když nastupoval do výtahu.

V Markýzu jsem mezi přáteli.

Našel jsem hotelového čmuchala Durana v mezipatře a zeptal jsem se:

„Kdo je 761?”

Duran je bělovlasý bývalý policajt, který vypadá, mluví a chová se jako prezident výjimečně dobře zajištěné banky. Býval náčelníkem detektivů v jednom větším městě na Středozápadě. Jednou se příliš snažil dostat přiznání z nějakého kasaře a zabil ho. Noviny neměly Durana v lásce. Využily té příhody k vyvolání povyku a Duran přišel o místo.

„761?” opakoval svým otcovským způsobem. „To je, myslím, pan Maurois. Zajímáte se o něj nějak zvlášť?”

„Doufám,” přiznal jsem. „Co o něm víte?”

„Nic moc. Je tu asi čtrnáct dní. Půjdem dolů a podíváme se, co se může dozvědět.”

Šli jsme do recepcie, do centrály, za vedoucím posluhů a pak nahoru vyptat se dvou pokojských. Obyvatel pokoje

761 přijel přede dvěma týdny, zapsal se jako Edouard Maurois, Dijon, France, měl časté telefonní hovory, žádnou poštu, žádné návštěvy, přicházel a odcházel nepravidelně a dával štědré spropitné. Lidé z hotelu nevěděli, co dělá nebo chystá.

„V jaké záležitosti se o něj zajímáte, smím-li se ptát?“ dotazoval se Duran, když jsme shromáždili tato fakta. On takhle mluví.

„Ještě přesně nevím,“ odpověděl jsem po pravdě. „Právě se setkal s ptáčkem, který je grázl, ale tenhle Maurois může být sám v pořádku. Dám vám echo, hned jak se dozvím něco určitějšího.“

Nemohl jsem si dovolit říct Duranovi, že jsem viděl jejich hosta, jak se strefuje za denního světla do pistolníka přímo před radnicí. Hotel Markýz si potrpí na solidnost. Vykopli by Francouze na ulici. Vůbec by mi nepomohlo, kdyby se poplašil.

„Buďte tak hodný,“ řekl Duran. „Něco nám za naši pomoc dlužíte, tak buďte tak laskav a nezatajujte informace, které by nám mohly ušetřit nežádoucí reklamu.“

„Jistě,“ slíbil jsem. „Uděláte teď pro mě ještě něco? Od půl osmé od rána jsem si nekousl do ničeho kromě jazyka. Pohlídáte mi výtahy a dáte mi vědět, kdyby šel Maurois ven? Budu vedle v grilu u dveří.“

„Zajisté.“

Na cestě do grilu jsem se zastavil v telefonní budce a zavolal do kanceláře. Dal jsem nočnímu úředníkovi číslo cadillacu.

„Vyhledejte si to na seznamu a zjistěte mi, komu patří.“

Odpověď zněla: „H. J. Paterson v San Pablu. Bylo vydáno na kabriolet buick.“

To tak zřejmě uzavíralo tuhle stopu. Mohli jsme vyhledat Patersona, ale vsadil bych se, že z toho nic nebude. Jak se jednou poznávací značky dostanou mezi grázly, dají se vysledovat asi tak snadno jako losy státní loterie.

Celý den jsem si v sobě pěstoval hlad. Vzal jsem ho teď do grilu a pustil ze řetězu. Mezi sousty jsem si v hlavě přebíral události dne. Nemyslel jsem tak usilovně, abych si zkazil chuť. Nebylo toho na přemýšlení zas tak moc.

Tentononc Kid bydlel v zapadáku, odkud se daly hlídat některé z bytů na McAllisterově ulici. Tajně navštívil činžák. Když odcházel, stříleli na něj z auta, které muselo čekat někde poblíž. Byl Francouzův spolujezdec z cadillaku - nebo spolujezdci, jestli jich bylo víc - obyvatelem bytu, který Kid navštívil? Očekávali jeho návštěvu? Nebo ho vylákali, aby tam šel, a chystali se ho odstřelit, až bude odcházet? Anebo hlídali předeek, zatímco Kid hlídal vzadu? Pokud ano, věděli oni nebo on, že hlídá ještě někdo jiný? A kdo tam bydlí?

Žádnou z těchto hádanek jsem nedokázal zodpovědět. Věděl jsem jedině, že Francouz a jeho společníci zřejmě nemají Kida rádi.

Ani sníst takové jídlo, jaké jsem do sebe nacpal, netrvá věčně. Jakmile jsem skončil, šel jsem znovu do haly.

Když jsem procházel kolem ústředny, jedno z děvčat - ta, jejíž rudé vlasy vypadaly, jako by je někdo nejdřív nalil do vln a pak zacementoval - na mě kývlo.

Zastavil jsem se, abych zjistil, co chce.

„Váš přítel právě telefonoval,“ řekla mi.

„Máte to?“

„Ano. čeká na něj nějaký člověk na rohu Kearnyovy a Broadwaye. Řekl mu, aby si pospíšil.“

„Jak je to dlouho?“

„Nijak. Právě skončili.“

„Nějaká jména?“

„Ne.“ Díky.

Sel jsem na místo, odkud pozoroval Duran výtahy.

„Už se ukázal?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„Dobře. Ta rudovláska z centrály mi právě řekla, že mu zatelefonoval nějaký člověk, aby se s ním sešel na rohu Kearnyovy a Broadwaye. Asi ho předběhnu.“

Za rohem hotelu jsem vlezl do kupé a odjel na Francouzův roh.

Cadillac, kterým odpoledne jel, tam už stál s novou poznávací značkou. Minul jsem ho a mrknul na jeho řidiče - mohutného asi čtyřicetiletého člověka s čepicí staženou hluboko přes oči. Dokázal jsem z jeho rysů zaznamenat jediné široká ústa, sklánící se nad těžkou bradou.

Zajel jsem s kupé na volné místo o kus dál na ulici. Nemusel jsem na Francouze čekat dlouho. Přišel pěšky kolem rohu a nasedl do cadillaku. Muž s velkou bradou řídil. Jeli pomalu nahoru po Broadwayi. Následoval jsem.

Nejeli jsme daleko, a když jsme se znovu zastavili, stál cadillac na příhodném místě, odkud jeho osazenstvo mohlo pozorovat Benátskou kavárnu, jednu z vykřičených italských restaurací, jakých je tato část města plná.

Uběhly dvě hodiny.

Myslel jsem si, že v Benátské jí Tentononc Kid.

Až vyjde, začne ohňostroj, kterým se bude pokračovat v oslavách, přerušených odpoledne na McAllisterově ulici. Doufám, že tentokrát Kidova bouchačka neuvízne v kabátě. To ale neznamenalo, že bych mu chtěl v boji dvou proti jednomu podat pomocnou ruku.

Tenhle večírek dostával podobu pistolnické války. Co se mě týkalo, měla ta válka zůstat soukromá. Doufal jsem, že když se budu potloukat po okrajích bojiště do té doby, než někdo vyhraje, podaří se mi z toho vytlouct nějaký malý zisk pro Kontinentální v podobě jednoho či dvou hledaných gaunerů mezi těmi, kdo přežijí.

Ale hádal jsem na Francouzovu oběť špatně. Nebyl to Tentononc Kid. Byli dva: muž a žena. Neviděl jsem jim do tváře. Světlo na ně svítilo zezadu. Neztratili mezi vchodem Benátské a taxíkem, který na ně čekal, žádný čas.

Muž byl velký - vysoký, široký a mohutný. Žena vedle něj vypadala malá. Podle toho se však nedalo soudit. Cokoli vážící méně než tunu by se vedle něj zdálo drobnou.

Když taxík odrazil od restaurace, vydal se cadillac za ním. Jel jsem za cadillacem.

Byla to krátká honička.

Taxík zahrnul do tmavého bloku na okraji čínské čtvrti. Cadillac poskočil k jeho boku a přitlačil ho k chodníku.

Zvuk brzd, křik, rozbité sklo. Ženský jekot. Postavy pohybující se mezi limuzinou a taxíkem. Obě auta se otřásala.

Hekání. Údery. Nadávky.

Mužský hlas: „Hej! Tohle nemůžete dělat! Žádný takový! Žádný takový!”

Byl to pitomý hlas.

Zpomaloval jsem, až se kupé sotva pohybovalo směrem k chumlu přede mnou. Koukal jsem deštěm a tmou a snažil jsem se vybrat si, jak jsem se blížil, alespoň nějaký detail, ale skoro nic jsem neviděl.

Byl jsem od nich asi sedm metrů, když se dveře taxíku na straně u chodníku rozletěly. Vypadla žena. Přistála na kolenou na chodníku, vyskočila a rozběhla se po ulici.

Zajel jsem s kupé blíže k obrubníku a otevřel dveře. Postranní okénka byla zastříkaná deštěm. Chtěl jsem se na tu ženu podívat, až bude mjet. Pokud by pokládala otevřené dveře za pozvání, nevadilo mi si s ní promluvit. Pozvání přijala. Spěchala přímo k autu, jako by předpokládala, že tu na ni budu čekat. Její tvář tvořila malý ovál nad kožešinovým límcem.

„Pomozte mi!” vydechla. „Odvezte mě pryč - rychle!”

V hlase měla cizí nádech, příliš lehký, než aby se dal nazývat přízvuk.

„Co takhle - ?”

Zavřel jsem klapáčku. Ta věc, kterou mě píchala do boku, byla tuponosá automatická pistole.

„Samozřejmě! Nastupte si,” vybidl jsem ji.

Naklonila hlavu, aby mohla nasadnout. Otočil jsem jí ruku kolem krku a hodil si ji přes kolena. Zmítala a cukala sebou - tělo s drobnými kostmi a pevným masem, které v sobě mělo sílu.

Vykroutil jsem jí pistoli z ruky a odstrčil ji zpátky na sedadlo vedle sebe.

Zaryla mi prsty do ramene.

„Rychle! Rychle! Prosím vás rychle! Vezměte mě - “

„Co váš přítel?” zeptal jsem se.

„Toho ne! Ten patří k nim! Prosím vás, rychle!”

Muž vyplňoval otevřené dveře kupé - muž s velkou bradou, který řídil cadillac.

Uchopil rukou kožešinu na ženě hrdle.

Pokusila se vykřiknout - vydala ze sebe kloktavý zvuk člověka s podříznutým krkem. Praštil jsem ho přes bradu pistolí, kterou jsem jí vzal.

Pokoušel se spadnout do kupé. Vystrčil jsem ho ven.

Dřív než dopadl hlavou na chodník, měl jsem dvířka zavřená a otáčel jsem kupé na druhou stranu.

Jeli jsme pryč. Když jsme zahýbali za první roh, zazněly dva výstřely. Nevím, jestli stříleli na nás, nebo ne. Zahrnul jsem za další rohy. Cadillac už se znovu neobjevil.

Zatím to šlo. Začal jsem s Tentononcem Kidem, pustil jsem ho kvůli Mauroisovi a teď jsem nechal běžet Mauroise, abych zjistil, kdo je tahle žena. Netušil jsem, o co všechno v tomhle zmatku běží, ale začínal jsem tušit, o koho tu běží.

„Kampak?” zeptal jsem se za chvíli.

„Domů,” řekla a dala mi adresu.

Namířil jsem na tuhle adresu kupé bez jakýchkoliv odmluv. Byl to ten činžovní dům v McAllisterově ulici, který časněji dnes večer navštívil Tentononc Kid.

Neztráceli jsme cestou moc času. Moje společnice to mohla nebo nemusela vědět, ale já věděl, že všichni ostatní herci v téhle hře tu adresu znají. Chtěl jsem se tam dostat dřív než Francouz a Bradáč.

Ani jeden jsme během jízdy nepromluvili. Seděla schoulená těsně vedle mě a chvěla se. Díval jsem se před sebe a plánoval, jak získat pozvání do jejího bytu. Mrzelo mě, že jsem si nenechal její pistoli. Pustil jsem ji, když jsem vystrkoval Bradáče z auta. Mohla to být záminka pro pozdější návštěvu, kdyby mě nepozvala dál.

Dělal jsem si zbytečné starosti. Nepozvala mě. Trvala na tom, abych šel s ní. Byla strachem celá bez sebe.

„Neopustíte mě?” prosila, když jsme vjeli na McAllisterovu ulici. „Jsem v úplné hrůze. Nemůžete ode mne jít! Pokud se mnou nepůjdete dovnitř, zůstanu s vámi.”

Byl jsem úplně ochotný jít s ní dovnitř, ale nechtěl jsem nechat kupé na místě, kde by mi dělalo reklamu.

„Zahneme za roh a zaparkujeme vůz,” řekl jsem jí, „a potom půjdu s vámi dovnitř.”

Objel jsem blok a pátral jsem na každou stranu jedním okem po cadillaku. Ani jedno oko ho nenašlo. Nechal jsem kupé na Franklinově a pak jsme se vrátili k domu na McAllisterově ulici.

Téměř mě přinutila, abych běžel deštěm, který se nyní zmírnil v poprchávání.

Ruka, kterou se pokoušela zasunout klíč do zámku hlavního vchodu, se třásla tak, že se nemohla strefit. Vzal jsem jí klíč a otevřel dveře. Dojeli jsme automatickým výtahem do druhého patra. Neviděli jsme nikoho. Odemkl jsem dveře v zadní části budovy, ke kterým mě dovedla.

Držela se mě jednou rukou, druhou hmatla dovnitř a rozsvítila světla v chodbě.

Nevěděl jsem, na co čeká, dokud nezavolala:

„Franto! Franto! Ach, Franto!”

Odpovědělo jí tlumené štěkání malého psa. Pes se neobjevil.

Chytla se mě oběma rukama a pokusila se vyšplhat po vlhkém předním dílu kabátu.

„Jsou tady!“ vykřikla slabým suchým hlasem, plným hrůzy. „Jsou tady!“
„Má tady někdo být? Čekáte návštěvu?“ zeptal jsem se a odstavil ji na stranu, aby nestála mezi mnou a dvojicí dveří v chodbě.

„Ne! Jen můj malý pejsek Franta, ale -“

Napůl jsem vysunul revolver z kapsy a pak ho zase zasunul, abych měl jistotu, že se nezachytí, kdybych ho potřeboval. Druhou rukou jsem se zbavil ženiných paží.

„Zůstaňte tu. Podívám se, jestli nemáte společnost.“

Pohnul jsem se k nejbližším dveřím a slyšel v duchu sedm let starý hlas - hlas Lewa Mahlera - jak říká: „Umí střílet a je dočista bláznivý. Takové věci jako představitost nebo strach Z následku mu nepřekážejí“

Levou rukou jsem otočil klikou nejbližších dveří. Levou nohou jsem je rozkopl.

Nestalo se nic.

Sáhl jsem rukou kolem výplně, nahmatal vypínač a rozsvítil světla.

Obývací pokoj v naprostém pořádku.

Otevřenými dveřmi na protější straně místnosti ke mně doléhalo tlumené poštěkávání Franty. Bylo teď hlasitější a vzrušenější. Pohnul jsem se dovnitř. To, co jsem viděl z dalšího pokoje ve světle z místnosti, ve které jsem stál, se zdálo dost mírumilovné a prázdné.

Vešel jsem a rozsvítil.

Štěkot přicházel ze zavřených dveří. Přešel jsem k nim a otevřel. Chundelatý tmavý pes vyskočil a chňapl mi po noze. Bafnul jsem ho tam, kde měl kožeshinu nejhustší, a za velkého škubání a vrčení jsem ho zvednul. Dopadlo na něj světlo. Byl fialový - fialový jako hrozen vína! Obarvený nafialovo!

Nesl jsem tohle chňapající a kňučící umele zvíře levou rukou trochu dál od těla. Podíval jsem se do další místnosti - ložnice. Byla prázdná. Ve skříní se nikdo neskrýval. Našel jsem kuchyň a koupelnu. Prázdné. V bytě nebyl nikdo. Fialové štěně uvěznil už dříve Tentononc Kid.

Prošel jsem na zpáteční cestě k ženě se svou zprávou a psem druhým pokojem. Uviděl jsem na stole ležet obálku adresou dolů. Otočil jsem ji. Byla to obálka z luxusního papírnictví, adresovaná paní Inés Almadové.

Zdálo se, že večírek začíná být mezinárodní. Maurois byl Francouz; Tentononc Kid Američan z Bostonu; pes měl české jméno (alespoň si pamatuju, že jsem před pár měsíci lapnul českého padělatele, jehož křestní jméno bylo Franta); a Inés byla podle mě buď Španělka nebo Portugalka. Nevěděl jsem, co znamená Almadová, ale byla určitě cizinka a podle mě ne Francouzka.

Vrátil jsem se k ní. Nepohnula se ani o centimetr.

„Zdá se, že je všechno v pořádku,“ řekl jsem jí. „Pes se chytil do skříně.“

„Není tu nikdo?“

„Nikdo.“

Vzala psa do náručí, políbila ho na chlupatou flekatou hlavu a vrněla na něj něžná slovíčka v jazyce, ze kterého jsem nebyl moudrý.

„Vědí vaši přátelé - ti lidé, se kterými jste se dnes večer chytla - kde bydlíte?“ zeptal jsem se.

Věděl jsem, že vědí. Chtěl jsem vědět, co ví ona.

Upustila psa, jako by na to byla zapoměla, a svařila obočí.

„To nevím,“ řekla pomalu. „Ale je to možné. Jestli vědí -“

Otřásla se, otočila se na podpatku a zuřivě zabouchla dveře na chodbu.

„Možná že tu byli dneska odpoledne,“ pokračovala. „Franta se sice chytil do skříně už dřív, ale bojím se všeho. Jsem jako zbabělec. Ale nyní tu nikdo není?“

„Nikdo,“ ujistil jsem ji znovu.

Šli jsme do obývacího pokoje. Když si sundala klobouk a tmavou kápi, mohl jsem se na ni poprvé pořádně podívat.

Byla o něco málo menší než průměr. Asi třicetiletá žena s tmavou pletí, oblečená do jasně oranžových šatů. Byla snědá jako Indiánka, s holými hnědými kulatými ohnutými rameny, drobnými rukama a nohama, s prsty obtíženými prsteny. Tenký zahnutý nos, rudá ústa s plnými rty, oči - s dlouhými a hustými řasami - neobyčejně úzké. Byly to tmavé oči, ale tenounkými štěrbínami, které dělily víčka, nebyla jejich barva vidět. Dva temné paprsky pod závojem řas. Tmavé vlasy, právě teď rozčuchané do kadeřavých hedvábných chomáčků. Na tmavé hrudi ležela šňůra perel. Náušnice z černého železa - zvláštního kyjovitého tvaru - jí visely podél tváří.

Se vším všudy to byl zvláštní tvor. Ale nechtěl bych, aby si někdo myslel, že jsem řekl, že nebyla krásná. Byla - takovým divokým způsobem.

Když si sundala klobouk a plášť, začala se chvět a třást. Skousla si bílé zuby dolní ret, jak přecházela přes pokoj, aby zapnula elektrická kama. Využil jsem téhle příležitosti k tomu, abych si přendal revolver z kapsy svrchníku do kapsy kalhot. Pak jsem si sundal kabát.

Na chvíli zmizela z pokoje a vrátila se s litrovou lahví, naplněnou hnědou tekutinou, a se dvěma širokými sklenicemi na bronzovém tácku, který postavila na stolek u kamen.

Naplnila první sklenici asi centimetr pod okraj. Zarazil jsem ji, když byla druhá plná zpoloviny.

„Díky, to mi bude stačit,“ řekl jsem.

Byla to brandy a dala se docela dobře polykat. Hodila si celou sklenici do krku, jako by to měla zapotřebí, zachvěla holými rameny a uspokojeně vydechla.

„Budete si jistě myslet, že jsem šílená,“ usmála se na mě. „Pověsila jsem se na ulici na vás, na cizího člověka, okrádám vás o čas a přináším vám obtíže.“

„Ne,“ lhal jsem s vážnou tváří. „Myslím, že jste dost vyrovnaná na ženu, která na takovéhle věci určitě není zvyklá.“

Přitáhla na dosah stolku s koňakem malou čalouněnou lavici a přisunula ji k topení. Pak se posadila s vybízejícím gestem na její prázdnou polovinu.

Fialový pes jí vyskočil do klína. Odstrčila ho. Začal se vracet. Nakopla ho špičkou domácích střevíců. Zakňučel a zalezl pod židli na druhé straně.

Obešel jsem místnost delší cestou, a vyhnul se tak oknu. V okně visely záclony, ale ne dost silné, aby před Tentononc Kidem skryly celý pokoj - pokud právě seděl u svého okna s dalekohledem u očí.

„Ale já opravdu nejsem vyrovnaná,” řekla žena, když jsem dopadl vedle ní. „Jsem opravdu jako zbabělec. A dokonce si začínám zvykat - Je to můj manžel, nebo ten, kdo byl můj manžel. Měla bych vám to říci. Vaše statečnost zasluhuje vysvětlení a nechtěla bych, abyste si myslel věci, které pravdou nejsou.”

Pokoušel jsem se tvářit důvěryhodně a věřičně. Chystal jsem se nevěřit vůbec ničemu z toho, co mi řekne.

„Je šíleně žárlivý,” pokračovala tichým altem. Vyslovovala slova zvláštním způsobem, který taktak že nebyl dost výrazný, aby se mu dalo říkat cizí přízvuk. „Je to starý muž a strašně zlý. Tyhle muže na mě poslal on! Jednou to byla žena - ti muži dnes nebyli první. Nevím, co chtějí. Snad mě zabít - zmrzačit, zohavit - nevím.”

„A ten muž v taxíku s vámi byl jeden z nich?” zeptal jsem se. „Jel jsem po ulici, když vás napadli, a všiml jsem si, že byl s vámi muž. Patřil k nim?”

„Ano! Nevěděla jsem to, ale musel k nim patřit. Nebrání mě. Přetvářka, toť vše.”

„Zkusila jste někdy prásknout toho vašeho mužička poldům?”

„To je co?”

„Jestli jste zkusila uvědomit policii?”

„Ano, ale -“ pokrčila hnědými rameny - „mohla jsem zrovna tak dobře, nebo lépe býti tiše. V Buffalu to bylo a oni - vyzvali mého manžela, aby nenarušoval pořádek, tak to myslím nazýváte. Tisíc dolarů! Pchá! Co to znamená proti jeho žárlivosti? A já - nemohu vystát ty věci, co noviny říkají - to posmívání. Musím odjet z Buffala. Ano, jednou jsem ho zkusila prásknout poldům. Ale nikdy víc.”

„Buffalo?” zkoumal jsem trochu. „Nějaký čas jsem tam bydlel - na Crescent Avenue.”

„Ach, ano. To je u Delawarského parku.”

To bylo v pořádku. Ale to, že věděla něco o Buffalu, ještě neznamenalo nic o zbytku její historie.

Nalila další koňak. Zarazil jsem ji včas, takže se mi podařilo dostat vhodnou míru pro člověka, který má před sebou práci. Její drink byl stejně velký jako první. Napili jsme se a pak mi nabídla cigarety z lakované skříňky - tenké, ručně balené cigarety v černém papíře.

Dlouho jsem si svou nepodřel. Chutnala, páchla a páčila jako střelný prach.

„Moje cigarety vám nechutnají?”

„Jsem staromódní člověk,” omlouval jsem se, udušil cigaretu v bronzovém popelníku a sáhl do kapsy pro vlastní balíček. „Dostal jsem se jen k tabáku. Co je v těchhle rachejtích?”

Zasmála se. Měla příjemný smích, spojený s jakýmsi vrkotem.

„Je mi to tak líto. Tolika lidem nechutnají. Nechávám si do tabáku přimíchat indické kadidlo.”

Nic jsem na to neřekl. Dalo se to tak očekávat od ženské, která si dokáže obarvit psa nařálou.

Právě v tu chvíli se pes pod židli pohnul a zaškrábal drápky o podlahu.

Najednou jsem měl hnědou ženu v náručí a na klíně, s rukama ovinutými kolem krku. Na krátkou vzdálenost nebyly její oči, otevřené hrůzou, vůbec tmavé. Byly šedo zelené. Černá pocházela od stínu těžkých řas.

„To jen pes,” uklidňoval jsem ji a sešoupl ji zpátky na její stranu lavičky. „To se jen pes zavrtěl pod židli.”

„Ach!” vydechla obrovskou úlevou.

Museli jsme se zase napít koňaku.

„Vidíte, já jsem opravdu strašlivý zbabělec,” řekla, když měla třetí dávku koňalky v sobě. „Ale já měla tolik trápení. Je zázrak, že nejsem šílená.”

Mohl jsem jí říct, že k tomu nemá tak daleko, aby se mohla vytahovat, ale místo toho jsem přikývl s výrazem, který představoval účast.

Zapálila si další cigaretu místo té, kterou v rozčilení upustila. Její oči se znovu zúžily do normálních černých štěrbin.

„Myslím, že není správné -“ když se takhle usmála, objevil se jí na hnědé tváři náznak dolíčku - „že se vrhám do náruče muže, o němž nevím dokonce ani, jak se jmenuje, natož něco jiného.”

„To se dá snadno napravit. Jmenuju se Young,” lhal jsem, „a můžu vám nechat basu skotské za cenu, která by vás ohromila. Asi bych klidně vydržel, kdybyste mi říkala Jerry. Většina ženských, které si nechávám sedět na klíně, mi tak říká.”

„Jerry Young,” opakovala spíš pro sebe, „To je hezké jméno. A vy jste ten pašerák alkoholu?”

„Ne ten” opravil jsem ji: „Prostě pašerák. Tady jsme v San Francisku.”

Potom začlo jít do tuhého.

Všechno ostatní na téhle hnědé ženské nehrálo, ale její strach byl skutečný. Byla hrůzou bez sebe. A neměla v úmyslu zůstat přes noc sama. Chtěla si mě tam nechat - abych zmasíroval všechny další brady, které by se na ni vystrkovaly. Byla ten typ, který si představoval, že se dám nejjistěji zadržet něžnostmi. A že se proto do mě musí pustit. Žádné zábrany ani puritánství jí nepřekážely.

Já mám taky představu. Ta moje je, že až gong odbije poslední kolo, povedu tohoto drahouška a pár jejich kamarádů do městského vězení. To je vynikající důvod - kromě tuctu jiných, na které bych si vzpomněl - proč bych se s ní neměl zaplétat.

Byl jsem úplně ochotný se tam s ní utábořit, dokud se něco nesemele. Ten byt vypadal na dějiště příštího jednání. Ale musel jsem před ní svou vlastní hru zamaskovat. Nemohl jsem jí prozradit, že v ní hraje jen drobnou roli. Musel

jsem předstírat, že za mou ochotou zůstat je jen a jen touha ji ochraňovat. Jinému mužskému by tenhle kavalířský, rytířský postoj ochránce ženství bez osobního zájmu možná lehce prošel. Ale já nevypadám jako takový člověk a neumím se tak chovat. Musel jsem si ji držet od těla a přitom neprozradit, že můj zájem o ni není osobní. Nebyla to žádná hračka. Šla zatraceně přímo k věci a měla v sobě moc koňaku.

Nenamlouval jsem si, že za její vřelost může moje krása a kouzlo osobnosti. Byl jsem mužský se silnýma rukama a velkými pěstmi. Ona byla v rejži. Hlaskovala mé jméno O-ch-r-a-n-a. Byl jsem něco, co se dalo postavit mezi ni a její nesnáze.

Další potíž: Nejsem ani dost mladý ani dost starý na to, abych se rozpálil nad každou ženskou, která ve mně nevbuzuje pocit, že být slepcem není tak špatné. Jsem někde v tom středu kolem čtyřicítky, kdy mužský začne dávat přednost jiným ženským kvalitám, než je jen krása - například přátelství. Tahle hnědá ženská mě rozčilovala. Byla si moc jistá sama sebou. Pracovala jako řezník. Pokoušela se zacházet se mnou, jako bych byl čeledín ze statku. Ale navzdory tomuhle všemu mě vyrobili převážně z lidského materiálu. Tahle ženská dostala víc než rovný díl, když se rozdělovaly tváře a těla. Nelíbila se mi. Doufal jsem, že ji soupnu do basy, dřív než s ní skončuju. Ale byl bych lhář, kdybych nepříznal, že mě vevnitř rozpálila - se vším tím tulením, provokováním a koňakem, který jsem vypil.

Byla to fuška - bez legrace.

Párkrát jsem byl v pokušení vzít roha. Jednou jsem se podíval na hodinky - 2.06. Položila hnědou ruku, obtíženou prsteny, na mé hodinky a vsunula mi je zpátky do kapsy.

“Prosím, Jerry!” Upřímnost v jejím hlase byla opravdová. “Nemůžeš přece jít. Nemůžeš mě tu nechat. To nedopustím. Půjdeš-li, budu tě po ulicích následovat. Nemůžeš mě tu nechat zavraždit!”

Zase jsem se usadil.

Za pár minut zazvonil ostře zvonek.

Okanžitě se rozsypala. Vrhla se na mě a škrtila mě holými pažemi. Uvolnil jsem je násilím, abych mohl promluvit.

„Který je to zvonek?”

„Z ulice. Neposlouchej ho.”

Poklepal jsem jí na rameno.

„Buď hodná holčička a jdi tam. Uvidíme, kdo to je.”

Ruce jí ztuhly.

„Ne! Ne! Ne! To jsou oni!”

Zvonek se ozval znovu.

„Jdi otevřít,” trval jsem na svém.

Příplácla mi obličej na sako a ryla mi nosem do prsou.

„Ne! Ne!!”

Osvobodil jsem se a šel do chodby. Běžela za mnou. Znovu jsem se pokusil ji přimět, aby mluvila sama. Nechtěla, i když jí nevadilo, že budu mluvit já. Byl bych raději, kdyby se ten člověk dole nedozvěděl, že tu ta žena není sama. Ale odmítala to tak zatvrzele, že se s tím nedalo nic dělat.

„Ano?” řekl jsem do zvukovodu.

„Kdo, k čertu, jste?” zeptal se drsný hluboký prsní hlas.

„Co chcete?”

„Chci mluvit s Inés.”

„Řekněte to mně,” navrhl jsem, „a já jí o tom povím.”

Žena měla ucho těsně u trubice a držela se mě za ruku.

„To je Billie,” zašeptala. „Řekni mu, aby šel pryč.”

„Máte jít pryč,” předal jsem zprávu.

„Jo?” Hlas byl ještě drsnější a hlubší. „Otevřete dveře, anebo je mám vyrazit?”

V té otázce nebyla ani stopa hravosti. Aniž jsem se poradil se ženou, stisknul jsem knoflík, kterým se odemykají domovní dveře.

„Buďte vítán,” řekl jsem do trubice.

„Jde nahoru,” vysvětlil jsem ženě. „Mám stát za dveřmi a bacit ho přes lebku, až vejde? Anebo s ním chceš nejdřív mluvit!”

„Nebij ho!” vykřikla. „Je to Billie.”

To mi vyhovovalo. Neměl jsem v úmyslu ho sejmut - rozhodně ne dřív, dokud nebudu vědět, kdo to je a co chce. Chtěl jsem jen vědět, co řekne ona.

Billiemu cesta nahoru netrvala dlouho. Otevřel jsem dveře, když zazvonil. Žena stála vedle mne. Nečekal na pozvání. Byl vevnitř, než jsem měl dveře napůl otevřené. Zíral na mě. A byla ho spousta!

Velký, rudolící, rudovlasý obr - velký, ať jste ho měřili kterýmkoli směrem - a nic z toho nebyl tuk. Na nose měl sedřenou kůži, jednu tvář podrápanou, druhou otekou. Byl prostovlasý, hlavu pokrývalo houští zrzavých vlasů.

Jednu kapsu kabátu měl odervanou a jeden knoflík mu visel na dvacetimetrovém proužku utržené látky.

Byl to ten velký hromotluk, co seděl se ženou v taxíku.

„Co je to za idiota?” dožadoval se a jeho velké pracky zamířily směrem ke mně.

Věděl jsem, že ta ženská je střelená. Nepřekvapilo by mě, kdyby se pokoušela tohohle otlučeného obra se mnou nakrmit. Ale neudělala to. Položila mu ruku na paži a utěšovala ho:

“Nebuď zlý, Billie. Je to přítel. Bez něj bych byla dnes večer neunikla.”

Zamračil se. Pak se jeho tvář narovнала a chytil její ruku do obou svých.

“Hlavně že ses dostala pryč,” řekl zastřeně. „Bylo by to šlo líp, kdybysme byli venku. V tom taxíku nebylo dost místa

na otočení. A jeden z těch chlapů mě praštil do hlavy.”

To bylo legrační. Tenhle velký šašek se omlouval za to, že se dal zmlátit, aby chránil ženu, která utekla a nechala ho, aby se z toho dostal, jak nejlépe umí.

Žena ho dovedla do obývacího pokoje. Loudal jsem se za nimi. Posadili se na lavičku. Vybral jsem si židli, která nebyla v jedné přímce s oknem, kudy mohl pozorovat Kid.

„Co se stalo, Billie?” Dotkla se konečky prstů jeho rozryté tváře a odřeného nosu. „Jsi poraněný.”

Zašklebil se s jakýmsi zahanbeným potěšením. Všiml jsem si, že to, co jsem považoval za otok na jedné tváři, je jen velký žvanec žvýkacího tabáku.

„Nevím, co všechno se stalo,” řekl. „Jeden z nich mě praštil do hlavy a probudil jsem se až za pár hodin potom. Ten taxikář mi v té rvačce vůbec nepomoh, ale byl to slušný chlap a věděl, odkud koukají prachy. Nezačal řvát nebo něco takového. Vzal mě k doktorovi, co si nepouští hubu na špacír, doktor mě dal do pořádku a pak jsem šel sem.”

„Viděl jsi ty muže?” zeptala se.

„Jasně! Viděl a cejtil, možná že jsem je i ochutnal.”

„Kolik jich bylo?”

„Jenom dva. Malý chlápek s legračním fouskem a habán s velkou bradou.”

„Nikdo jiný tam nebyl? Mladší muž, štíhlý, vysoký?”

To by měl být Tentononc Kid. Cožpak si myslela, že pracuje dohromady s Francouzem?

Billie zavrtěl čupřinatou pomlácenou hlavou.

„Ne. Byli jenom dva.”

Zamračila se a začala si kousat ret.

Billie se na mě ze strany podíval - ten pohled znamenal „Vypadni.”

Žena pohled zachytila. Otočila se na lavičku a položila mu ruku na hlavu.

„Chudáčku Billie,” zavrkala, „tak hrozně sis poranil hlavu, když jsi mě chránil, a teď tě tu trápím povídáním, když bys měl doma odpocívat. Teď běž, Billie, a ráno, až ti bude líp, mi zavolaš, vid’?”

Jeho červená tvář ztmavla. Zaškaredil se na mě.

Zasmála se a lehce ho plácla přes tvář, naditou žvancem tabáku.

„Nezačínej na Jerryho žárřit. Jerry miluje někde jednu žlutobílou dámu a je jí nanejvýše věrný. Ani tu oblibu nejmenší nemá v temných ženách.” Vyzývavě se na mě usmála. „Nemám pravdu, Jerry?”

„Ne,” popřel jsem. „A kromě toho, všechny ženy jsou temné.”

Billie si přesunul žvanec do poškrábané tváře a nahrbil ramena.

„Co tohle mělo být, k čertu, za vtip?” zahřměl.

„To neznamená nic, co by nemělo,” zasmála se na něj. „Je to jen epigram.”

„Jo?” Billie se zatvářil uraženě a vzdorovitě. Začínal jsem si myslet, že se mu nelíbím. „No tak řekni tomu svému tlustému přítelíkovi, ať si nechá ty svoje chytrácký frky pro sebe. Nejsem na ně zvědavěj.”

Bylo to jasné. Billie se chtěl hádat. Žena, která ho držela v ruce dost pevně, aby ho z toho mohla vykormidlovat, se prostě znova zasmála. Nemělo cenu pokoušet se najít za jejím jednáním nějaký důvod. Byla cvok. Snad si myslela, že když nejsme dost společenštitel na to, aby si nás mohla omotat kolem prstu oba, pustí nás do sebe a nechá si toho, který toho druhého vymaže z obrazu.

V každém případě se schylovalo k mele. Normálně dávám přednost klidu. Dny, kdy jsem se rval jen pro potěšení, jsou už pryč. Ale mám za sebou příliš mnoho kraválů, než aby mi moc vadily. Obvykle se vám nic tak zlého nestane, ani když prohrajete. Neměl jsem chuť couvnout jen proto, že tohle velké nemešlo na sobě mělo víc masa než já. Proti velkým chlapům jsem měl vždycky štěstí. Už večer ho zmlátili. To mu jistě vzalo trochu páry. Chtěl jsem v tomhle být zůstat ještě trochu déle, pokud se to dalo provést. Jestli chtěl Billie rvačku - a vypadalo to, že ano - měl ji mít.

Bylo snadné vyjít mu na půl cesty vstříc; cokoliv bych řekl, bylo by použito proti mně.

Zašklebil jsem se na jeho zrudlou tvář a s vážným obličejem navrhl ženě:

„Myslím, že kdybys ho namočila do modřidla, dostal by stejnou barvu jako to druhé štěně.”

Byla to sice pitomost, ale posloužila. Billie se vzepnul na zadní a zabalil packy do pěstí.

„My dva půjdeme na procházku,” rozhodl, „někam, kde je dost místa.”

Vstal jsem, odstrčil nohou židli dozadu a ocitoval mu Burnse: „Když jsi dost blízko, je tu místa dost.”

Nebyl to člověk, se kterým byste toho museli moc namluvit. Šlo to kolem dokola.

Ze začátku to byly pěstě. Začal tím, že mi vystřelil pravačkou na hlavu. Šel jsem pod ni a dal jsem mu do břicha všechno, co jsem měl v pravé i v levé. Spolkl svůj žvanec tabáku. Ale nehnulo to s ním. Jen málo velkých chlapů je tak silných, jak vypadají. Billie byl.

Nevěděl vůbec nic. Jeho představa o boxu byla stát na místě a vrhat tomu druhému pěstě na hlavu - pravou, levou, pravou, levou. Pěstě měl velké jako koše na papír. Vzduchem přímo hvízdaly. Ale vždycky na hlavu - na část těla, se kterou se dá nejlíp uhnout.

Měl jsem dost místa na to chodit k němu a zase zpátky. Dělal jsem to. Bušil jsem mu do břicha. Trefil jsem se mu do srdce. Zase jsem mu zpracoval břicho. Pokaždé, když jsem ho praštil, vyrostl o dva centimetry, přibral kilo a nabral další koňskou sílu. Když někoho praštím, nedělám si legraci, ale nic, co jsem téhle lidské hoře udělal - ani to, že jsem ho donutil spolknout ten žvanec tabáku - na něj nemělo žádný viditelný účinek.

Byl jsem vždycky celkem dost pyšný na svoji schopnost zasadit ránu. Zklamaně jsem sledoval, jak tenhle hromotluk bere to nejlepší, co mu můžu dát, a ani necekne. Ale nedal jsem se odradit. Věčně to vydržet nemohl. Připravil jsem se k trpělivé práci.

Dvakrát mě trefil. Jednou na rameno. Velká pěst mě napůl otočila. Nevěděl, co má udělat dál. Přišel ze špatné strany.

Nechal jsem ho minout a vycouval jsem. Podruhé mě trefil do čela. Před pádem mě zachránila židle. Rána mě bolela. Jeho musela bolet ještě víc. Lebka je tvrdší než kloub. Uhnul jsem mu, když šel po mně, a nechal mu něco na památku v týlu.

Ženina zahnědlá tvář se objevila nad Billieho ramenem, jak se narovnával. Oči jí svítily za hustými řasami a pootevřená ústa odhalovala bílý lesk.

Potom Billieho boxování navilo a přešel na řeckořímský zápas s různými kudrlinkami. Býval bych byl radši, kdyby byl zůstal u pěstí. Ale nemohl jsem si pomoci. Byl to jeho večírek. Chytil mě za zápěstí, trhnul a už jsme do sebe vrazili.

Nevěděl o tomhle o nic víc než o boxu. Ani nemusel. Byl dost velký a silný na to, aby si se mnou mohl hrát.

Když jsme dopadli na podlahu a začali se převalovat, byl jsem pod ním. Dělal jsem, co jsem mohl. Nebylo to nic platné. Třikrát jsem mu nasadil nůžky. Měl příliš velké tělo, než abych ho obejmul svými krátkými nohama. Setřásl mě, jako by si hrál s dítětem. Nemělo cenu pokoušet se provést něco s jeho nohama. Žádný známý chvat je nemohl udržet. Ruce měl skoro stejně silné. Přestal jsem se namáhat.

Nic z toho, co jsem znal, nebylo proti téhle přišefe seabemín platné. Byl mimo mou třídu. Spokojil jsem se tím, že jsem všechnen zbytek síly věnoval na to, nenechat se od něj zmrazčit - a čekal jsem na svou příležitost ho převézt.

Házel se mnou pěkně. Pak moje příležitost přišla.

Ležel jsem natažený na zádech. Vymáček ze mě všechny vnitřnosti až na jednu či dvě, co jsou úplně uprostřed. Klekl si na mě, přemístil svoje obrovské ruce k mému krku a upevnil je tam.

Dokonce ani tohle nevěděl!

Tímhle způsobem nemůžete člověka uškrtit - ne, pokud má volné ruce a ví, že ruka je silnější než prst.

Zasmál jsem se mu do brunátné tváře a vztáhl ruce. Každá mu vyzvedla z mého masa jeden malíček. Nebyla to žádná hračka. Byl jsem u konce a on ne. Ale žádný člověk nemá malíček silnější, než je ruka druhého. Zakroutil jsem s nimi dozadu. Zlomily se najednou.

Vyštěkl. Chytil jsem další - prsteníčky.

Jeden prasknul. Druhý se k tomu právě chystal, když mě pustil.

Trhnul jsem sebou nahoru a vrazil mu hlavou do tváře. Vyvlékl jsem se zpod jeho kolen. Vyskočili jsme současně. Zazvonil zvonek.

Zájem o boj vyprchal ženě z tváře. Objevil se v ní strach. Zaryla prsty do úst.

„Zeptej se, kdo je tam,” řekl jsem jí.

„Kdo - kdo je tam?”

Její hlas byl dutý a suchý.

„Keilová,” ozvalo se z chodby. Slova byla ostrá rozhořčením. „Musíte okamžitě přestat s tím hlukem! Nájemníci si stěžují - žádný div! Pěkná hodina na zábavu a ještě takhle vyvádět!”

„Správcová,” zašeptala snědá žena. Nahlas: „Promiňte, paní Keilová. Už žádný hluk nebude.”

Dvěmi se ozvalo jakési frknutí a pak zvuk vzdalujících se kroků.

Inés Almadová se vyčítavě zamračila na Billieho.

Tohle jsi neměl dělat,” obvinila ho.

Zatvářil se zkroutěně, podíval se na podlahu a pak na mě. Když se podíval na mě, vrátil se mu nach do tváře.

„Promiň,” zamumlal. „Říkal jsem tomuhle chlapovi, že bysme měli jít na procházku. Uděláme to teď a žádný hluk už tady nebude.”

„Billie!” řekla ostrým hlasem. Přednášela mu zákon. „Teď půjdeš pryč a necháš si ošetřit zranění. Mám tu zůstat sama a nechat se zavraždit jen proto, že jsi nevyhrál ten zápas?”

Velký muž přešlápnul, vyhnul se jejímu pohledu a vypadal dokonale nešťastně. Ale tvrdošíjně zavrtěl hlavou.

„Nemůžu to udělat, Inés,” řekl. „Musíme to s tímhle frajerem dokončit. Zlomil mi prsty a já mu musím zlomit bradu.”

„Billie!”

Dupla si nožkou a panovačně se na něj podívala. Vypadal, jako by se chtěl převálet na záda a dát packy do vzduchu. Ale necouvnu.

„Já musím,” opakoval. „Nedá se s tím nic dělat.”

Hněv jí zmizel z tváře. Velice něžně se na něj usmála.

„Drahousku Billie,” zamumlala a přešla místnost k sekretáři v rohu.

Když se otočila, měla v ruce automatickou pistoli. Jediné kovové oko se koukalo na Billieho.

„Tak teď, lechón,” zavrčela, „zmiz!”

Zrzavému muži to moc rychle nemyslelo. Trvalo mu plnou minutu, než si uvědomil, že tahle žena, kterou miluje, ho vyhání s pistolí v ruce. Taky si ten velký hlupák mohl uvědomit, že ho tři zlomené prsty diskvalifikují. Trvalo mu další minutu, než uvedl nohy do pohybu. Šel ke dveřím v pomalém úžasu. Stále ještě věřil jen napůl, že se to opravdu stalo.

Žena ho následovala krok za krokem. Šel jsem napřed, abych otevřel dveře.

Otočil jsem klikou. Dveře se otevřely a odstrčily mě k protější zdi.

Ve vchodu stál Edouard Maurois a člověk, kterého jsem majznu přes bradu. Oba měli pistole.

Podíval jsem se na Inés Almadovou a přemýšlel, jakým směrem se její bláznivost bude ubírat za takovéhle situace. Nebyla tak šílená, jak jsem si myslel. Její výkřik a dopad pistole na podlahu zazněly současně.

„Á!” říkal Francouz. „Pánové byli na odchodu? Mohli bychom je zdržet?”

Muž s velkou bradou - byla teď se známkami mého úderu ještě větší než kdy jindy - nebyl tak zdvořilý.

„Tak couvejte, ptáčekové!” nařídil a sehnul se pro pistoli, kterou upustila žena.

Stále jsem ještě držel kliku. Trochu jsem s ní zalomcoval, když jsem ji pouštěl - akorát dost na to, abych zakryl cvaknutí zámku, když jsem mačkal knoflík, který ho odjíšťoval. Kdybych potřeboval pomoc, a kdyby se ta pomoc

blížila, byl bych rád, aby mezi mnou a ní bylo co možná nejméně zámeků.

Potom jsme - Billie, žena a já pozadu - všichni odmaširovali do obývacího pokoje. Maurois i jeho společník na sobě měli suvenýry z té rvačky z taxíku. Jedno Francouzovo oko uzavírala modřina - nádherný monokl. Šaty měl pomačkané a špinavé. Navzdory tomu je nosil s glancem a pod paží, která nedržela pistoli, měl stále ještě vycházkovou hůl.

Bradáč nás držel v šachu svou a ženinou pistolí, zatímco Maurois přejížděl rukou přes šaty mně a Billiemu, aby se podíval, jestli jsme ozbrojeni. Našel můj revolver a schoval ho do kapsy. Billie neměl žádnou zbraň.

„Mohli byste se obtěžovat a ustoupit ke zdi?“ zeptal se Maurois, když skončil.

Ustoupili jsme, jako by nás to vůbec neobtěžovalo. Zjistil jsem, že se ramenem dotýkám záclony. Přitiskl jsem ji k rámu a zatáhl dost daleko, aby odhalila asi tak půl metru okna.

Pokud se Tentononc Kid díval, musel teď jasně vidět Francouze - člověka, který na něj večer předtím střílel.

Nechával jsem to na Kidovi. Dveře do chodby byly odemčené. Pokud by se Kid dokázal dostat do budovy - což nebylo velké umění - měl cestu volnou. Nevěděl jsem, jak do toho zapadá, ale chtěl jsem, aby se k nám přidal, a doufal jsem, že mě nezklame. Kdyby tu byli všichni pohromadě, tak by snad vylezlo na povrch, o co se tady vlastně jedná, a já bych to snad dokázal zachytit a pochopit.

Zatím jsem se držel tak daleko od okna, jak to bylo možné. Kid se mohl rozhodnout napumpovat do něj přes ulici olovo.

Maurois stál proti Inés. Bradáčovy pistole byly namířeny na Billieho a na mě.

„Já ne comprends ze anglais moc dobře,“ vysmíval se Francouz ženě. „Takže když žekneš, že se setkám, já myslet že žekneš v New Orleansu. Já nemyslet, že žekla San Francisco. Moc se omlouvat za chybu. Je mi moc líto, že musela čekat. Ale teď jsem tady. Máš pro mě můj díl?“

„Nemám.“ Natáhla před sebou ruce v beznadějném gestu. „Kid je vzal - vzal mi všechno.“

„Co?“ Maurois zapomněl na svůj výsměšný úsměv a vese-loherní přízvuk. Jeho jediné otevřené oko zlostně zablýskalo. „Jak by mohl, pokud - ?“

„Podezíval nás, Edouarde.“ Ústa se jí třásla upřímností. Oči žadonily o důvěru. Byla to lhářka. „Nechal mě sledovat. Přišel den po tom, co jsem dojela. Všechno vzal. Bála jsem se čekat na tebe. Bála jsem se tvé nedůvěry. Ty bys mi -“

„C'est incroyable!“ Maurois byl velice rozrušen. „Sednul jsem po - po našení představení - na první vlak na jih. Mohl v tom vlaku být Kid, abych o tom nevěděl? Non! A jak jinak se k tobě mohl dostat přede mnou? Zahráváš si se mnou, ma petite Inés. Že jsi se setkala s Kidem, o tom nepochybuji. Ale ne v New Orleansu. Tam jsi nejela. Jela jsi sem do San Franciska.“

„Edouarde!“ protestovala, chytla ho jednou hnědou rukou za rukáv a druhou se držela za hrdlo, jako by jí dělalo potíže ze sebe vypravit slovo. „Jak si můžeš něco takového myslet! Cožpak ty týdný v Bostonu neříkají, že to není možné? Pro někoho, jako je Kid - nebo kohokoli jiného - bych tě měla zradit? Cožpak mě neznáš, že si myslíš, že bych toho byla schopna?“

Byla to herečka. Byla působivá, dojemná, byla všechno možné - také nebezpečná.

Francouz od ní odtáhl rukáv a ustoupil o krok. Pod malinkým knírkem mu rámovaly ústa bílé čáry a žvýkáci svaly měl napjaté. Zdravé oko vypadalo ustarané. Dostala se mu k tělu, i když se jí ještě nepodařilo vyvést ho z míry úplně. Jenomže hra teprv začínala.

„Nevím, co si mám myslet,“ řekl pomalu. „Jestli jsem se mýlil... musím nejdřív najít Kida. Pak se dozvím pravdu.“

„Nemusíš chodit moc daleko, parde. Jsem tu mezi váma!“

Tentononc Kid stál ve dveřích do chodby. V každé ruce měl černý revolver. Kohoutky byly natažené.

Byl to krásný výjev.

Je v něm Tentononc Kid ve dveřích - štíhlý mladík kolem dvacítiky, který díky své slabošské tváři, uvolněné bradě a tupým očím vypadá jako pěkný darebák. Natažené revoly v rukou míří na všechny a na nikoho, podle toho, jak se na ně díváte.

Je tu hnědá žena, tváře sevřené v obou pěstích, oči široce otevřené, až se ukazuje jejich zelenošedá barva. Hrůza, kterou jsem viděl v její tváři předtím, nebyla nic ve srovnání s hrůzou, která je tam teď.

Je tu Francouz - otočený ke dveřím po Kidově prvním slovu - mířící pistolí na Kida, s holí stále ještě pod paží, s bílou napjatou skvrnou místo tváře.

Je tu Bradáč, s tělem napůl otočeným, s tváří přes jedno rameno, aby viděl na dveře, a s jednou pistolí následující tvář.

Je tu Billie - velká, potlučená socha muže, který neřekl slovo od té doby, co ho Inés Almadová začala vyhánět z bytu s pistolí v ruce.

A konečně jsem tu já. Necítím se tak příjemně jako doma v posteli, ale nejsem taky dvakrát hysterický. Začínal jsem být celkem spokojený s tím, jak se věci vyvíjejí. Něco se v tomhle bytě muselo stát. Ale nebyl jsem v natolik přátelských vztazích s nikým z přítomných, aby mi moc záleželo na tom, co se stane komu. Co se týkalo mě, počítal jsem, že z toho vyvážnu celý. Jen málo lidí opravdu zabijí. Většina těch, které potká nenadálý konec, se nechá zabít. S vyhýbáním se tomuto osudu jsem měl dvacet let zkušeností. V jakékoli mele můžu počítat s tím, že budu mezi těmi, kdo přežijí. A doufám, že se mi přitom ještě podaří podfouknout ty ostatní.

Ale v téhle chvíli patřila situace mužům s bouchačkami - Kidovi, Mauroisovi a Bradáčovi.

Kid promluvil první. Měl kňučivý hlas, který zněl nepříjemně nosově.

„Tohle mi tedy na Chi moc nevypadá, ale tak jako tak, jsme tu všichni.“

„Chicago?“ vykřikl Maurois. „Vždyť jsi do Chicaga nejel!“

Kid se mu vysmál.

„Jel jsi tam snad ty? Jela tam snad ona? Co bych tam dělal? Myslíš si, že jsem ti s ní zdrhnul, co? No to bych udělal,

kdyby mě ale pepodtrhla stejně jako tebe a stejně jako my tři toho kořena.”

„Může být,” odpověděl Francouz; „ale nečekáš, že uvěřím, že netáhneš s Inés? Cožpak jsem tě neviděl dnes odpoledne odsud odcházet?”

„To jo, viděls mě,” souhlasil Kid. „Jenže kdyby se mi kvér nezamotal do mantlu, neviděl bys už nic víc. Ale teď proti tobě nic nemám. Myslel jsem, že jste mi zahrnuli oba, stejně jako si myslíš, že jsem ti zahrnul já s ní. Jenže teď už vím víc, protože jsem vás slyšel, jak jsem přicházel. Podrazila nás oba, Frantíku, tak jako jsme podrazili toho kořena. Ještě ti to nedošlo?”

Maurois pomalu zavrtěl hlavou.

To, že oba muži mluvili přes mušky svých zbraní, dodávalo konverzaci na pikantnosti.-

„Hele,” řekl Kid netrpělivě. „Měli jsme se setkat v Chi a šábnout se na třikrát, ne?”

Francouz přikývl.

„Jenže ona mi řekne,” pokračoval Kid, „že se sejdem v Saint Louisu a tebe vynecháme; a nakuká tobě, že se setkáte v New Orleansu a zahrnete mně. A pak nás podtrhne oba a uteče s těma věcmi sem do Friska.

Jsmo párek kořenů, Frantíku, a nemá smysl, abysme na sebe syčeli. Je toho dost na to, abysme se pořádně nadvakrát šáblí. Říkám, zapomeňme na to, co bylo, a rozdělime se fifty-fifty. Rozuměj, já se tě neprosím. Je to návrh. Jestli se ti nelíbí, tak k čertu s tebou! Znáš mě. Ještě jsi neviděl, že bych si to nebyl ochotnej vystřílet s tebou nebo s každým jiným. Tak si vyber!”

Francouz neřikal chvíli nic. Byl přesvědčený, ale nechtěl oslabit svou pozici tím, že to přizná moc brzo. Nevím, jestli věřil tomu, co Kid říká, nebo ne, ale určitě věřil Kidovým revolverům. Z nataženého revolveru vypálíte kulku mnohem rychleji než z automatické pistole bez kohoutku. Tady měl Kid fóra. A Kid měl nad ním taky tu výhodu, že vypadal jako člověk, kterému je fuk, co se stane v příštím okamžiku.

Konečně se Maurois podíval tázavě na Bradáče. Bradáč si olízl rty, ale neřekl nic.

Maurois se znovu podíval na Kid a a přikývl.

„Máš pravdu,” řekl. „Uděláme to tak.”

„Fajn!” Kid se nepohnul ode dveří. „A kdo jsou tihle paďouři?”

„Tihle dva -“ pokývl Maurois na Billieho a na mě - „jsou přátelé naší Inés. A tenhle -“ ukázal na Bradáče - „je můj partner.”

„Myslíš jako, že v tom jede s tebou? Nemám nic proti tomu.” Kid mluvil ostře. „Ale pamatuj si, dostane svůj podíl z tvého. Já dostanu půlku a dost.”

Francouz se zamračil, ale souhlasně přikývl.

„Polovina je tvá, jestli ji najdem.”

„Z toho tě nemusí bolet hlava,” poradil mu Kid. „Je to tady a najdem to.”

Schoval jeden revolver a vešel do pokoje s druhým volně spuštěným po straně. Když přecházel přes místnost směrem k ženě, dokázal to tak, že se Bradáč ani Maurois neocitli ani na okamžik za jeho zády.

„Kde jsou ty věci?” zeptal se.

Inés Almadová si navlhlila jazykem rudá ústa, trochu je pootevřela, podívala se něžně na Kida a pustila se do svého výstupu.

„Každý z nás je stejně špatný jako ti druzí, Kide. Všichni - každý z nás se pro sebe pokoušel získat všechno. Ty a Edouard jste zapomněli na to, co bylo. Cožpak jsem horší než vy? Pravda, mám je, ale nemám je tady. Počkáte do zítřka? Přinesu je. Rozdělime je mezi nás tři, tak jak to mělo být. Neuděláme to tak?”

„Ani nápad!” řekl Kid s určitostí.

„Cožpak je to spravedlivé?” prosila a trochu se jí přitom chvěla brada. „Cožpak jsem vinna nějakou zradou, kterou nejsi vinen ty s Edouardem? Cožpak - ?”

„To s tím nemá nic společného,” řekl jí Kid. „Já s Frantíkem jsme se dostali do rejže, a musíme pracovat spolu, jestli se chceme někam dostat. A tak pracujeme spolu. S tebou je to jiné. Nepotřebujeme té. Můžeme ti ty věci vzít. A tak jsi z toho venku! Kde jsou ty věci?”

„Nejsou tady! Cožpak jsem hloupá tak, abych je nechala tady, kde je tak snadno můžete najít? Potřebujete mou pomoc, abyste je našli. Beze mě nemůžete -“

„Jsi pitomá! Na to bych tak moh skočit, kdybych tě neznal. Ale vím, že jsi zatraceně moc chamtivá na to, abys je dala z ruky. A jsi ještě víc podělaná než chamtivá. Když ti dám pár facek, kápněš božskou. A nevím, proč bych ti nedal pár facek!”

Přikrčila se před jeho napřaženou rukou.

Francouz rychle promluvil.

„Měli bychom nejdřív prohledat byt, Kide. Teprve jestli je tady nenajdeme, rozhodneme se, co dál.”

Kid se pohrdlivě zasmál na Mauroise.

„Tak dobrá. Ale pamatuj si: nejdu odsud bez těch věcí - kdybych měl tuhle krysu rozpárat. Můj způsob je rychlejší, ale když chceš, můžeme nejdřív hledat. Ten tvůj partento se může postarat o tyhle burany a my dva rozebereme bejvák.”

Pustili se do práce. Kid schoval revolver a vytáhl nůž na péro s dlouhým ostřím. Francouz odšrouboval dolní dvě třetiny své hole a obnažil půlmetrovou čepel kordu.

Nijak to neodflákli. Nejdříve vzali pokoj, ve kterém jsme byli. Důkladně ho vysmejčili a rozpárali až na kost. Rozebrali nábytek a obrazy. Vytáhli výplně z čalounění. Rozřezali koberce. Odtrhali dlouhé kusy tapet, kde se jim zdály podezřelé. Pracovali pomalu. Ani jeden nepřipustil, aby se mu druhý dostal za záda. Kid se nikdy neotočil zády k Bradáčovi.

Když rozbourali obývací pokoj, přešli do vedlejší místnosti a zanechali v rumišti ženu, Billieho a mě. Bradáč a jeho

dvě pistole nás hlídaly.

Jakmile byli Francouz s Kidem z dohledu, zkusila žena svoje umění na našem strážci. Měla velikánskou důvěru ve svou moc nad muži, to se jí musí nechat.

Chvilí zpracovávala Bradáče očima a pak tiše řekla:

„Mohla bych-?“

„Ne!“ Bradáč promluvil hlasitě a hrubě. „Drž hubu!“

Tentononc Kid se objevil ve dveřích.

„Když nikdo nebude mluvit, tak se možná nikomu nic nestane,“ zavrčel a vrátil se k práci.

Žena si sebe cenila příliš vysoko, než aby se nechala takhle snadno odradit. Slovy už nic nevyjadřovala, ale v očích, kterými se na Bradáče dívala, byly celé romány - romány, ze kterých se potil a červenal. Byl to prost'ák. Věděl jsem, že se s ním nikam nedostane. Kdyby tu byli jen oni dva a nikdo jiný, mohla s ním cvičit, jak chtěla; ale bylo nepravděpodobné, že by si ji pustil k tělu, dokud představení sledují ti dva ptáčekové.

Jednu chvilí nás ostré zakňučení upozornilo, že fialový Franta - který utekl dozadu, když přišli Maurois a Bradáč - se dostal s pátrací do konfliktu. Bylo to jen to jediné zakňučení a ustalo s náhlostí, která pro pejska nevěstila nic dobrého.

Oba muži strávili v ostatních místnostech téměř hodinu. Nenašli nic. Když se vrátili k nám, nesli v rukou jenom svoje nástroje.

„Říkala jsem vám, že to tu není,“ pronesla Inés vítězně. „Tak chcete teď -“

„Nemůžeš mi říct nic, čemu bych uvěřil.“ Kid zaklapl nůž a strčil ho do kapsy. „Pořád si myslím, že to tu je.“

Chytil ji za zápěstí a podržel jí druhou ruku otevřenou dlaní pod nosem.

„Můžeš mi je dát do ruky, anebo si je vezmu sám.“

„Nejsou tady! Přísahám!“

Stáhnul koutky úst do zuřivé grimasy.

„Lhářko!“

Hrubě ji zkroutil ruku a přinutil ji kleknout na kolena. Volná ruka zamířila k ramínku oranžových šatů.

„Přijdu na to zatraceně brzo,“ sliboval.

Billie oživil.

„Hej!“ protestoval a hrud' se mu vzdouvala a klesala. „Tohle nemůžete udělat!“

„Počkej, Kide!“ zavolal Maurois, který právě vložil kord zpátky do hole. „Podívejme se, jestli neexistuje nějaký jiný způsob.“

Tentononc Kid pustil ženu a ustoupil od ní o tři pomalé kroky. Jeho oči byly mrtvé bezbarvé kruhy - tupé oči muže, jehož nervy přestávají tvář v tvář napětí fungovat. Kostnaté ruce odhrnuly sako trochu stranou a spočinuly tam, kde se mu vesta nadouvala nad ostrými rohy boků.

„Řekněme si to, Frantiku, na rovinu,“ řekl svým kňoura-vým hlasem. „Jsi se mnou, nebo ne?“

„Ano, samozřejmě, ale -“

„Dobrá. Tak buď se mnou! Nekaž mi každou věc, kterou zkouším udělat. Tuhle panenku prohmátám a nemysli si, že ne. Co s tím chceš dělat?“

Francouz sešpulil ústa, až se mu malý černý knírek otíral o špičku nosu. Nakrabatil obočí a zamyšleně se díval z jediného zdravého oka. Ale nehodlal s tím dělat vůbec nic a byl si toho moc dobře vědom. Nakonec pokrčil rameny.

„Máš pravdu,“ kapituloval. „Měli bychom ji prohledat.“

Kid něco zabručel s výrazem pohrdavého znechucení a zamířil znovu k ženě.

Odskočila od něj směrem ke mně. Objala mě rukama kolem krku. Zřejmě měla nějaký takový zvyk.

„Jerry!“ křičela mi do tváře. „To mu nesmíš dovolit. Jerry, prosím tě ne!“

Neřekl jsem nic.

Myslel jsem si, že od Kida není tak docela ohleduplné ji prohledávat, ale bylo tu několik důvodů, proč jsem se ho nepokoušel zastavit. V první řadě jsem nechtěl udělat nic, co by zdrželo objevení těch „věcí“, o kterých se tu tolik namluvilo. Za druhé nejsem žádný Galahad. Tahle ženská si své kumpány vybrala sama a za tuhle část představení byla z větší části sama zodpovědná. Pokud hráli tvrdě, musela se s tím vypořádat, jak uměla. Za třetí, a to byl zvlášť dobrý důvod, mě Bradáč pošťuchoval do boku hlavní pistole, aby mi připomenul, že nemůžu udělat nic, ani kdybych chtěl - leda se nechat oddělat.

Kid vlekl Inés pryč. Nechal jsem ho.

Přitáhl ji k tomu, co zbylo z lavičky vedle elektrického topení, a přivola k sobě trhnutím hlavy Francouze.

„Podrž ji, než s ní budu hotový,“ řekl.

Naplnila plíce vzduchem. Dřív než ho mohla použít na zaječení, sevřely se jí kolem krku Kidovy dlouhé prsty.

„Jednou pískneš a zavážu ti krk na uzel,“ zahrozil.

Vypustila zase vzduch nosem.

Billie přešlápnul. Otočil jsem hlavu, abych se na něj podíval. Funěl. Pot mu vyleštil čelo pod splenými zrzavými vlasy. Doufal jsem, že se neodváže od řetězu dřív, než ty „věci“ vyjdou napovrch. Kdyby chvíli počkal, mohl jsem se k němu přidat.

Nechtěl čekat. Pustil se do toho, když Kid začal ženu svlékat, zatímco ji Maurois držel.

Postoupil o krok k nim. Bradáč se ho pokusil zadržet mávnutím pistole. Billie si toho ani nevšiml. Zíral na ty tři na lavičce a v očích měl krev.

„Hej, to nemůžete udělat!“ zahřměl. „To nemůžete udělat!“

„Ne?“ Kid vzhlédl od práce. „Tak se dívej.“

„Billie!“ povzbuzovala žena velkého muže v jeho pošetilosti.

Billie zaútočil.

Bradáč ho nechal jít. Pro každý případ obrátil obě pistole na mě. Kid uhnul z dráhy řítícího se obra. Maurois vrhnul dívku přímo na Billieho a vytáhl pistoli.

Billie a Inés se srazili a zapotáceli se.

Kid skočil za hromotluka. Jedna ruka mu vyjela z kapsy s nožem. Nůž vyskočil v okamžiku, kdy Billie znovu získal rovnováhu.

Kid přiskočil.

Nože znal. Žádný z těch nešikovných úderů směrem dolů, s čepelí čouhající ze spodku pěsti.

Palec a pokrčený ukazováček vedly ostří. Bodl směrem nahoru. Pod Billieho rameno. Jednou. Hluboko.

Billie se zvrhnul dopředu a srazil ženu pod sebe na podlahu. Převalil se z ní a ležel mrtvý na zádech mezi vycpávkami z nábytku. Mrtvý vypadal ještě větší než kdy jindy. Zdálo se, že vyplňuje celou místnost.

Tentononc Kid oťel nůž o kus koberce, zaklapnul ho a strčil zpátky do kapsy. Udělal to levou rukou. Pravou měl těsně u boku. Na nůž se nepodíval. Sledoval očima Mauroise.

Ale jestli očekával, že Francouz bude žehrat, zklamal se. Mauroisův malý knírek sebou cukal a tvář měl bílou a napjatou, ale:

“Raději si pospěšme s tím, co musíme udělat, a vypadněme odsud,” navrhl.

Žena se posadila vedle mrtvého muže a řňukala. Její tvář byla pod tmavou pletí popelavá. Projela to. Třesoucí rukou tápala pod šaty. Vytáhla malý plochý hedvábný sáček.

Maurois - který stál blíž než Kid - ho sebral. Byl příliš pevně zašitý, než aby ho dokázal otevřít prsty. Podržel ho a Kid ho rozpáral nožem. Francouz si vysypal část obsahu do jedné dlaně.

Diamanty. Perly. Mezi nimi pár barevných kamenů.

Bradáč vydechl s tichoučkým zapísknutím. Oči mu svítily na blýskající se kameny. Stejně tak oči Mauroise, ženy a Kida.

Bradáčova nepozornost byla pro mě pokušením. Dosáhl bych mu na bradu. Dokázal bych ho srazit. Síla, kterou ze mě vymáčknu Billie, se mi už skoro celá vrátila. Mohl jsem Bradáče srazit a zmocnit se alespoň jedné z jeho pistolí, než se Kid a Maurois připraví. Bylo načase, abych něco udělal.

Nechal jsem ty komedianty řídit představení dost dlouho. Věci byly na světě. Kdybych teď nechal večírek rozpustit, bůhví, kdy bych ty lidičky zase sehnal dohromady, pokud by se mi to vůbec podařilo.

Ale potlačil jsem pokušení a přinutil se ještě chvilku počkat. Nemá smysl pouštět se do něčeho polovičatě. S revolverem v ruce bych proti Kidovi a Mauroisovi měl pořád menší než rovnou šanci. To nestačí. Smyslem detektivního řemesla je chytat gaunery a ne si hrát na hrdinu.

Když jsem se znovu podíval na Mauroise, sypal kameny zpátky do váčku. Začal si strkat sáček do kapsy. Tentononc Kid ho zarazil s rukou na paži.

“Schovám je.”

Maurois nadzdvihl obočí.

„Jste dva a já jen jeden,” vysvětloval Kid. “Věřím vám a všechno možný, ale tak jako tak si ponesu svůj díl.”

„Ale -“

Zvonek přerušil Mauroisovy protesty.

Kid se otočil k ženě.

„Mluv - a žádné chytračinky!”

Zvedla se z podlahy a šla do chodby.

„Kdo je tam?” zavolala.

Přísný a hněvivý hlas správcové:

„Ještě jeden zvuk, paní Almadová, a zavolám policii. Tohle je přece nemožné!”

Napadlo mě, co by si asi pomyslela, kdyby otevřela nezamčené dveře a podívala se na byt - rozebraný a rozpáraný nábytek; mrtvý člověk - byl to hluk kolem jeho umírání, který ji sem přivedl podruhé - uprostřed rumišť.

Uvažoval jsem - a risknul to.

„Ale, jděte se vycpat!” zavolal jsem na ni.

Výdech a už jsme od ní nic dalšího neslyšeli. Doufal jsem, že pospíchá se svými uraženými pocity k telefonu. Mohl jsem tu policii, o které se zmiňovala, potřebovat.

Kidův revolver byl venku. Chvilí to mohlo dopadnout tak anebo tak. Buď budu ležet vedle Billieho, anebo ne. Kdyby mě byli mohli zapíchnout bez randálu, byl se mnou konec. Ale nikdo za mnou nestál. Kid věděl, že bych tiše nedržel a nenechal se rozpárat. Nechtěl natropit víc hluku, než bylo nutné, teď když byly klenoty na světě.

“Zavři klapačku nebo ti ji zavřu!” To bylo to nejhorší, co jsem za to slíznul.

Kid se znovu obrátil k Francouzovi. Francouz využil času, který jsme strávili tímhle vedlejší výstupem, a schoval drahokamy do kapsy.

“Buď se šábnem tady a teď, anebo já ponesu ty věci,” oznámil Kid. “Jste dva na to, abyste dohlídli, že vám nevěrnou roha.”

„Ale, Kide, tady nemůžeme zůstat! Správcová už teď určitě volá policii. Půjdeme se rozdělit někam jinam. Cožpak mi nemůžeš věřit, když jsme spolu?”

Dvěma kroky se Kid ocitl mezi dvěma a Mauroisem i Bradáčem. Jednou rukou držel revolver, který vytáhl na mě. Druhá spočívala příhodně na jeho druhém revolveru.

“Leda houby!” řekl skrz nos. „Můj díl z těch šutrů se odsud nehne v kapse nikoho jiného. Jestli se chceš dělit tady, fajn. Jestli ne, ponesu je já. Tím to končí!”

„Ale policie!”

„S tou si dělej starosti ty. Já беру věci popořadě, a teď jsou na řadě kameny.”

Na Francouzově čele vystoupila modrá žíla. Jeho malé tělo ztuhlo. Pokoušel se sebrat odvahu a vystřílet si to s Kidem. Věděl, a Kid to věděl taky, že až spadne opona, bude jeden z nich mít všechno. Začali tím, že podráždili jeden druhého. Nedalo se čekat, že by teď změnili zvyky. Nakonec bude mít kameny jeden. Druhý nebude mít nic - leda možná pohřeb.

Bradáč se nepočítal. Byl to příliš jednoduchý lump, než aby v téhle společnosti dlouho vydržel. Kdyby byl měl trochu filipa, byl by právě teď použil na každého z nich jednu pistoli. Místo toho držel v šachu pořad mě a pokoušel se je sledovat koutkem oka.

Žena stála u dveří od té doby, co šla mluvit se správcovou. Zírala na Francouze a na Kida. Promrhal jsem pár drahocenných minut, které se zdály hodinami, tím, že jsem se pokoušel zachytit její pohled. Konečně se mi to podařilo.

Podíval jsem se na vypínač čtvrt metru od ní. Podíval jsem se na ni. Podíval jsem se znovu na vypínač. Na ni. Na vypínač.

Pochopila. Její ruka se pomalu šplhala po zdi.

Podíval jsem se na dvě hlavní postavy v téhle knoflíkové hře.

Kidovy oči byly mrtvé - a smrtící - kruhy. Otevřené oko Mauroise bylo vodnaté. Neměl na to. Strčil ruku do kapsy a vytáhl hedvábný sáček.

Ženin hnědý prst spočinul na vypínači. Pámbuví, že se na ni nedalo spolehnout, ale neměl jsem na vybranou. Až světla zhasnou, musím už být v pohybu. Bradáč bude chrlít kov. Musel jsem věřit Inés, že neucukne. Pokud ano, jmenoval jsem se Mrteffson.

Její nehet zbělel.

Skočil jsem po Mauroisovi.

Tma - s oranžovými a modrými pruhy - se naplnila hlukem.

Držel jsem Mauroise. Zříteli jsme se na mrtvého Billieho. Otočil jsem se a kopnul Francouze do ksichtu. Uvolnil jednu ruku. Chytil jsem ho za ni. Druhou ruku mi vrazil do tváře. To mi napovědělo, že sáček je v té, kterou držím. Zahnuté prsty mi trhaly ústa. Zatnul jsem do nich zuby a nechal je tam. Jedním kolenem jsem mu stále klečel na obličej. Přenesl jsem na ně váhu. Moje zuby stále držely jeho ruku. Měl jsem na získání sáčku obě ruce volné.

Ne moc úhledná práce, ale účelná.

Pokoj byl vnitřek černého bubnu, na který nějaký obr vytlouká nástup. Čtyři bouchačky pracovaly najednou v pulzujícím souvislém řevu.

Maurois mi zaryl nehty do palce. Musel jsem otevřít ústa a pustit mu ruku. Jednou rukou jsem našel váček. Nechtěl ho pustit. Zakroutil jsem mu palcem. Vykřikl. Váček jsem měl já.

Pak jsem se ho pokusil opustit. Chytil mě za nohy. Kopnul jsem po něm - netrefil. Dvakrát sebou škubnul - a přestal se hýbat. Domyslel jsem si, že ho asi trefila letící kulka. Převalil jsem se k podlaze, přitiskl se těsně k němu a přešel mu rukou po těle. Nahmatal jsem tvrdou vybouleninu. Strčil jsem mu ruku do kapsy a vzal si zpátky revolver.

Na rukou a na kolenou - jedna pěst kolem revolveru, druhá svírající hedvábný sáček s klenoty - jsem se obrátil směrem, kde měly být dveře do vedlejšího pokoje. O čtvrt metru vedle. Opravil jsem svou dráhu. Když jsem prolézal dveřmi, rámus v místnosti za mnou utichl.

Schoulil jsem se ke zdi hned za dveřmi a schoval jsem hedvábný váček. Zalitoval jsem, že jsem nezůstal připlácnutý k podlaze za Francouzem. V tomhle pokoji byla tma. A tma tu nebyla, když žena vypnula světla v obývacím pokoji. Tou dobou bylo rozsvíceno ve všech místnostech v bytě. Teď bylo všude zhasnuto. Nelíbilo se mi to, protože jsem nevěděl, kdo zhasnul.

Z pokoje, který jsem opustil, se neozývaly žádné zvuky.

Šum jemně padajícího deště přicházel otevřeným oknem na jedné straně, kam jsem nedohlédl.

Další zvuk přicházel zezadu. Tlumené bubnování zubů o zuby.

To mě potěšilo. Samozřejmě, strašpytel Inés. Zmizela ve tmě z obývacího pokoje a zhasla ostatní světla. Možná že už za mnou nikdo jiný nebyl.

Tiše jsem dýchal široce otevřenými ústy a čekal. Nemohl jsem potmě honit tu ženskou, aniž bych nadělal hluk. Maurois s Kidem roztahali nábytek a jeho části všude. Rád bych byl věděl, jestli má pistoli. Nechtěl jsem se od ní nechat pokropit.

Protože jsem to nevěděl, zůstal jsem tam, kde jsem byl.

Zuby jí drkotaly celé minuty. Něco se pohnulo v obývacím pokoji. Zahřměl revolver.

„Inés!” zasyčel jsem směrem k drkotajícím zubům.

Žádná odpověď. V obývacím pokoji zaskřípal nábytek. Dvě zbraně vystřelily současně. Ozvalo se sténání.

„Mám ty věci,” zašeptal jsem pod záštitou sténání.

To vyvolalo odpověď.

„Jerry! Pojd' sem ke mně!”

Sténání ve vedlejší místnosti pokračovalo, ale ztišilo se. Plazil jsem se směrem k ženinmu hlasu. Postupoval jsem po rukou a po kolenou a narážel na věci co nejopatrněji. Neviděl jsem nic. Napůl cesty jsem nahmatal vlhký chomáč kožešiny - zesnulý fialový Franta. Lezl jsem dál.

Inés se dychtivě dotkla mého ramene.

„Dej mi je,” byla její první slova.

Zašklebil jsem se ve tmě na ni, poplácal jsem ji po ruce, našel její hlavu a přiložil jí ústa k uchu.

„Zalezme dozadu do ložnice,” zašeptal jsem. Její žádosti o lup jsem nevěnoval žádnou pozornost. “Kid přijde.”

Nepochyboval jsem o tom, že vyhrál nad Bradáčem. „Můžeme ho líp vyřídít v ložnici.“

Chtěl jsem ho přijmout v místnosti s jedinými dveřmi.

Vedla mě - oba jsme leželi po ruku a po kolenou - do ložnice. Během plazení jsem se věnoval nejnutnějšímu přemýšlení. Kid ještě nemohl vědět, jak jsem dopadl s Francouzem. Pokud hádal, hádal by nejspíš, že Francouz přežil. Nejspíš mě radil do stejné třídy moulů jako Billieho a myslel si, že mě Francouz dokáže zvládnout. Bylo pravděpodobné, že vyřídil Bradáče a že to už touhle dobou ví. V obývacím pokoji byla tma jako v hrobě, ale on teď už musel vědět, že je tam jedinou živou bytostí.

Blokoval jediný východ z bytu. Myslel si tedy, že v bytě jsou stále živí Inés a Maurois a že u sebe mají kořist. Co s tím chtěl dělat? Žádné partnerství se teď už nedalo předstírat. To odešlo se světlý. Kid šel po diamantech. Kid šel jenom po nich.

Nejsem žádný věstec, abych předvídal další tah někoho jiného. Ale usoudil jsem, že Kid půjde brzy po nás. Věděl - musel vědět - že policie je na cestě; ale odhadoval jsem, že je dost bláznivý na to, aby policii nevěnoval pozornost, dokud se neobjeví. Bude předpokládat, že přijdou jen dva - a že nebudou připraveni na nic víc než na opilecký večírek. Mohl se s nimi vypořádat - nebo si to alespoň myslel. Mezitím si půjde pro kameny.

Dospěli jsme s ženou do ložnice, místnosti v nejzazším koutě bytu, s jedinými dveřmi. Slyšel jsem, jak tápe po dveřích a pokouší se je zavřít. Neviděl jsem nic, ale strčil jsem nohu dveřím do cesty.

„Nech je otevřené.“ zašeptal jsem.

Nechtěl jsem zavřít Kida venku. Chtěl jsem ho vevnitř.

Po břicho jsem se doplazil zpátky ke dveřím, nahmatl hodinky a umístil je na práh, do úhlu mezi dveře a rám. Plazil jsem se zpátky, až jsem byl tak dva nebo dva a půl metru od dveří a díval jsem se šikmo otevřeným vchodem na světélkující ciferník.

Z druhé strany dveří nebylo fosforeskující čísla vidět. Měl jsem je proti sobě. Každý, kdo by vstoupil dveřmi - pokud by nevyskočil - musel, i kdyby jen na zlomek vteřiny, umístit nějakou část svého těla mezi mě a hodinky.

Čekal jsem na břicho, s nataženým revolverem, s pažbou posazenou pevně na podlaze, až se to matné světlo zatmí.

Čekal jsem nějakou dobu. Pesimismus: možná nepřijde, možná budu muset jít já pro něj; možná mi uteče a já ho po celé té námaze ztratím.

Inés mi vedle přerývané dýchala do ucha a chvěla se.

“Nedotýkej se mě,” zavrčel jsem na ni, když se pokoušela schoulit se ke mně.

Tahala mě za ruku.

Ve vedlejší místnosti se rozbilo sklo.

Ticho.

Světelné skvrny na hodinkách mě pálily do očí. Nemohl jsem si dovolit mrknout. Noha mohla minout ciferník, zatímco jsem mrkal. Nemohl jsem si dovolit mrknout, ale mrkat jsem musel. Mrknul jsem. Nemohl jsem říci, jestli něco prošlo kolem hodinek, nebo ne. Musel jsem mrknout znovu. Pokoušel jsem se udržet oči strnule otevřené. Nešlo to. Při třetím mrknutí jsem skoro vystřelil. Byl bych přísahal, že cosi prošlo mezi mnou a hodinkami.

Ať se Kid chystal k čemukoli, nevydával žádné zvuky.

Tmavá žena vedle mě začala vzlykat. Hrdelní zvuky, které mohly nasměrovat kulky. Očima jsem ji zarazil a proklel - ne nahlas, ale od srdce. Oči mě pálily. Byly plné vláh. Odstranil jsem ji mrknutím a na cenné okamžiky ztratil hodinky z dohledu. Pažba revolveru byla kluzká potem mé ruky. Cítil jsem se naprosto nepohodlné, zvenčí i zevnitř.

Střelný prach mi spálil tvář.

Po celém těle se mi sápal ječící ženský maniak.

Má kulka nezasáhla nic nižšího než strop.

Odhodil jsem nebo možná odkopl ženu stranou a plížil se dozadu. Žena zasténala někde stranou. Neviděl jsem Kida - ani jsem ho neslyšel. Hodinky byly znovu v dohledu, trochu dál. Šustot.

Hodinky zmizely.

Vystřelil jsem na ně.

Dva světelné body těsně u podlahy ze sebe vydaly oheň a třesk.

S hlavní tak těsně u podlahy, jak jsem ji mohl udržet, jsem mezi ty dva body vypálil. Dvakrát.

Dvojitě plameny na mě vyšlehly znovu.

Pravá ruka mi ochrnula. Levá vzala revolver. Vyslal jsem na cestu další dvě kulky. V revolveru mi tak zůstala jedna.

Nevím, co jsem s ní udělal. Hlava se mi naplnila podivnými myšlenkami. Žádná místnost neexistovala. Žádná tma neexistovala. Nic neexistovalo...

Otevřel jsem oči do mlhavého světla. Ležel jsem na zádech. Vedle mne klečela tmavá žena, třásla se a čenichala. Ruce pilně pracovaly - v mých šatech.

Jedna z nich se vysunula z mé vesty s váčkem na klenoty.

Oživil jsem a chytil ji za ruku. Vyjekla, jako bych byl oživlá mrtvola. Vzal jsem si váček zpátky.

„Dej mi je, Jerry,” zakvílela a zuřivě se mi pokoušela uvolnit prsty. “Jsou to moje věci. Dej mi je!”

Posadil jsem se a rozhlédl.

Vedle mě ležela roztrášená stolní lampa, jejíž pád - způsobený bud neopatrností mých nohou nebo jednou z Kidových kulek - mě knokautoval. Na druhé straně pokoje, tváří dolů, s rukama roztaženými v pozici ukřižovaného, ležel Tentononc Kid. Byl mrtvý.

Z přední části bytu se ozývalo dunění těžkých úderů, téměř nerozlišitelné od pulzování v mé hlavě. Policie vyrazela nezamčené dveře.

Žena ztichla. Prudce jsem otočil hlavu. Nůž mi sjel po tváři - rozříznul mi klop. Vzal jsem jí ho.

Nemělo to žádný smysl. Policie byla už tady. Chtěl jsem ji potěšit, a tak jsem předstíral, že jsem náhle procitl k plnému vědomí.

„Jo, to jsi ty!“ řekl jsem. „Tady máš.“

Podal jsem jí hedvábný váček s drahokamy ve chvíli, kdy první policista vešel do pokoje.

Inés už jsem neviděl do chvíle, kdy ji vzali zpátky na Východ, a tam jí napálili doživotí v massachusettském státním vězení. Ani jeden z policistů, kteří se tu noc vlámali do jejího bytu, mě neznal. Oddělili nás od sebe dřív, než jsme narazili na někoho, kdo mě znal, což mi poskytlo příležitost zařídit, aby jí neprozradili mou totožnost. Nejobtížnější část celé věci byla nedostat se do novin, protože jsem musel koronerově porotě vyprávět o smrti Billieho, Bradáče, Mauroise a Tentononc Kida. Ale zvládnul jsem to. Pokud vím, ta tmavá žena si stále ještě myslí, že jsem Jerry Young, ten pašerák alkoholu.

Starý s ní mluvil předtím, než opustila San Francisco. Když se dá dohromady, co z ní dostal on a co získala bostonská pobočka, vypadá celá ta historie asi takhle:

Bostonský klenotník jménem Tunncliffe měl zaměstnance, kterému důvěřoval a který se jmenoval Binder. Binder se zapletl s tmavou ženou jménem Inés Almadová. Ta tmavá žena měla zase párek pochybných přátel - Francouze jménem Maurois a rodáka z Bostonu, který se jmenoval buď Carey nebo Cory, ale byl známější jako Tentononc Kid. Od takovéhle kombinace se dalo očekávat téměř cokoliv.

Vznikl z toho plán. Věrný Binder - mezi jehož povinnosti patřilo ráno obchod otvírat a večer ho zavírat - měl vybrat nejlepší z nezasažených kamenů, nakoupených pro prázdninový obchod, jednoho večera je odnést a předat Inés. Ta je měla proměnit v peníze.

Aby se Binderova krádež zamaskovala, měli Maurois a Tentononc Kid obchod vyloupit hned, jak se dveře přistí ráno otevrou. V té chvíli měli být v obchodě jedině Binder a vrátný, který by nezpозoroval nepřítomnost nejdražších kousků ze skladu. Lupiči měli vzít všechno, nač přijdou. Navíc měli dostat každý dvě stě padesát dolarů a v případě, že by byli později chyceni, se dalo počítat s tím, že je Binder neidentifikuje.

Takhle vypadal ten plán, jak ho znal Binder. Měl také háčky, o kterých nevěděl.

Mezi Inés, Mauroisem a Kidem platila ještě jedna dohoda. Inés měla odjet do Chicaga s kameny, hned jak jí je Binder dá, a počkat tam na Mauroise a na Kida. Ona a Francouz by se byli spokojili s tím, že utečou a nechají Bindera, aby si to slíznul. Ale Tentononc Kid trval na tom, že má dojít k přepadení podle plánu a že se hlupáček Binder má zabít. Kid tvrdil, že Binder toho o nich ví příliš moc a že vyzvaní všechno, až se doví, že ho podtrhli.

Kid si nakonec prosadil svoje a Bindera zastřelil.

Následovala ta líbezná řada čtyřnásobných a šestnásobných podrazů, která všechny tři přivedla do malého: soukromé dohody Inés s Kidem a Inés s Mauroisem - že se setká s jedním v St. Louisu a s druhým v New Orleansu - a nakonec její útěk s kořistí do San Franciska.

Billie byl víceméně jen nevinný kolenjdocí. Dřevař, na kterého Inés někde narazila a kterého si vybrala jako jakýsi polštářek pro tvrdší místa na té kamenité cestě, kterou se ubírala.

Vražda pana Maina

Náčelník mi řekl, že případ mají na starosti Hacken a Begg. Chytil jsem je, když vycházeli z místnosti detektivů. Begg byl pihovatá těžká váha, stejně přátelský jako štěně bernardýna, ale ne tak inteligentní. Vyzábělý detektivní seržant Hacken už nebyl tak hravý. Nosil za ušatým ostrým obličejem mozek týmu.

„Máte naspěch?“ vyzvídal jsem.

„Máme vždycky naspěch, když balíme,“ řekl Begg a pihy mu vyšplhaly po obličejí, aby udělaly místo úsměvu.

„Co chcete?“ zeptal se Hacken.

„Chtěl bych informace o Mainově případu - jestli nějaké máte.“

„Budete na tom pracovat?“

„Ano,“ řekl jsem, „pro Mainova šéfa - Gungena.“

„Pak můžete říct něco vy nám. Proč u sebe měl dvacet táců v hotovosti?“

„Řeknu vám to ráno,“ slíbil jsem. „Ještě jsem s Gungenem nemluvil. Mám s ním schůzku dnes večer.“

Během řeči jsme přešli do místnosti detektivů s jejím školním uspořádáním stolů a lavic. Mezi nimi bylo roztroušeno asi půl tuctu policejních detektivů, kteří psali zprávy. My tři jsme se posadili kolem Hackenova stolu a vyzábělý policejní seržant začal hovořit:

„Main se vrátil domů z Los Angeles v neděli večer kolem osmé s dvaceti tisíci v peněženke. Jel tam prodat něco pro Gungena. Vy zjistíte, proč měl tolik v hotovosti. Řekl ženě, že přijel z L. A. autem s přítelem - žádné jméno. Šla spát kolem půl jedenácté a nechala ho číst. Měl peníze - dvě stě stodolarových bankovek - v hnědé peněženke.“

Až sem je všechno v pořádku. On sedí v obývacím pokoji a čte. Ona spí v ložnici. V celém bytě jsou jen oni dva. Vzbudí ji rámus. Vyskočí z postele a běží do obývacího pokoje. Main tam zápasí se dvěma muži. Jeden je vysoký a mohutný. Druhý je malý - má trochu zženštilou postavu. Oba mají přes ksicht černé kapesníky a čepice stažené do čela.

Když se ukáže paní Mainova, ten malý se odtrhne od Maina a jde po ní. Strčí paní Mainové do tváře bouchačku a řekne jí, aby byla poslušná. Main a ten druhý chlap se stále ještě kočkují. Main má svou pistoli v ruce, ale zloděj ho drží za zápěstí a pokouší se mu s ním kroutit. Dokáže to dost brzo - Main pouští bouchačku. Zloděj vytahuje svou vlastní a drží s ní Maina v šachu, zatímco se sklání, aby zvedl tu, která upadla.

Když se muž shýbne, Main po něm skočí. Podaří se mu vyrazit bouchačku chlapovi z ruky, ale v té chvíli už chlápek sebral tu, co je na podlaze - tu, kterou upustil Main. Pár vteřin se tam po sobě válejí. Paní Mainová nevidí, co se děje.

Pak prásk! Main padá na stranu, vesta mu hoří v místě, kde ji zapálil výstřel, v srdci má kulku a z jeho revolveru v ruce maskovaného muže se kouří. Paní Mainová omdlí.

Když se probere, není v bytě nikdo kromě ní a jejího mrtvého manžela. Jeho peněženka je pryč a jeho pistole také. Byla v bezvědomí asi půl hodiny. To víme, protože jiní lidé výstřel slyšeli a udali nám čas - i když nevěděli, odkud přišel.

Byt Mainových je v pátém patře. Je to sedmiposchodová budova. Hned vedle, na rohu Osmnácté avenue, je jedno-poschodová budova - obchod s potravinami v přízemí a v prvním patře byt majitele. Za oběma budovami běží úzká postranní ulička - slepá. V pořádku.

Kinney - strážník na obchůzce - kráčel po Osmnácté avenue. Uslyšel výstřel. Slyšel ho jasně, protože byt Mainových je na této straně budovy - na straně nad obchodem - ale Kinney ho hned nedokázal umístit. Ztratil čas tím, že pátral na ulici. Než se dostal až k té zadní uličce, ptáčekové ulitli. Ale Kinney po nich našel alespoň stopy - v uličce upustili pistoli - tu, kterou vzali Mainovi a se kterou ho zastřelili. Ale Kinney je neviděl - neviděl nikoho, kdo by odpovídal popisu.

A teď: z okna v chodbě ve třetím patře činžáku je snadné přelézt na střechu baráku s obchodem. Kdokoliv, kdo není mrzák, to dokáže - tam nebo zpátky - a to okno není nikdy zamčené. Ze střechy obchodu do postranní uličky je to skoro stejně lehké. Je tam litinový hromosvod, hluboké okno a dveře s těžkými panty - úplný žebřík nahoru a dolů po té zadní stěně. Begg a já jsme to dokázali a ani jsme se přitom nezapotili. Ten párek mohl přijít touhle cestou. Víme, že tudy odešli. Na střeše obchodu jsme našli Mainovu peněženku - samozřejmě prázdnou - a kapesník. Peněženka měla kovové rohy. Kapesník se zachytil za jeden z nich a vypadl s ní, když ji ti grázlové zahazovali."

„Mainův kapesník?"

„Ženský - s E v jednom rohu."

„Paní Mainové?"

„Ta se jmenuje Agnes," řekl Hacken. „Ukázali jsme jí peněženku, pistoli a kapesník. Dva první předměty identifikovala jako manželovy, ale kapesník byl pro ni neznámý. Dokázala nám však určit parfém, kterým byl navoněn - Désir du Coeur. A s tímhle vodítkem také řekla, že ten menší z maskovaného páru mohla být žena. Už předtím říkala, že měl zženštilou postavu."

„Otisky prstů nebo něco takového?" zeptal jsem se.

„Ne. Phels prošel byt, okno, střechu, peněženku i pistoli. Ani čmouha."

„Paní Mainová by je identifikovala?"

„Říkala, že by poznala toho malého. Možná že jo."

„Máte páru, kdo by to mohl být?"

„Ještě ne," řekl vyzábělý detektivní seržant, když jsme se pohnuli ke dveřím. Na ulici jsem se s policejními detektivy rozloučil a vydal se do domu Bruna Gungena ve Westwood-ském parku.

Obchodník se vzácnými a starožitnými klenoty byl mňavý a vymóděný. Smoking měl kolem pasu utažený jako korzet a v ramenou vysoko a ostře vycpaný. Vlasy, knír a bradku ve tvaru rýče měl nabarvené načerno a napomádované, až svítily stejně jako špičaté nehty. Nevsadil bych ani cent na to, že barva jeho padesátiletých tváří nebyla šminka. Zvednul se z hlubin kožené klubovky a podal mi měkkou teplou ruku, která nebyla větší než ruka dítěte. Přitom se na mě usmíval a ukláněl se s hlavou nahnutou na stranu.

Pak mě představil své ženě, která se uklonila a nevstala přitom ze svého místa u stolu. Zřejmě byla tak třikrát mladší než on. Mohlo jí být nanejvýš devatenáct a vypadala spíš na šestnáct. Byla stejně malá jako on, s tváří olivové barvy s doličky, kulatýma očima, plnými nabarvenými ústy; celkově působila jako drahá loutka ve výkladní skřini hračkářství.

Bruno Gungen ji zdlouhavě vysvětloval, že jsem od Kontinentální detektivní agentury a že mě zaměstnal, abych pomohl policii najít vraha Jeffreyho Maina a získat zpět ukradených dvacet tisíc dolarů.

Zamumlala: „Ach, ano!" tónem, který naznačoval, že ji to ani v nejmenším nezajímá, a vstala se slovy: „Tak já vás tedy opustím, aby -"

„Ne, ne, má drahá!" Její manžel na ni zamával růžovými prstíky. „Před tebou nemám žádná tajemství."

Jeho směšná tvářička sebou trhla ke mně, naklonila se na stranu a pak se s malým zahihňáním zeptal: „Není tomu tak? Že by mezi manželi neměla být žádná tajemství?" Předstíral jsem, že s ním souhlasím.

„Vím, drahá," oslovil manželku, která se zase posadila, „že tě to zajímá stejně jako mě. Přece jsme oba měli drahého Jeffreyho ve stejné oblibě. Není tomu tak?" Opakovala: „Ach, ano!" se stejným nezájmem. Její manžel se ke mně otočil a povzbudivě řekl: „Nuže?" „Mluvil jsem s policií," řekl jsem mu. „Můžete k jejich líčení něco dodat? Něco nového? Cokoliv, co jste jim neřekl?" Otočil tvář směrem ke své ženě: „Mohl bych, Enid, drahoušku?"

„Nevím o ničem," odpověděla. Zahihňal se a ukázal mi potěšenou tvář. „Tak to vidíte," řekl. „Nevíme o ničem." „Vrátil se do San Franciska v osm hodin v neděli večer - tři hodiny předtím, než ho zabili a oloupili - s dvaceti tisíci dolary ve stodolarových bankovkách. Co s nimi dělal?" „Byl to zisk z prodeje jednomu zákazníkovi," vysvětloval Bruno Gungen. „Panu Nathanielu Ogilviemu z Los Angeles."

„Ale proč v hotovosti?"

Namalovaná tvář mužika se zkroutila do vychytralého úšklebku.

„Takový malý podvůdek," přiznával samolibě, „profesionální trik, jak se říká. Znáte sběratele vzácností? To by byla studie pro vás! Podívejte se. Získám zlatou tiáru, starou řeckou řemeslnou práci, anebo abych byl přesný: údajně starou řeckou řemeslnou práci, údajně také nalezenou v jižním Rusku, poblíž Oděsy. Jestli je na těchhle tvrzeních něco pravdy, to nevím, ale v každém případě je ta tiára nádherná věc."

Zahihňal se.

„No, a já mám zákazníka, nějakého pana Nathaniela Ogilvieho z Los Angeles, který má apetit na vzácnosti tohoto

druhu - úplně ďábelský případ cacoethes carpendi. Musíte pochopit, že hodnota těchto věcí je přesně taková, kolik za ně člověk dostane - o nic víc, o nic méně. Za tuhle tiáru - kdybych ji prodával jako normální zboží tohoto druhu - bych očekával přinejmenším deset tisíc dolarů. Ale můžete nazvat zlatou čelenku, vyrobenou před dávnými časy pro nějakého skytského krále, normálním zbožím jakéhokoliv druhu? Ne! Ne! A tak Jerry veze ukázat tiáru panu Ogilviemu do Los Angeles, uloženou v bavlne a důmyslně zabalenou.

Jerry mu nepoví, jakým způsobem se nám tiára dostala do rukou. Ale naznačí něco o ďábelských intrikách, pašování, troše násilí a nezákonnosti tuhle i tamhle, a potřebě tajnosti. Když jde o opravdového sběratele, máte návnadu! Nic pro něj nic neznamena, pokud není obtížné to sehnat. Jeffrey nelže. Ne! Mon Dieu, to by bylo nepoctivé, opovrženímhodné! Ale spoustu toho naznačí a odmítne, ano, nesmírně důrazně odmítne vzít za tiáru šek. Šek ne, vážený pane! Nic, co by se dalo vysledovat! Peníze v hotovosti!

Jak vidíte, podvůdek. Ale je z toho nějaká škoda? Pan Ogilvie koupí tiáru v každém případě a náš malý klam ještě zvýší jeho potěšení z koupě. Bude se o to víc těšit z vlastnictví tiáry. Kromě toho, kdo může říct, že tiára není pravá? Jestli je, tak ty věci, které Jerry naznačuje, jsou určité pravda. Pan Ogilvie ji koupí za dvacet tisíc dolarů, a proto má ubohý Jeffrey u sebe tolik peněz v hotovosti."

Natáhl ke mně růžovou ruku, pokývl energicky obarvenou hlavou a zakončil: „Voilà! Tady to máte!"

„Mluvil jste s Mainem, když se vrátil?" zeptal jsem se.

Obchodník se usmál, jako by ho má otázka polechtala, a otočil hlavu tak, že úsměv směřoval k jeho ženě:

„Mluvili jsme, Enid, drahoušku?" postoupil otázkou dál.

Našpulila rty a lhostejně pokrčila rameny.

„Dozvěděli jsme se o tom, že se vrátil," interpretoval mi tato gesta Gungen, „až v pondělí ráno, když jsme se dozvěděli o jeho smrti. Není to tak, holubičko?"

Holubička zamumlala: „Ano," a zvedla se ze židle se slovy: „Omluvíte mě? Musím napsat dopis."

„Jistě, drahá," řekl jí Gungen, když jsem vstával.

Prošla na cestě ke dveřím těsně kolem něj. Malý nos se mu zacukal nad obarveným knírkem. Vyvalil oči v karikatuře vytržení.

„Jaká nádherná vůně, má drahá!" zvolal. „Jaká nebeská vůně! Jaká hudba pro nozdry! Jmenuje se to nějak, má milovaná?"

„Ano," řekla a zastavila se bez ohlednutí ve dveřích.

„A jakpak?"

„Désir du Coeur" odpověděla přes rameno a odešla.

Bruno Gungen se na mě podíval a zahihňal se.

Znovu jsem si sedl a zeptal se ho, co ví o Jeffreyem Mainovi.

„Všechno, o nic méně," ujistil mě. „Po dvanáct let, od té doby, co byl osmnáctiletý chlapec, to byla moje pravá ruka, moje pravé oko."

„Jaký to byl člověk?"

Bruno Gungen mi ukázal dvě růžové dlaně vedle sebe.

„Jaký je kterýkoliv člověk?" zeptal se přes dlaně.

To pro mě nic neznamenalo, a tak jsem zůstal tiše a čekal.

„Něco vám povím," začal mužik za chvíli. „Jeffrey měl pro tu naši branži čich a vkus. Žádný žijící člověk s výjimkou mne samého nemá v těchto záležitostech úsudek, kterému bych dal přednost před úsudkem Jeffreyho. A pamatujte, byl poctivý! Nechtěl bych, aby si někdo myslel, že jsem vás v tomhle bodě oklamal. Nemám jediný zámek, ke kterému by neměl klíč také Jeffrey, a měl by ho pořád, kdyby byl zůstal naživu."

Ale je v tom háček. Jediné slovo, které spravedlivě vyjadřuje jeho soukromý život, je rošťák. Pil, hrál, miloval, utrácel - panebože, jak ten utrácel! A byl v tom svém pití a hraní a milování a utrácení nepochybně velice nevybíravý člověk. O střídmosti se u něj nedalo mluvit. Z peněz, které podědil, z padesáti tisíc dolarů nebo ještě víc, které měla jeho žena, když se vzali, nezbylo vůbec nic. Naštěstí byl pojištěný - jinak by jeho manželka zůstala bez haléře. Byl to opravdový Heliogabalus, ten chlap!"

Když jsem odcházel, doprovodil mě Bruno Gungen k domovním dveřím. Dal jsem mu dobrou noc a šel po štěrkové cestičce k místu, kde jsem nechal auto. Noc byla jasná, tmavá, bezměsíčná. Vysoké živé ploty tvořily černé stěny po obou stranách Gungenova pozemku. Nalevo byla v temnotě stěží rozpoznatelná díra - tmavošedá oválná díra - velikosti tváře.

Vlezl jsem do auta, oživil motor a odjel. Zahnul jsem do první příčné ulice, zaparkoval stroj a vydal se pěšky zpět ke Gungenovým. Byl jsem zvědavý na ten ovál velikosti tváře.

Když jsem došel na roh, uviděl jsem ženu, která přicházela směrem od Gungenových. Stál jsem ve stínu zdi. Opatrně jsem zacouval za roh, až jsem se dostal k vratům s vystupujícími cihlovými sloupky. Připlácí jsem se mezi ně.

Žena přešla ulici a šla směrem k tramvaji. Neviděl jsem z ní vůbec nic, až na to, že je to žena. Možná šla od Gungenových, možná ne. Možná že to byla její tvář, kterou jsem viděl proti živému plotu, možná ne. Bylo to na hození korunou. Řekl jsem si ano a sledoval ji po ulici.

Její cílem byla drogerie na stanici tramvaje. Měla tam nějakou záležitost s telefonem. Strávila u něj deset minut. Nevstoupil jsem do obchodu, abych se pokusil o nasloucháka, ale zůstal jsem na druhé straně ulice a spokojil se s dobrým pohledem na ni.

Byla to asi pětadvacetiletá dívka střední postavy, obtloustlá, s bledými šedými očima, pod kterými byly malé váčky, silným nosem a vystupujícím spodním rtem. Přes hnědé vlasy neměla klobouk. Tělo měla zahalené do dlouhé modré kápě.

Z drogérie jsem ji sledoval zpátky ke Gungenovu domu. Vešla zadním vchodem.

Asi služka, ale ne ta, která mi předtím večer otvírala dveře.

Vrátil jsem se k autu a odjel zpátky do města do kanceláře.

„Pracuje na něčem Dick Foley?“ zeptal jsem se Fiska, který střeží záležitosti Kontinentální detektivní agentury v noci.

„Ne. Slyšels tu o tom chlapovi, který si nechal operovat krk?“ Když Fiska jen trochu povzbudíte, poví vám tučet historek bez zastávky, a tak jsem řekl:

„Ano. Najdi Dicka a řekni mu, že pro něj mám sledování ve Westwoodském parku a že začíná ráno.“

Dal jsem Fiskovi Gungenovu adresu a popis dívky, která telefonovala z drogérie, aby je předal Dickovi. Pak jsem nočního úředníka ujistil, že znám vtip o tom černouškovi, který se jmenoval Opium, i o tom, co říkal stařík své ženě o zlaté svatbě. Než na mě mohl vyzkoušet další, unikl jsem do vlastní kanceláře, kde jsem složil a zakódoval telegram pro naši pobočku v Los Angeles, ve kterém jsem žádal, aby vyšetřili Mainovu nedávnou návštěvu v jejich městě.

Druhý den ráno se u mě zastavili Hacken s Beggem a já jim předal Gungenovu verzi o tom, proč bylo těch dvacet tisíc dolarů v hotovosti. Policejní detektivové mi řekli, že jim jeden donašeč sdělil, že Buňky Dahl - místní gauner, který si slušně vydělával únosy - kolem sebe od Mainovy smrti rozhazuje peníze.

„Ještě jsme ho nesebrali,“ řekl Hacken. „Nevíme zatím, kde je, ale máme stopu na jeho holku. Samozřejmě, moh ty prachy sebrat někde jinde.“

V deset jsem musel jet na druhou stranu do Oaklandu a svědčit proti párku podfukářů, kteří prodávali celé pytle akcií podvodného gumárenského podniku. Když jsem se dostal zpátky do agentury v šest večer, našel jsem na stole telegram z Los Angeles.

Z telegramu jsem se dozvěděl, že Jeffrey Main skončil jednání s Ogilviem v sobotu odpoledne, okamžitě se odhlásil z hotelu a odjel večer Sovou, kterou by měl přijet do San Franciska v neděli brzo ráno. Stodolarové bankovky, kterými zaplatil Ogilvie za tiáru, byly nové, číslované po sobě, a Ogilvieho banka poskytla čísla pracovníkům z Los Angeles.

Než jsem toho pro ten den nechal, zavolaal jsem Hackenovi a dal mu čísla, stejně jako ostatní informace z telegramu.

„Ještě jsem Dahla nenašel,“ řekl mi.

Zpráva Dicka Foleyho přišla příští ráno. Dívka odešla z Gungenova domu ve čtvrt na deset večer, došla na roh Miramar Avenue a Southwood Drive, kde na ni čekal muž v kupé buick. Dick ho popsal: věk kolem třicítky; výška asi 175, štíhlý, váha kolem sedmdesáti kilo; středně tmavá pleť; hnědé vlasy a oči; dlouhá hubená tvář se špičatou bradou; hnědý klobouk, oblek, boty a šedý svrchník.

Dívka k němu nastoupila do auta a odjeli spolu k pobřeží. Chvilí jeli po Velké dálnici a pak zpátky na roh Miramar a Southwood, kde dívka vystoupila. Zdálo se, že se vrací zpátky do domu, a tak ji Dick nechal jít a sledoval muže v buicku do města až do činžáků Budoucnost na Mason Street.

Muž tam zůstal asi tak půl hodiny a pak vyšel s dalším mužem a se dvěma ženami. Ten druhý muž byl přibližně stejně starý, asi sto sedmdesát centimetrů vysoký, mohl vážit tak pětáosmdesát kilo, měl hnědé vlasy a oči, tmavou pleť, plochou širokou tvář s vysokými lícními kostmi a na sobě modrý oblek, šedivý klobouk, světle hnědý svrchník, černé boty a perlovou jehlici do kravaty ve tvaru hrušky.

Jedna z žen byla asi dvaadvacetiletá, malá, štíhlá a světlavá. Druhá byla tak o tři čtyři roky starší, zrzavá, středně vysoká a silná, s ohnutým nosem.

Kvarteto nastoupilo do auta a odjelo do Alžírské kavárny, kde zůstali do jedné ráno. Pak se vrátili do činžáků Budoucnost. Asi v půl čtvrté muži odešli a odjeli buickem do garáže v Poštovní ulici, odkud odešli pěšky do hotelu Mars. Když jsem dokončil tohle čtení, zavolaal jsem z místnosti detektivů Mickeyho Linehana a předal jsem mu zprávu s instrukcemi:

„Zjisti, co je to za lidi.“

Mickey odešel. Zazvonil telefon.

Bruno Gungen: „Dobré ráno. Myslíte, že mi dneska budete mít co říct?“

„Možná,“ řekl jsem. „Jste ve městě?“

„Ano, v obchodě. Budu tu do čtyř.“

„Dobrá. Zastavím se u vás odpoledne.“

V poledne se vrátil Mickey Linehan. „Ten první frajer,“ říkal mi, „co ho viděl Dick s tou holkou, se jmenuje Benjamin Weel. Patří mu buick a bydlí v Marsu - pokoj 410. Prodává, i když se neví co. Ten druhý je jeho přítel, který s ním posledních pár dní bydlí. Nic jsem se o něm nedozvěděl. Není zapsaný. Ty dvě ženské z Budoucnosti jsou coury. Bydlí v bytě číslo 303. Ta větší vystupuje jako paní Effie Robertsová. Ta malá blondýna je Violet Evartsová.“

„Počkej,“ řekl jsem Mickeymu a šel do kartotéky k lístkovnicím.

Prošel jsem W - Weel, Benjamin, alias Kašlající Ben, 36, 312 W.

Obsah spisu číslo 36, 312 W mi prozradil, že Kašlajícího Bena Weela zatkli v okresu Amador v roce 1916 pro krádež a poslali ho na tři roky do San Quentinu. V roce 1922 ho znovu sebrali v Los Angeles a obžalovali z pokusu o vydírání jedné filmové herečky, ale ten případ propadl. Popis se shodoval s tím, který mi dal Dick na muže z buicku. Fotografie - kopie té, kterou pořídila ve dvaadvacátém losangeleská policie - ukazovala mladého muže s ostrými rysy a s bradou jako klín.

Vzal jsem si fotografii zpátky do kanceláře a ukázal ji Mickeymu.

„Tohle je Weel před pěti lety. Sleduj ho nějaký čas.“

Když detektiv odešel, zavolaal jsem na detektivní oddělení policie. Hacken ani Begg tam nebyli. Zastihl jsem Lewise z identifikačního oddělení.

„Jak vypadá Buňky Dahl?“ zeptal jsem se.

„Počkejte chvíli,” řekl Lewis a potom: „32, 67, 5, 174, střední, hnědé, hnědé, široká plochá tvář s výraznými lícními kostmi, zlatý můstek v levé dolní dásni, hnědá piha pod pravým uchem, silně znetvořený malíček na pravé noze.”

„Můžete postrádat jeho fotku?”

„Jistě.”

„Díky, pošlu si pro to kluka.”

Řekl jsem Tommy Howdovi, aby tam zaběhl a vyzvedl to, a pak jsem si šel něco sníst. Po obědě jsem jel do Gungenova podniku v Poštovní. Malý obchodník byl dnes odpoledne ještě vyfintěnější než předtím, v černém saku, které bylo v ramenou ještě vycpanější a v pase ještě přiléhavější než jeho smoking večer, proužkovaných šedivých kalhotách, vestě, která hrála do červena, a zřasené saténové vázance, bohatě vyšíváné zlatou nití.

Prošli jsme obchodem dozadu a vystoupili po úzkém schodišti do malinké kanceláře v mezipatře.

„A teď, co mi chcete povědět?” zeptal se, když jsme se usadili za zavřenými dveřmi.

„Chtěl bych se víc ptát než povídat. Za prvé, kdo je dívka se silným nosem, silným spodním rtem a váčky pod šedivými očima, která žije ve vašem domě?”

„To je Rose Ruburyová.” Namalovaná tvářička se stáhla do spokojeného úsměvu. „Je to komorná mé drahé choti.”

„Jezdí na vyjížděky s bývalým trestancem?”

„Opravdu?” Promnul si obarvenou bradku růžovou rukou a byl na výsost spokojen. „Nu, je to komorná mé drahé choti, to je všechno.”

„Main neodjel z Los Angeles autem s přítelem, jak řekl své ženě. Přijel v sobotu v noci vlakem - takže byl ve městě dvanáct hodin, než se ukázal doma.”

Bruno Gungen se zahihňal a nahnul potěšenou tvář na stranu.

„Ó!” zachichotal se. „Postupujeme! Postupujeme! Není tomu tak?”

„Možná. Pamatujete si, jestli byla Rose Ruburyová doma v neděli večer - řekněme od jedenácti do dvanácti?”

„To si pamatuji. Byla. Vím to určitě. Mé drahé choti nebylo ten večer dobře. Můj drahoušek odešel v neděli brzy ráno z domu. Říkala, že pojede na venkov s nějakými přáteli - s jakými nevím. Ale přišla v osm hodin večer domů a stěžovala si na úpornou bolest hlavy. Její vzhled mě trochu postrašil, a tak jsem se často chodil dívat, jak jí je. A tak se stalo, že vím, že komorná byla v domě celý ten večer, přinejmenším do jedné hodiny.”

„Ukazovala vám policie kapesník, který našli s Mainovou peněženkou?”

„Ano.” Zavrtěl se na kraji židle. Jeho tvář připomínala tvář dítěte, které se dívá na vánoční stromček.

„Jste si jist, že patřil vaší ženě?”

Hihňání mu překáželo v řeči, a tak přitakal tím způsobem, že kýval hlavou nahoru a dolů, až jeho bradka vypadala jako černé košťátko na zametání kravaty.

„Mohla ho nechat u Mainů někdy, když byla na návštěvě u paní Mainové,” navrhl jsem.

„To není možné,” opravil mě dychtivě. „Můj drahoušek a paní Mainová se neznají.”

„Ale vaše paní a Main se znali?”

Zahihňal se a znovu si zametl bradkou kravatu.

„Jak dobře se znali?”

Pokrčil vycpaná ramena až k uším.

„Nevím,” řekl vesele. „Zaměstnávám detektiva.”

„Ano?” zamařil jsem se na něj zlostně. „Tak tohle zaměstnáváte, aby zjistil, kdo zabil a oloupil Maina - a nic jiného. Jestli si myslíte, že ho zaměstnáváte proto, aby vyšetřoval vaše rodinná tajemství, jste stejně vedle jako prohibice.”

„Ale proč? Ale proč?” Byl zmatený. „Cožpak nemám právo to vědět? Nebudou s tím žádné potíže, žádný skandál, žádná žaloba o rozvod, tím si můžete být jist. Dokonce i Jeffrey je mrtvý, takže se to dá nazývat dávnou historií. Dokud žil, nevěděl jsem nic, byl jsem slepý. Když zemřel, objevil jsem jisté věci. Pro své vlastní uspokojení - a věřte mi, to je všechno - bych to rád věděl s jistotou.”

„Ze mě ji nedostanete,” řekl jsem stroze. „Nevím o tom nic, až na to, co jste mi řekl vy, a nemůžete mě najmout, abych se tím zabýval hlouběji. A kromě toho, když s tím nechcete nic dělat, proč od toho nedáte ruce pryč a nenecháte to usnout?”

„Ne, ne, příteli.” Znovu se ho zmocnilo to rozzářené veselí. „Nejsem starý člověk, ale je mi padesát dva. Mé ženě je osmnáct, a je to opravdu krásná bytost.” Zahihňal se. „Tahle věc se stala. Nemůže se stát znovu? A nebylo by od manžela moudré mít ženu - řekneme - v rukou? Na uzdě? Pod kontrolou? A i kdyby se to nikdy nestalo, pořád může být drahá manželka povolnější díky jistým informacím, které jsou majetkem jejího manžela.”

„To je vaše věc.” Vstal jsem. „Jenže já s tím nechci mít nic společného.”

„Ale nehádejme se přece!” Vyskočil a uchopil jednu z mých rukou do svých. „Když nechcete, nechcete. Přece tady zůstává ten zločinecký aspekt celé věci - ten, kterým jste se doposud zabýval. Na ten nezapomenete? Tady splníte naši dohodu? Určitě?”

„Dejme tomu - říkám dejme tomu - že by se ukázalo, že vaše žena byla zapletena do Mainovy smrti. Co potom?”

„To - “ pokrčil ramena, roztáhl ruce s dlaněmi vzhůru - „by pak byla záležitost soudu.”

„To mi stačí. Pracuju dál - pokud jste srozuměn s tím, že nemáte právo na žádné informace s výjimkou těch, které se týkají vašeho zločineckého aspektu.”

„Výborně! A pokud se náhodou stane, že nebudete moci oddělit mého drahouška od tohoto - “

Přikývl jsem. Chytil mě znova za ruku a poplácal mi ji. Vzal jsem si ruku zpátky a vrátil se do agentury.

Na stole jsem našel vzkaz, že mám volat detektivního seržanta Hackena. Volal jsem.

„Buňky Dahl nejel v tom Mainově případu,” řekl mi muž s ostrou tváří. „On a jeho kamarád, nějaký Kašlavý Ben

Weel, dávali tu noc večírek v jednom podniku blízko Valeja. Byli tam od deseti do té doby, dokud je po druhé v noci nevyhodili, protože začali rvačku. Je to na tudy. Ten chlap, co mi to říkal, je v pořádku - a překontroloval jsem si to u dvou dalších."

Poděkoval jsem Hackenovi a zavolał ke Gungenovým domů. Žádal jsem k telefonu paní Gungenovou a zeptal se jí, jestli by mě přijala, kdybych tam přišel.

„Ach, ano," řekla.

Zdál se to být její oblíbený výraz, i když způsob, kterým to říkala, nevyjadřoval vůbec nic.

Strčil jsem si fotografie Dahla a Weela do kapsy, sehnal jsem taxi a vydal se do Westwoodského parku. Během cesty jsem vystavil svůj mozek kouři z fatim a spletl jsem dohromady nádhernou hromadu lží, které jsem chtěl vyprávět manželce mého klienta—hromadu, co mi podle mého mínění měla získat informace, které jsem potřeboval.

Asi sto padesát metrů od vjezdu do domu jsem uviděl stát auto Dicka Foleyho.

Hubená služebná s těstovitou tváří otevřela dveře Gungenových a dovedla mě do obývacího pokoje v prvním patře, kde paní Gungenová odložila Fiestu a mávla cigaretou směrem k židli poblíž. Dnes odpoledne vypadala v perských oranžových šatech a s jednou nohou zastrčenou pod sebou na brokátém čalouněném křesle opravdu hodně jako drahá loutka.

Jak jsem se tak na ni díval, zapaloval si cigaretu, vzpomínal na svůj první rozhovor s ní a s jejím manželem a na svůj druhý rozhovor s ním, rozhodl jsem se zapomenout na ten srdceryvný příběh, který jsem během cesty budoval.

„Máte služebnou - Rose Ruburyovou," začal jsem. „Nechci, aby slyšela, co povídáme."

Řekla: „Dobrá," bez sebemenší známky překvapení. Dodala: „Promínete mi na chvíli," vstala ze židle a odešla z pokoje.

Za chvíli byla zpátky a sedla si nyní s oběma nohama pod sebou.

„Bude pryč přinejmenším půl hodiny."

„To postačí. Ta vaše Rose se kamarádí s bývalým trestancem, který se jmenuje Weel."

Tvář loutky se zamračila a plně namalované rty se stiskly. Čekal jsem. Popřál jsem jí čas, aby něco řekla. Neřekla nic. Vytáhl jsem fotografie Weela a Dahla a podal jsem jí je.

„Ten s hubenou tváří je přítel vaší Rose. Ten druhý je jeho kámoš - taky grázl."

Vzala fotografie drobnou rukou, která byla stejně pevná jako moje, a pozorně si je prohlédla. Ústa se zmenšila a stáhla, hnědé oči ztmavly. Pak se jí tvář pomalu rozjasnila a zamumlala: „Ach, ano," a vrátila mi fotografie.

„Když jsem o tom říkal vašemu manželovi - " zdůraznil jsem úmyslně - „řekl: „Je to komorná mé ženy, a zasmál se."

Enid Gungenová neřekla nic.

„Nuže?" zeptal jsem se. „Co tím myslíte?"

„Jak to mám vědět?" vzdychla.

„Víte, že u Mainovy prázdné peněženky byl nalezen váš kapesník?" Upustil jsem to tak nějak mimochodem a předstíral, že se v první řadě zabývám odklepáváním cigaretového popelu do jaspisového popelníku, vyřezaného do tvaru rakve bez víka.

„Ach, ano," řekla znaveně. „Řekli mi to."

„Jak si myslíte, že k tomu došlo?"

„Nedokážu si to představit."

„Já ano," řekl jsem, „ale raději bych to věděl určitě. Paní Gungenová, ušetřilo by nám spoustu času, kdybychom mohli mluvit na rovinu."

„Proč ne?" zeptala se lhostejně. „Máte důvěru mého manžela a máte jeho svolení mě vyslyšet. Pokud mě to poníží - no co, jsem koneckonců jenom jeho manželka. A jakékoliv nové ponížení, které kdokoliv z vás vymyslí, bude stěží horší než to, které jsem už musela vytrpět."

Zachrochtal jsem nad touhle teatrální řečí a pokračoval jsem.

„Paní Gungenová, já se zajímám pouze o to, kdo oloupil a zabil Maina. Všechno, co míří tímto směrem, je pro mě cenné, ale jen do té míry, do které to míří právě tím směrem. Chápete, co myslím?"

„Jistě," řekla. „Chápu, že vás zaměstnává můj manžel."

Takhle jsme se nikam nedostali. Zkusil jsem to znovu:

„Když jsem byl tady včera večer, jaký si myslíte, že jsem získal dojem?"

„Nedokážu si představit."

„Zkuste to, prosím."

„Nepochybně - " usmála se matně - „jste získal dojem, že si můj manžel myslí, že jsem byla Jeffreyho milénka."

„Nuže?"

„Ptáte se - " doličky se ukázaly; zdála se být pobavena - „jestli jsem opravdu byla jeho milénka?"

„Ne - i když bych to samozřejmě rád věděl."

„Přirozeně," řekla příjemně.

„Jaký jste ten večer získala dojem vy?" zeptal jsem se.

„Já?" Svrátila čelo. „No, že vás najal můj manžel, abyste dokázal, že jsem byla Jeffreyho milénka." Opakovala slovo milénka, jako by se jí jeho tvar v ústech líbil.

„Mýlila jste se."

„Jelikož znám svého manžela, těžko tomu uvěřím."

„Jelikož znám sebe, tak jsem si tím jist," trval jsem na svém. „Mezi vašim manželem a mnou je v tomto ohledu jasno. Vysvětlil jsem mu, že moje práce je zjistit, kdo loupil a zabíjel - nic jiného."

„Opravdu?" Bylo to zdvořilé uzavření diskuse, která ji začínala unavovat.

„Svazujete mi ruce,” stěžoval jsem si. Vstal jsem a předstíral, že ji nesleduji pozorně. „Nemůžu teď udělat nic jiného než sebrat tu Rose Ruburyovou a ty dva muže a vymáčkout z nich, co se dá. Říkala jste, že to děvče bude zpátky za půlhodiny?”

Podívala se na mě zpřímá kulatýma hnědýma očima.

„Měla by být zpátky během pár minut. Budete ji vyslyšet?”

„Ale ne tady,” informoval jsem ji. „Vezmu ji do města k soudu a ty muže nechám sebrat. Můžu si zatelefonovat?”

„Jistě. Telefon je ve vedlejší pokoji.” Přešla a otevřela mi dveře.

Zavolal jsem Davenport 20 a požádal o detektivní oddělení.

Paní Gungenová, stojící v obývacím pokoji, řekla tak tiše, že jsem to sotva slyšel:

„Počkejte.”

Se sluchátkem v ruce jsem se otočil a podíval se na ni dveřmi. Svírala rudá ústa mezi palcem a jedním prstem a mračila se. Nepoložil jsem sluchátko, dokud nespustila ruku od úst a nenatáhla ji směrem ke mně. Pak jsem se vrátil do obývacího pokoje.

Měl jsem vrch. Držel jsem klapáčku. Bylo na ní, aby do toho skočila po hlavě. Zkoumala víc než minutu mou tvář a pak začala:

„Nebudu předstírat, že vám věřím.” Mluvila váhavě, jakoby pro sebe. „Pracujete pro mého manžela a ani ty peníze ho nezajímají tolik jako to, co jsem udělala já. Je to volba mezi dvěma zly - jistým na jedné straně a více než pravděpodobným na druhé.”

Přestala mluvit a třela si ruce o sebe. V kulatých očích se jí objevila nerozhodnost. Jestli jí nepomůžu, couvne.

„Jsme tu jen my dva,” naléhal jsem na ni. „Můžete později všechno popřít. Je to moje slovo proti vašemu. Pokud mi to neřeknete - teď už vím, že to můžu dostat z ostatních. Že jste mě zavolala od telefonu, to dokazuje. Myslíte si, že řeknu všechno vašemu manželovi. No, když to budu muset vymáčkout z ostatních, tak si to nejspíš přečte v novinách. Vaše jediná naděje je mi věřit. Není to tak nepatrná naděje, jak si myslíte. Tak jako tak, záleží to na vás.”

Půlminutové ticho.

„Dejme tomu,” zašeptala, „že bych vám zaplatila za -“

„Za co? Pokud to budu chtít říct vašemu manželovi, mohl bych si vzít vaše peníze a stejně mu to říct, nebo ne?”

Rudá ústa se zvlňila, objevily se dolíčky a oči se rozjasnily.

„To je povzbuzující,” řekla. „Povím vám to. Jeffrey přijel z Los Angeles dřív, abychom spolu mohli strávit den v malém bytě, který jsme měli najmutý. Odpoledne přišli dva muži - s klíčem. Měli revolvery. Vzali Jeffreymu ty peníze. Pro ně si přišli. Vypadalo to, že vědí o nich a o nás všechno. Oslovovali nás jménem a vyhrožovali nám tím, co všechno budou povídat, jestli je necháme zatknout.

Když odešli, nemohli jsme nic dělat. Dostali nás do směšně beznadějně situace. Nemohli jsme nic dělat - protože jsme v žádném případě nemohli vrátit ty peníze. Jimmy nemohl ani předstírat, že je ztratil nebo že mu je vzali, když byl sám. Bylo jisté, že jeho tajný časný příjezd do San Franciska by ho uvrhnul do podezření. Jeffrey ztratil hlavu. Chtěl, abych s ním utekla. Pak chtěl jít za mým manželem a říct mu pravdu. Ani jedno jsem nedovolila - oboje bylo stejně hloupé.

Opustili jsme byt a rozešli se krátce po sedmé. Je pravda, že jsme tou dobou už nebyli v nejlepších vztazích. Nebyl - teď když jsme se ocitli v potížích - tak - ne, to bych neměla říkat.”

Odmělně se a dívala se na mě s mírnou tváří loutky. Zdálo se, že ze sebe setřásla všechny potíže tím, že je prostě předala mně.

„Na fotografiích, které jsem vám ukazoval, jsou ti dva muži?” zeptal jsem se.

„Ano.”

„Ta vaše služebná věděla o vás a o Mainovi? Věděla o tom bytě? Věděla o jeho cestě do Los Angeles a o plánu vrátit se dřív s penězi?”

„Nevím to určitě. Ale jistě se většinu z toho mohla dozvědět špehováním a posloucháním a prohlížením mé - dostala jsem od Jeffreyho vzkaz, ve kterém mi psal o té cestě do Los Angeles a sjednával schůzku na neděli ráno. Možná ho viděla. Jsem neopatrná.”

„Teď jdu,” řekl jsem. „Nedělejte nic, dokud se vám neozvu. A nevyděste služebnou.”

„Pamatujte si, nic jsem vám neřekla,” připomněla mi na cestě ke dveřím obývacího pokoje.

Z Gungenova domu jsem jel přímo do hotelu Mars. Mickey Linehan seděl za novinami v rohu haly.

„Jsou vevnitř?”

„Jo.”

„Pojďme se na ně podívat.”

Mickey zatřásl klouby na dveře pokoje 410. Kovový hlas se zeptal: „Kdo je tam?”

„Baliček,” odpověděl Mickey hlasem, který měl být chlapecký.

Stíhlý muž se špičatou bradou otevřel dveře. Podal jsem mu navštívenku. Nepozval nás do pokoje, ale nepokoušel se nám bránit, když jsme vešli.

„Jste Weel?” oslovil jsem ho, zatímco Mickey za námi zavíral dveře. Nečekal jsem na to, zda řekne ano, a otočil jsem se k muži se širokou tváří, který sedel na posteli: „A vy jste Dahl?”

Weel promluvil k Dahlovi lhostejným kovovým hlasem.

„Pár fízlů.”

Muž na posteli se na nás podíval a zašklebil se.

Mel jsem naspěch.

„Chci ty prachy, co jste vzali Mainovi,” oznámil jsem.

Ušklíbli se současně, jako by si to cvičili.

Vytáhl jsem revolver.
Weel se drsně zasmál. „Vezmi si klobouk, Buňky,” uchechtl se. „Zatýkají nás.”
„Máte špatnou představu,” vysvětloval jsem. „Tohle není šťára. Tohle je přepadení. Ručičky nahoru!”
Dahl zvedl ruce rychle.
Weel váhal tak dlouho, než ho Mickey píchнул do žeber speciálem osma třicítkou.
„Projdi je,” nařídil jsem Mickeymu.
Prošel Weelovými šaty a vzal mu pistoli, nějaké papíry, nějaké drobné a naditý opasek na peníze. Pak udělal to samé s Dahlem.
„Spočítej to,” řekl jsem.
Mickey vyprázdnil opasky, plivnul si na prsty a dal se do práce.
„Devatenáct tisíc sto dvacet šest dolarů a šedesát dva centů,” informoval mě, když skončil.
Rukou, kterou jsem nedržel revolver, jsem nahmatal v kapse papír, kam jsem si napsal čísla stodolarových bankovek, které dostal Main od Ogilvieho. Podal jsem ho Mickeymu.
„Podívej se, jestli ty stovky souhlasí.”
Vzal papír, podíval se a řekl: „Souhlasí.”
„Fajn - sbal prachy a pistole a podívej se, jestli v pokoji ještě něco najdeš.”
Kašlavý Ben Weel znovu nabral dech.
„Hele!” protestoval. „Tohle ti nemůže vyjít, frajere! Kde si myslíš, že seš? Tohle ti nemůže projít!”
„Můžu to zkusit,” ujišťoval jsem ho. „Počítám, že začnete ječet Policie! Leda houby! Jediné, na co si můžete stěžovat, je vaše vlastní pitomost, protože jste si mysleli, že když tu ženskou máte v ruce dost pevně, aby vás nenechala sebrat, tak si nemusíte s ničím dělat starosti. Já hraju tu samou hru, co jste hráli s ní a s Mainem - jenomže líp, protože vy si nemůžete zahrát na dršňáky a nenadělat přitom randál. Tak teď držte hubu!”
„Žádný další prachy,” řekl Mickey. „Jen čtyři poštovní známky.”
„Vem je s sebou,” řekl jsem mu. „To je prakticky osm centů. Půjdem.”
„Hele, nechť nám pár vočí,” zažebrał Weel.
„Neříkal jsem vám, abyste drželi hubu?” zavřel jsem na něj a vycouval ke dveřím, které Mickey otevřel.
Chodba byla prázdná. Mickey stál v ní, držel v šachu Weela a Dahla, než jsem vycouval z pokoje a přehodil klíč zvnitřku navenek. Pak jsem prásknul dveřmi, otočil klíčem, strčil ho do kapsy a sešli jsme dolů a vypadli z hotelu.
Mickeyho auto bylo za rohem. Přendali jsme v něm kořist - až na pistole - z jeho kapes do mých. Pak vystoupil a vrátil se do agentury. Zamířil jsem s autem směrem k budově, ve které zemřel Jeffrey Main.
Paní Mainová byla ani ne pětadvacetiletá vysoká dívka s kudrnatými hnědými vlasy, šedomodrýma očima s těžkými řasami a příjemnou kulatou tvář. Plná postava byla oblečena od hlavy k patě do černého.
Přečetla si mou navštívenku, přikývla nad mým vysvětlením, že mě Gungen zaměstnal, abych vyšetřil smrt jejího manžela, a uvedla mě do šedobílého obývacího pokoje.
„Tohle je ten pokoj?” zeptal jsem se.
„Ano.” Měla příjemný, mírně zastřený hlas.
Přešel jsem k oknu a podíval se ven na střechnu obchodu a vedlejší ulici, která byla z půlky viditelná. Stále jsem ještě pospíchal.
„Paní Mainová,” řekl jsem, když jsem se otočil a snažil jsem se přitom mírnit dopad svých slov tím, že jsem mluvil tiše, „když váš manžel umřel, vyhodila jste pistoli z okna. Pak jste připevnila kapesník k rohu peněženky a vyhodila ji také. Protože peněženka je lehčí než pistole, nespadla až do uličky, ale na střechnu. Proč jste dala ten kapesník -“
Beze slova omdlela.
Chytil jsem ji, než dopadla na podlahu, donesl k pohovce, našel kolínskou a čichací sole a použil jsem je.
„Víte, komu patřil ten kapesník?” zeptal jsem se, když nabyla vědomí a posadila se.
Zavrtěla hlavou odleva doprava.
„Tak proč jste si s tím dávala tu práci?”
„Měl ho v kapse. Nevěděla jsem, co jiného s ním mám udělat. Myslela jsem si, že se na něj bude policie ptát. Nechtěla jsem, aby měli důvod k vyptávání.”
„Proč jste vyprávěla tu pohádku o loupeži?”
Žádná odpověď.
„Pojištění?” ptal jsem se.
Trhla hlavou nahoru a vzpurně vykřikla:
„Ano! Utratil všechny svoje i moje peníze. A pak musel - udělat takovouhle věc. On -“
Přerušil jsem její nářek:
„Doufám, že nechal lístek - něco, co by posloužilo jako důkaz.” Myslel jsem důkaz, že ho nezabila.
„Ano.” Začala hmatat v živůtku černých šatů.
„Dobře,” řekl jsem a vstal. „Hned ráno zaneste ten lístek ke svému advokátovi a celou věc mu řekněte.”
Zamumlal jsem něco soucitného a unikl.
Snášela se noc, když jsem zazvonil už podruhé ten den na zvonek u Gungenových. Služebná s těstovitou tvář, která otvírala dveře, mi řekla, že pan Gungen je doma. Dovedla mě nahoru.
Rose Ruburyová sestupovala po schodech. Zůstala stát na odpočívadle, aby nás nechala projít. Zastavil jsem se před ní, zatímco moje průvodkyně zamířila ke knihovně.
„Jsi vyřízená,” řekl jsem dívce na odpočívadle. „Dám ti deset minut na to, aby ses vypařila. Nikomu ani slovo. Jestli se ti to nelíbí - máš příležitost si vyzkoušet, jak se ti bude líbit basa zevnitř.”

„Ale - co to má být!”

„Ten kšeft vybuchnul.” Strčil jsem ruku do kapsy a ukázal jí jeden svazek bankovek, které jsem sebral v hotelu Mars. „Právě jsem byl na návštěvě u Kašlavého Bena a Bunkyho.”

To na ni udělalo dojem. Obrátila se a vyběhla po schodech.

Bruno Gungen vyšel ze dveří knihovny a hledal mě. Podíval se zvědavě z dívky - která teď běžela po schodech do druhého patra - na mě. Otázka visela mužikovi na rtech, ale zarazil jsem ho prohlášením:

„Je to hotové.”

„Bravo!” vykřikl, když jsme vešli do knihovny. „Slyšela jsi to, drahoušku? Je to hotové!”

Drahoušek seděl u stolu jako předešlý večer. Tvář loutky se bezvýrazně usmívala. Zamumlala: „Ach, ano,” a ani v jejích slovech nebyl žádný výraz.

Šel jsem ke stolu a vyprázdnil kapsy.

„Devatenáct tisíc sto dvacet šest dolarů a sedmdesát centů včetně známek,” oznámil jsem. „Zbývající osm set sedmdesát tři dolary a třicet centů jsou pryč.”

„Ó!” Bruno Gungen si pohladil rýčovitou černou bradku třesoucí se růžovou rukou a zabořil se mi do tváře tvrdýma jasnýma očima. „A kde jste je našel? Musíte si určitě sednout a všechno nám vyprávět. Umíráme dychtivostí, že, má lásko?”

Láska zažívala: „Ach, ano!”

„Není to nic moc,” řekl jsem. „Abych dostal peníze nazpátek, musel jsem udělat takový obchod a slíbit mlčenlivost. Maina oloupili v neděli odpoledne. Jenomže je to tak, že bychom lupiče nemohli usvědčit, kdybychom je sebrali. Jediná osoba, která by je mohla identifikovat, to neudělá.”

„Ale kdo zabil Jeffreyho?” Mužik mi bušil do prsou oběma růžovými ručkama. „Kdo ho ten večer zabil?”

„Sebevražda. Ze zoufalství, že byl oloupen za okolností, které nemohl vysvětlit.”

„Absurdní!” Mému klientovi se sebevražda nelíbila.

„Paní Mainovou probudil výstřel. Sebevražda by zrušila jeho pojistku - zůstala by bez haléře. Vyhodila pistoli a peněženku z okna, schovala lístek, který po sobě nechal, a vymyslela si tu pohádku o lupičích.”

„Ale ten kapesník!” vykřikl Gungen. Byl celý rozčilený.

„Ten nic neznamená,” ujišťoval jsem ho důstojně, „až na to, že Main - říkal jste, že nebyl vybíravý - zřejmě něco měl s komornou vaší paní, a že ona - jako spousta služebných—si z majetku vaší manželky vypůjčovala.”

Nafoukl namalované tváře a zadupal nožkami, prakticky zatancoval. Jeho rozhořčení bylo stejné směšné jako tvrzení, které ho vyvolalo.

„Uvidíme!” Otočil se na podpatku, vyběhl z pokoje a stále opakoval: „Uvidíme!”

Enid Gungenová mi podala ruku. Tvář loutky byla plná křivek a dolíčků.

„Děkuju vám,” zašeptala.

„Nevím zač,” zavřel jsem a nevzal nabízenou ruku. „Zamotal jsem to tak, že žádný důkaz nepřípadá v úvahu. Ale musí to vědět - cožpak jsem mu to prakticky neřekl?”

„Ach to!” Odbyla to pohozením malé hlavy. „Jsem úplně schopná postarat se o sebe, pokud nebude mít definitivní důkaz.”

Věřil jsem jí.

Bruno Gungen vtrhl zpátky do knihovny s pěnou u úst, trhal si obarvenou bradku a zuřil, že v celém domě nemůže najít Rose Ruburyovou.

Druhý den ráno mi Dick Foley řekl, že služebná se přidala k Weelovi a k Dahlovi a odjela s nimi do Portlandu.

Vražedné loučení

I.

Byl jsem jediný, kdo vystupoval z vlaku v Loučení.

Z čekárny přicházel deštěm člověk. Byl malé postavy. Tvář měl tmavou a plochou. Měl na sobě šedivou nepromokavou čepici a šedivý kabát vojenského stíhu.

Nedíval se na mě. Díval se na kufr a kufřík v mých rukou. Šel kupředu rychle, krátkými, ostrými kroky.

Neřekl nic, když ode mě bral zavazadla. Zeptal jsem se:

„Od Kavalova?”

Mezitím se už ke mně otočil zády a nesl má zavazadla směrem ke žlutohnědé limuzíně značky Stutz, která stála na silnici vedle šterkového nástupiště. Místo odpovědi na mou otázku kývnul dvakrát směrem ke stutzu. Přitom se ani neohlédl a nezpomalil svůj trhavý polocval.

Šel jsem za ním k autu.

Jízda vesnicí trvala tři minuty. Zahnuli jsme na cestu, která šplhala do kopců směrem na západ. Cesta vypadala jako hřbet tuleně za deště.

Muž s plochou tváří pospíchal. Provrčeli jsme po cestě rychlostí, která za námi brzy nechala poslední chaty rozseté po kopci.

Za chvíli jsme sjeli ze svítivé černé cesty na jinou, bledší, která se vlnila na jih podél zalesněného hřebenu kopců. Místy se tahle cesta proměnila na padesát nebo víc metrů v tunel vytvořený protínajícími se větvemi vysokých stromů, hustě obrostlými listy.

Děšť se hromadil na větvích v obrovských kapkách a hlasitě dopadal na střechu stutze. Šed' deštivého podvečera se

uvnitř tunelů měnila téměř v čern noci.

Muž s placatou tváří rozsvítil světla a zvýšil rychlost.

Seděl strnule vzpřímený za volantem. Seděl jsem za ním. Nad vojenským límcem, mezi vlasy, které byly v tyle krátce zastřižené, svítily malé vlhké skvrnky. Mohl to být déšť. Mohl to být pot.

Byli jsme právě uprostřed jednoho z tunelů.

Hlava muže s plochou tváří sebou šklubla doleva. Zaječel:

„Á-á-á-á-á!“

Bylo to dlouhé, třaslavé, vysoké zamečení, celé tenounké hrůzou.

Vyskočil jsem a naklonil se dopředu, abych se podíval, co to s ním je.

Auto se vychýlilo a poskočilo dopředu a přitom mě vrhlo zpátky na sedadlo.

Postranním okénkem jsem jedním okem na okamžik zahlédl na silnici ležet něco tmavého.

Otočil jsem se a zkusil zadní okénko, které nebylo tak zalité deštěm.

Uviděl jsem na silnici blízko levého okraje ležet na zádech černocho. Tělo bylo prohnuté do oblouku, jako by celá jeho váha spočívala na podpatcích a temenu hlavy. Střenka nože, která nemohla být kratší než dvacet centimetrů, čouhala přímo do vzduchu z levé strany jeho prsou.

Než jsem si všechno tohle prohlédl, projeli jsme zatáčkou a vyjeli z tunelu.

„Zastavte,“ zavolal jsem na muže s placatou tváří.

Předstíral, že mě neslyší. Stutz pod námi se podobal bezovému blesku. Položil jsem řidiči ruku na rameno.

Rameno mi ucuklo pod rukou. Zaječel znova: „Á-á-á-á-á!“ jako by ho ten mrtvý černocho právě chytil.

Natáhl jsem se přes něj a vypnul motor.

Spustil ruce z volantu a začal se na mě sápat. Z úst mu vycházely zvuky, ale nedávaly dohromady žádná slova, která bych znal.

Podařilo se mi chytit volant. Druhým předloktím jsem držel šoféra pod bradou. Naklonil jsem se zezadu přes sedadlo, takže váha horní části mého těla spočívala na jeho hlavě a tiskla ji proti volantu.

S pomocí toho i onoho i s pomocí boží nevyletěl Stutz ze silnice, než jsme zastavili.

Uvolnil jsem muži s placatou tváří hlavu a zeptal jsem se:

„Co se to, k čertu, s vámi děje?“

Podíval se na mě bílými očima, zachvěl se a neřekl nic.

„Obraťte,“ řekl jsem. „Pojedeme zpátky.“

Zavrtěl zoufale hlavou ze strany na stranu a vydal ústy několik dalších zvuků, které mohly představovat slova, kdybych jim rozuměl.

„Víte, kdo to byl?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Víte to,“ zavrčel jsem.

Zavrtěl hlavou.

V téhle chvíli jsem už měl podezření, že mi tenhle chlap bude vrtět hlavou na cokoli, co mu řeknu.

„Tak tedy uhněte od volantu,“ řekl jsem. „Budu řídit.“

Otevřel dveře a vyškrabal se ven.

„Pojďte zpátky,“ zavolal jsem.

Couval pryč a vrtěl hlavou.

Proklel jsem ho, vklouzl za volant a řekl: „Tak dobrá, počkejte tu na mě,“ a zabouchl jsem dvířka.

Couval stále pomalu zpět a pozoroval mě ustrašenými očima s obrovskými bělmy, když jsem zacouval a otočil s limuzínou.

Musel jsem jet dál, než jsem očekával - asi něco přes míli.

Černocho jsem nenašel. Tunel byl prázdný.

Kdybych byl znal přesné místo, na kterém ležel, byl bych snad mohl najít něco, co by dokazovalo, že ho odstranili. Ale neměl jsem čas si vybrat nějaký orientační bod a teď jsem viděl tak čtyři nebo pět míst, z nichž každé mohlo klidně být to pravé.

S pomocí reflektorů limuzíny jsem zkontroloval levou část silnice od jednoho konce tunelu k druhému.

Nenašel jsem žádnou krev. Nenašel jsem žádné stopy. Nenašel jsem nic, co by dokazovalo, že někdo na silnici ležel. Nenašel jsem vůbec nic. Byla už teď moc velká tma na to, abych se pokoušel prohledávat les. Vrátil jsem se k místu, kde jsem zanechal muže s placatou tváří. Byl pryč.

Pomyslel jsem si, že pan Kavalov bude mít asi pravdu, když se domnívá, že potřebuje detektiva.

II.

Asi půl míle za místem, kde mě muž s plochou tváří opustil, jsem zastavil stutze před železnými mřížovými vraty, která blokovala silnici. Brána byla zevnitř zamčená. Po obou stranách sahaly až k lesu vysoké živé ploty. Přes vršek živého plotu nalevo bylo vidět horní část malého domu s hnědou střechou.

Zapracoval jsem na stutzově klaksonu.

Rámus přilákal na druhou stranu vrat asi tak patnáctiletého nebo šestnáctiletého nemotorného chlapce. Měl na sobě vybledlé konopné kalhoty a divoce pruhovaný svetr. Nešel doprostřed cesty, ale zůstal stát na jedné straně. Jednu paži měl z dohledu, jako by v ní držel něco, co mi zakrýval živý plot.

„Je to tady u Kavalova?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane,“ řekl neochotně.

čekal jsem, až odemkne bránu. Neodmykal. Stál tam a celý nesvůj se díval na auto a na mě.

„Prosím vás, pane,” řekl jsem, „můžu dovnitř?”

„Čeho - kdo jste?”

„Jsem ten chlap, co pro něj poslal Kavalov. Jestli mě nechce pustit dovnitř, tak mi to radši řekni, ať stihnu vlak do San Franciska v šest padesát.”

Chlapec si zažmoulal ret, řekl: „Počkejte, podívám se po klíči,” a zmizel za plotem.

Byl pryč dost dlouho na to, aby si mohl s někým pohovořit.

Když se vrátil, odemkl bránu, otevřel ji doširoka a řekl:

„Je to v pořádku, pane. Očekávají vás.”

Když jsem projel bránou, uviděl jsem světla na vrcholu kopce asi tak míli přede mnou a nalevo.

„To je ten dům?” zeptal jsem se.

„Ano, pane. Očekávají vás.”

Těsně vedle místa, kde hoch stál, když se mnou mluvil skrz vrata, byla opřená o živý plot dvouhlavňová brokovnice.

Poděkoval jsem chlapci a jel dál. Cesta se mírně klikatila do kopce mezi poli. Vysoké, štíhlé stromy byly vysázeny na obou stranách v pravidelných intervalech.

Konečné mé cesta přivedla až před budovu, která v šeru vypadala jako kříženec mezi pevností a fabrikou. Byla postavena z betonu. Vemte si hromadu rozcapených kuželů různých velikostí, odřízněte nahrubo vršky, naplácejte je dohromady tak, aby největší byly někde uprostřed a ostatní okolo bez velkých ohledů na jejich velikost, přizpůsobte celou tu sbírku sklonu kopce a máte model Kavalova domu. Okna měla ocelové spouštěcí rámy. Nebylo jich mnoho. Žádná dvě neležela v jedné řadě, ať už horizontální nebo vertikální. Některá byla osvětlena.

Když jsem vylezl z auta, otevřely se úzké domovní dveře.

Malá rudolící žena tak kolem padesáti, s vybledlými světlými vlasy, zamotanými dokola a pořád dokola kolem hlavy, vyšla ven. Měla na sobě šedivé vlněné šaty bez výstřihu a s úzkými rukávy. Když se usmála, měla ústa stejně široká jako rty

Řekla:

„Vy jste ten pán z města?”

„Jo. Vašeho šoféra jsem ztratil někde cestou.”

„Božičku nebeskej!” řekla přátelsky, „to je v pořádku.”

Hubený muž s řídkými tmavými vlasy, spadajícími na hubenou, ustaranou tvář, prošel kolem ní a vzal mi zavazadla, která jsem vytáhl z vozu. Odněl je dovnitř.

Žena ustoupila, abych mohl vejít, a řekla:

„Asi se budete chtít nejdřív trochu umýt, než půjdete k večeři. Nebude jim vadit, že na vás budou muset chvíli čekat, když si pospíšíte.”

Řekl jsem: „Jo, děkuju,” počkal, až mě znovu předejde, a následoval ji po točitém schodišti, které šplhalo vnitřkem jednoho z kuželů, tvořících budovu.

Odvedla mě do ložnice v prvním patře, kde už hubený muž vybaloval moje zavazadla.

„Martin vám sežene všechno, co potřebujete,” ujistila mě ve dveřích, „a až budete hotov, přijďte prostě dolů.”

Řekl jsem, že přijdu. Odešla. Hubený muž byl hotový s vybalováním dřív, než jsem si svlékl sako, vestu, límec a košili. Řekl jsem mu, že už nic nepotřebuji, umyl jsem se

ve vedlejší místnosti, oblékl si čistou košili a límec, vestu a sako a sešel dolů.

Velká hala byla prázdná. Hlasy doléhaly otevřenými dveřmi nalevo.

Jeden hlas měl podobu nosového kňučení. Stěžoval si: „Nestřím to. Nebudu to snášet. Nejsem dítě a nebudu to trpět.”

Všechna t tohoto hlasu byla trochu důrazná na t, ale ne dost silná na d.

Další hlas byl živý, ale trochu drsný baryton. Říkal vesele: „Jakou má cenu říkat, že to nebudeme trpět, když to stejně trpíme?”

Třetí hlas byl ženský, tichý, ale bezbarvý a bezduchý.

Říkal:

„Ale možná, že ho opravdu zabil.”

Kňučivý hlas řekl: „To je mi jedno. Nebudu to trpět.” Baryton řekl stejně vesele jako předtím: „Že by?” Na vzdálenějším konci haly se otočila klika. Nechtěl jsem

být přistižen, jak poslouchám, a tak jsem zamířil do otevřených dveří.

III.

Stál jsem ve vchodu do oválného pokoje s nízkým stropem, zařízeného v šedivé, bílé a stříbrné barvě. Seděli tam dva muži a žena.

Starší muž - bylo mu tak kolem padesátky - vstal z hlubokého šedivého křesla a obřadně se mi uklonil. Byl to obtloustlý člověk středního vzrůstu, úplně holohlavý, s tmavou pletí a bledýma očima. Měl do špičky navoskovaný šedivý knír a nepravidelnou šedivou mušku.

„Pan Kavalov?” zeptal jsem se.

„Ano, pane.” Patřil mu ten kňučivý hlas.

Řekl jsem mu, kdo jsem. Potřásl mi rukou a pak mě představil ostatním.

Žena byla jeho dcera. Mohlo jí být tak třicet. Měla malá ústa s plnými rty svého otce, ale oči měla tmavé, nos krátký a rovný a pleť téměř bezbarvou. V její tváři bylo něco asijského. Byla to hezká, pasivní, neinteligentní tvář.

Muž s barytonem byl její manžel. Jmenoval se Ringgo. Byl o šest nebo sedm let starší než jeho žena, ne příliš vysoký ani silný, ale dobře stavěný. Levou paži měl v dlaze a na pásce. Na kloubech pravé ruky bylo vidět temné odřeniny. Měl hubenou, kostnatou, bystrou tvář, jasné tmavé oči se spoustou vrásek kolem a veselá tvrdá ústa.

Podal mi zmodřenou ruku, zakýval na mě ovázanou paží, zašklebil se a řekl:

„Je mi líto, že jste přišel o tohle, ale další zranění jsou už vaše.”

„Jak se to stalo?” zeptal jsem se.

Kavalov zvedl buclatou ruku.

„Na to je dost času, až se najíme,” řekl. „Pojďme se nejdřív navečeřet.”

Přešli jsme do malé zelenohnědé jídelny, kde byl prostřen čtverhranný stolek. Seděl jsem naproti Ringgovi za stříbrným košem s orchidejemi, který stál mezi stříbrnými svícny uprostřed stolu. Paní Ringgová seděla po mé pravici, Kavalov po levici. Když se Kavalov posadil, všiml jsem si obrysu automatické pistole v kapse jeho kalhot.

Obsluhovali nás dva muži. Byla tam spousta jídla a všechno bylo dobře pojedené. Jedli jsme kaviár, nějaký vývar, platejzy, želé z brambor a okurek, pečené jehně, lusky, chřest, divokou kachnu s kukuřičnými plackami, salát z artičoků a rajských jablíček, pili jsme kávu a crême de menthe.

Kavalov jedl a pil jako nezavřený. My ostatní jsme nezůstávali pozadu.

Kavalov byl první, kdo porušil svůj vlastní příkaz, že se při jídle nemá mluvit o jeho starostech. Když snědl polévku, položil lžici a řekl:

„Nejsem dítě. Nenechám se strašit.”

Vzdorně na mě zamrkal bledýma ustaranýma očima a našpulil rty mezi knírem a muškou.

Ringgo se na něj příjemně usmál. Tvář paní Ringgové zůstala stejně vážná a bezvýrazná, jako by se neřeklo vůbec nic.

„Čím byste se měl nechat strašit?” zeptal jsem se.

„Ničím,” řekl Kavalov. „Ničím kromě spousty idiotských a zbytečných triků a komedií!”

„Můžete tomu říkat, jak chcete,” zabručel mi přes rameno hlas, „ale já jsem viděl, co jsem viděl.”

Hlas patřil jednomu z mužů, kteří nás obsluhovali. Byl to vyzábělý mladší člověk s úzkou tváří a povolenými rty. Mluvil s jakousi tichou zatvrdlostí a přitom ani nevzhledl od talíře, který přede mne právě kladl.

Protože nikdo nevěnoval pozornost sluhově jasně slyšitelné poznámce, obrátil jsem tvář znovu ke Kavalovovi. Čistil hřbet platejze plochou stranou vidličky.

„Jaké triky a komedie?” zeptal jsem se.

Kavalov položil vidličku a opřel si zápěstí o okraj stolu. Stiskl rty a naklonil se ke mně přes svůj talíř.

„Dejme tomu,” svrátil čelo, až se jeho holý skalp přemístil dopředu, „že jste před deseti lety někomu ublížil.” Rychle otočil zápěstí a položil ruce dlaněmi nahoru na bílý ubrus. „Ublížil jste mu normálním obchodním způsobem - chápete? - kvůli zisku. Nebylo v tom vůbec nic osobního. Stěží ho znáte. A dejme tomu, že za vámi přijde po těch deseti letech a řekne: „Přišel jsem se podívat, jak umíráš.” Obrátí ruce dlaněmi dolů. „No, co byste si myslel?”

„Myslel bych si,” odpověděl jsem, „že kvůli tomu nemusím nijak pospíchat s umíráním.”

Upřímnost mu zmizela z tváře a zanechala ji bez výrazu. Chvilí na mě mrkal a pak začal jíst rybu. Když rozežvýkal a spolykal poslední kousek platejze, vzhlednul opět ke mně. Zavrtěl pomalu hlavou a stáhl koutky úst dolů.

„To nebyla dobrá odpověď,” řekl. Pokrčil rameny a rozevřel prsty. „Nicméně, budete se s tímhle kočkomyšim kapitánem nějak muset vypořádat. Proto jsem vás najmul.”

Přikývl jsem.

Ringgo se zasmál, poklepal si na zavázanou ruku a řekl:

„Přeju vám s ním víc štěstí, než jsem měl já.”

Paní Ringgová natáhla ruku a dotkla se na chvíli špičatými nehty zápěstí svého manžela.

Zeptal jsem se Kavalova:

„Ten člověk, co jsem mu měl jako ublížit, co jsem mu provedl?”

Našpulil ret, několikrát drobně mávnul prsty pravé ruky a řekl:

„Hm - no - zruinoval ho.”

„Můžeme tedy pokládat za zaručené, že ten váš kapitán má skutečně něco za lubem?”

„Dobrý bože!” řekl Ringgo a upustil vidličku, „nerad bych si myslel, že mi zlomil ruku jen tak pro zábavu.”

Za mnou pošeptal vyzábělý sluha svému kolegovi:

„Chce vědět, jestli si myslíme, že kapitán má opravdu něco za lubem?”

„Slyšel jsem ho,” řekl druhý pochmurně. „Ten nám bude hodně platný.”

Kavalov poklepal vidličkou na talíř a udělal na sluhy rozzlobený obličej.

„Držte hubu,” řekl. „Kde je pečené?” Ukázal vidličkou na paní Ringgovou. „Má prázdnou sklenici.” Podíval se na vidličku. „Podívejte, jak se starají o mé stříbro,” postěžoval si a natáhl ji směrem ke mně. „Aspoň měsíc ho slušně nevyčistili.”

Odložil vidličku. Odstrčil talíř, aby si na stole udělal místo pro předloktí. Naklonil se přes ně a nahrbil ramena dopředu. Vzdychnul. Zamračil se. Zíral na mě prosebnýma bledýma očima.

„Poslouchejte,” zakňučel. „Jsem pitomec? Posílal bych do San Franciska pro detektiva, kdybych nepotřeboval detektiva? Platil bych vám, co mi účtujete, když můžu za polovičku sehnat spoustu dost dobrých detektivů, pokud bych nepotřeboval toho nejlepšího detektiva, jakého si můžu opatřit? Žádal bych o někoho tak drahého, kdybych

nevěděl s jistotou, že tenhle kapitán je nebezpečný chlap?"

Neřekl jsem nic. Jen jsem seděl tiše a tvářil se pozorně.

„Poslouchejte,“ zakňučel. „Tohle není žádný apríl. Tenhle kapitán mě chce zavraždit. Přijel sem, aby mě zavraždil. A určitě mě zavraždí, jestli mu v tom někdo nezabrání.“

„Co přesně udělal doposud?“ zeptal jsem se.

„S tím to nemá co dělat!“ Kavalov netrpělivě zavrtěl holou hlavou. „Nežádám po vás, abyste napravoval něco, co už se stalo. Žádám po vás, abyste ho nenechal mě zabít. Co udělal doposud? No, úplně terorizuje moje lidi. Zlomil Dolphimu ruku. Tak tohle udělal doposud, když už to musíte vědět.“

„Jak dlouho tohle trvá? Jak dlouho je tady?“ zeptal jsem se.

„Týden a dva dny.“

„Řekl vám váš šofér o tom černochovi, co jsme ho viděli na silnici?“

Kavalov stiskl rty a pomalu přikývl.

„Když jsem se vrátil, tak tam nebyl,“ řekl jsem.

Vyfoukl trochu vzduch ze rtů a vzrušeně vykřikl:

„Po vašich černoších a cestách mi vůbec nic není. Jde mi o to, nenechat se zavraždit.“

„Ohlásili jste něco šerifové kanceláři?“ zeptal jsem se a pokoušel se předstírat, že nezačínám být nevrlý.

„To jsem udělal. Ale k čemu to je? Vyhrožoval mi? No, řekl mi, že se přišel podívat, jak umírám. Od něj a podle způsobu, kterým to řekl, to je hrozba. Ale pro vašeho šerifa to hrozba není. Terorizoval moje lidi. Mám důkaz, že to dělal? Šerif tvrdí, že nemám. Jak absurdní! Potřebuju důkaz? Cožpak to nevím? Musí nechat na té hrůze, kterou působí, otisky prstů? A tak to zůstane při tomhle: šerif si ho jedním okem omrkne. Jedním okem, povídal, považte. Tady mám dvacet lidí, sluhů a čeledínů, a ti mají čtyřicet očí. A on si stejně přichází a odchází, jak chce. Okem!“

„A co Ringgova ruka?“ zeptal jsem se.

Kavalov zavrtěl netrpělivě hlavou a začal krájet svojí porci jehněte krátkými rychlými tahy.

Ringgo řekl:

„S tím nemůžeme nic dělat. Já jsem ho uhodil první.“ Podíval se na svoje odřené klouby. „Nemyslel jsem si, že je tak tvrdý. Možná už nejsem tak dobrý, jak jsem býval.“

Tak jako tak, tucet lidí vidělo, že jsem mu jednu vrazil do zubů dřív, než se mě dotkl. Vystupovali jsme v pravé poledne před poštou.“

„Kdo je tenhle kapitán?“

„To není on,“ řekl vyzábělý sluha. „Je to ten černý ďábel.“

Ringgo řekl:

„Jmenuje se Sherry, Hugh Sherry. Když jsme ho poznali, byl kapitánem v britské armádě - v proviantním útvaru v Káhiře. Bylo to v roce 1917, před dvanácti lety. Tady komodor spekuloval s vojenskými dodávkami. Sherry měl být frontovým důstojníkem. Neměl hlavu pro práci za stolem. Nebyl na to dost ustrašený. Někdo přišel na to, že by komodor nenadělal tolik peněz, kdyby Sherry nebyl tak neopatrný. Věděli, že Sherry pro sebe žádné peníze nenadělal. Vyrázili Sherryho a zároveň požádali komodora, aby byl tak laskav a odjel.“

Kavalov vzhledl od talíře a začal vysvětlovat.

„Za války to takhle v obchodě chodí. Nenechali by mě odjet, kdybych udělal něco, kvůli čemu by mé mohli držet.“

„A teď, dvanáct let potom, co jste ho nechal vykopnout s hanbou z armády,“ řekl jsem, „přijde sem, vyhrožuje, jak tvrdíte, že vás zabije, a šíří paniku mezi vašimi lidmi. Je to tak?“

„Není to tak,“ zakňučel Kavalov. „Vůbec to tak není. Nebyla to moje armáda, abych ho mohl nechat vykopnout. Jsem obchodník. Vydělávám, jak to jde. Když mi někdo dovolí nadělat zisk, který rozzlobí jeho zaměstnavatele, co mám já s jejich hněvem společného? Za druhé, já netvrdím, že mě chce zabít. Já to vím.“

Řekl jsem:

„Pokouším se srovnat si to v hlavě.“

„Není tu nic, co by se mělo srovnávat. Ten člověk mě chce zavraždit. Já vás žádám, abyste mu to nedovolil. Není to dostatečně jednoduché?“

„Je to dost jednoduché,“ souhlasil jsem a přestal jsem se pokoušet s ním mluvit.

Kavalov a Ringgo kouřili doutníky, paní Ringgová a já cigarety nad crême de menthe, když vešla rudolící plavovláška v šedivých šatech.

Vešla uspěchaně. Oči měla temné a doširoka otevřené.

Řekla:

„Anthony povídá, že na horním poli hoří.“

Kavalov rozdrtil doutník mezi zuby a významně se na mě podíval.

Vstal jsem a zeptal se:

„Jak se tam dostanu?“

„Ukážu vám cestu,“ řekl Ringgo a vstal ze židle.

„Dolphe,“ protestovala jeho žena, „tvoje ruka.“

Něžně se na ni usmál a řekl:

„Nebudu se do ničeho plést. Jdu se jen podívat, jak se s takovouhle věcí vypořádá expert.“

IV.

Doběhl jsem si do svého pokoje pro klobouk, kabát, baterku a revolver.

Když jsem začal znovu sestupovat dolů, stáli Ringgovi u domovních dveří.

Oblékl si tmavý plášť do deště, těsně zapjatý přes zraněnou ruku, prázdný levý rukáv mu visel dolů. Pravou paží objímal manželku. Držela ho oběma nahýma rukama kolem krku. Byla nahnutá daleko dozadu a on se nakláněl přes ni daleko dopředu. Ústa měli u sebe.

Trochu jsem ustoupil, a když jsem se zase objevil v dohledu, dělal jsem nohama větší hluk. Stáli proti sobě u dveří a čekali na mě. Ringgo těžce dýchal, jako kdyby byl běžel. Otevřel dveře.

Paní Ringgová mě oslovila:

„Prosím vás, nedovolte tomu mému pošetilemu manželovi, aby byl moc neopatrný.“

Rekl jsem, že to nedovolím, a zeptal jsem se ho:

„Stojí za to vzít s sebou někoho ze sluhů nebo z dělníků?“

Zavrtěl hlavou.

„Ti, co se neschovávají, by byli stejně zbyteční, jako ti druzí,“ řekl. „Všem to dalo pořádně zabrat.“

Vyrazili jsme. Za sebou jsme nechali paní Ringgovou, která nás pozorovala od vchodu. Déšť na okamžik ustal, ale černá masa nad námi slibovala každou chvíli další.

Ringgo mě vedl kolem domu po úzké cestičce, která směřovala dolů s kopce mezi okrasnými keři, kolem skupiny malých budov, stojících v mělkém údolí, a pak po úhlopříčce nahoru do jiného, nižšího kopce.

Cestička byla rozbahnělá. Na vrcholku kopce jsme stezku opustili, prošli drátěnými vraty a přešli po krátkém poli, které se lepilo a klouzalo pod našima nohama. Pohybovali jsme se rychle. Blátivá půda, těžký noční vzduch a naše kabáty z toho dělaly prácičku pro zahřátí.

Když jsme pole přešli, uviděli jsme oheň, oranžový mihotavý bod mezi stromy, které nám stály v cestě. Přelezli jsme nízký drátěný plot a zamířili ke stromům.

V listoví nad našimi hlavami se ozvalo prudké zašustění, začínající zleva a končící silným úderem na kmen stromu hned po naší pravici. Pak něco pláclo na měkkou půdu pod stromem.

Nalevo se ozval smích, divoký, houkavý smích.

Smějící se hlas nemohl být tak daleko. Pustil jsem se za ním.

Oheň byl příliš malý a příliš daleko, než aby mi mohl být k užítku: mezi stromy byla tma téměř úplná.

Zakopával jsem o kořeny, narážel do stromů a nenašel nic. Baterka by pomohla posměváčkovi víc než mně, a tak jsem ji jen držel nečinně v ruce.

Když mě unavilo hrát si na babu sám se sebou, zahrnul jsem přes les k poli na druhé straně a zamířil k ohni.

Oheň byl rozdělaný na konci pole, ani ne pět metrů od nejbližšího stromu. Živily ho uschlé větévky a zlámané větve, které ušetřil déšť. Než jsem k němu dorazil, už téměř dohořel.

Proti sobě na opačných stranách ohně byly do země za-píchnuty dvě malé vidličkovité větve. Vidličky podpíraly konce zelené větve semenáčku. Na větvi byla nad ohněm navlečená půlmetrová mrtvolka bez hlavy, bez ocasu, bez nohou, stažená a vpředu rozříznutá.

Na zemi o kousek dál ležela hlava, kůže, pracky, ocas, a vnitřnosti štěněte airedala. Kolem byla spousta krve.

Vedle ohně byly suché větévky, nalámané na příhodnou délku. Právě jsem je přikládal, když Ringgo vyšel z lesa a přidal se ke mně. V ruce nesl kámen velikosti grapefruitu.

„Zahlédl jste ho?“ zeptal se.

„Ne. Zasmál se a utekl.“

Podal mi kámen a řekl:

„Tohle po nás hodil.“

Na hladkém šedivém kameni byly červeně nakresleny prázdné oči, trojúhelníkovitý nos a šklebící se zubatá ústa - hrubě namalovaná lebka.

Poškrábal jsem jedno červené oko nehtem a řekl:

„Barevná tužka.“

Ringgo zíral na mrtvolku škvařící se nad ohněm a na všechny ty drobnosti na zemi.

„Co tomu říkáte?“ zeptal jsem se.

Polkl a řekl:

„Mickey byl zatraceně dobrý pejsek.“

„Váš?“

Přikývl.

Obešel jsem to místo a mířil přitom baterkou na zem. Našel jsem nějaké otisky nohou, pokud se tomu tak dalo říkat.

„Máte něco?“ zeptal se Ringgo.

„Jo.“ Ukázal jsem mu jeden otisk. „Měl hadry omotané kolem bot. Nejsou k ničemu.“

Obrátili jsme se znovu k ohni.

„Tohle je další tyátr,“ řekl jsem. „Ten, kdo zabil a vyvrhnul štěně, věděl, co dělá; věděl to příliš dobře, než aby si myslel, že by ho takhle mohl slušně uvařit. Zvenku bude spálený dřív, než bude vevnitř vůbec teplý, a tak jak je navlečený, by spadl, kdyby se ho člověk pokusil otočit.“

Ringgova zamračená tvář se trochu rozjasnila.

„To už je lepší,“ řekl. „Je dost velká hanebnost, že ho zabili, ale strašné nerad bych si představoval, že Mickeyho někdo jí nebo se k tomu chystá.“

„Nic takového nechtěli,“ ujistil jsem ho. „Hráli tyátr. Ty věci, které se děly, byly podobného rázu?“

„Ano.“

„Co to má za smysl?“

Pochmurně ocitoval Kavalova.

„Kočkomyší kapitán.”

Dal jsem mu cigaretu, vzal si jednu sám a zapálil jsem je větvičkou z ohně.

Zvedl tvář k obloze a řekl: „Už zase prší, pojďme zpátky do domu,” ale zůstal u ohně a zíral na škvařící se mrtvolku. Obklopoval nás sytý pach spáleného masa.

„Vy tohle ještě neberete moc vážně, že ne?” zeptal se za chvilku tichým, věcným hlasem.

„Je to dost legrační situace.”

„Zcvoknul se,” řekl stejným tichým hlasem. „Pokuste se pochopit tohle: čest pro něj něco znamenala. Proto jsme ho tenkrát v Káhiře museli oblafnout, místo abychom ho podplatili. Takového člověka může vyšinout i něco menšího než deset let hanby. Určitě se vytratil, skrýval se a dumal nad tím. Bylo to buď tohle, anebo se zastřelil, když rána dopadla. Ze začátku jsem byl jako vy.” Kopnul do ohně. „Tohle je hloupost. Ale už se tomu nemůžu smát, leda když jsem s Miriam nebo s komodorem. Když se ukázal poprvé, ani v nejmenším mě nenapadlo, že ho nedokážu zvládnout. V Káhiře jsem ho zvládnul úplně klidně. Když jsem přišel na to, že ho nezvládnou, ztratil jsem trochu hlavu. Šel jsem tam a začal si s ním hádku. No, to také nebylo nic platné. Nejhorší na tom je právě, že jsou to pitomosti. V Káhiře to byl ten druh člověka, který se učeše předtím, než se oholí, aby zrcadlo ukazovalo úpravný obrázek. Můžete něčemu z tohohle porozumět?”

„Musím s ním nejdřív mluvit,” řekl jsem. „Bydlí ve vesnici?”

„Má chatu na vršku nad vesnicí. Je to ta první nalevo, když zahnete na hlavní cestu.”

Ringgo upustil cigaretu do ohně a zamyšleně se na mě podíval. Kousal se do spodního rtu. „Nevím, jak se s komodorem snesete. Nesmíte před ním dělat vtipy. Nerozumí jim a bude vám kvůli tomu nedůvěřovat.”

„Pokusím se být opatrný,” slíbil jsem. „Má smysl nabídnout tomuhle Sherrymu peníze?”

„Do prčic, to ne,” řekl tiše. „Na to je moc velký cvok.”

Sundali jsme psi mrtvolku, rozkopali oheň a rozdupali ho do bláta. Pak jsme se vydali zpátky k domu.

V.

V jasném slunečním svitu příštího rána působila krajina čerstvým a zářivým dojmem. Teplý vánek vysoušel půdu a honil po nebi mráčky jako chomáče surové bavlny.

V deset jsem se vydal pěšky za kapitánem Sherrym. Bez potíží jsem našel jeho dům, růžový štukový bungalov s terakotovou střechou. Ze silnice se k němu dalo dojít po dlážděné cestičce.

Na vydlážděčované verandě, která sahala přes celou přední stranu bungalovu, stál bíle prostřený stůl pro dva.

Než jsem mohl zaklepat, otevřel dveře štíhlý černoch v bílém kabátku. Byl to skoro ještě chlapec. Měl drobnější rysy než většina amerických černochů, orlí, příjemně inteligentní.

„Můžeš nasytnout, když budeš polehávat na mokřých silnicích,” řekl jsem, „pokud se přitom nenecháš přejet.”

Koutky úst se mu rozběhly k uším v úsměvu, kterým mi ukázal spoustu silných žlutých zubů.

„Ano, prosím, pane,” řekl. Jeho s bzučela, r se převalovala a přitom se ukláněl. „Le capitaine čekal se snídaní na vás. Sedněte si, pane. Zavolám ho.”

„Nebude psi maso?”

Koutky úst se znovu rozběhly dozadu a nahoru. Energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, pane.” Zvedl černé ruce a začal vypočítávat na prstech. „Máme pomeranče a slanečky a smažené ledvinky a vajíčka a marmeládu a toasty a čaj nebo kávu. Nemáme žádné psi maso.”

„Výborně,” řekl jsem a posadil se do jednoho ze dvou proutěných křesel na verandě.

Měl jsem čas si zapálit cigaretu, než kapitán Sherry vyšel.

Byl to vyzábělý vysoký muž kolem čtyřicítky. Vlasy pískové barvy, rozčesané uprostřed, nosil přikartáčované k malé hlavě s opálenou tváří. Oči měl šedivé, se spodními víčky stejně rovnými, jako je hrana pravítka. Ústa tvořila další rovnou čáru pod krátce sestřiženým pískovým knírem. Od nozder mu běžely kolem koutků úst rýhy jako šrámy. Jiné, stejně hluboké, sbíhaly po tvářích k ostrému hřebenu brady. Na sobě měl, přes pískové zbarvené pyžamo, barevně pruhovaný flanelový koupací plášť.

„Dobré jitro,” řekl příjemně a napůl zasalutoval. Nenabídl mi ruku ke stisku. „Nevstávejte. Bude chvíli trvat, než bude mít Marcus snídaní hotovou. Spal jsem dlouho. Měl jsem ohavný sen.” Jeho hlas záměrně zdůrazňoval loudavé protahování. „Zdálo se mi, že Theodorovi Kavalovovi rozřízli krk odsud až sem.” Přiložil si kostnaté prsty pod uši. „Byla to odporně krvavá záležitost. Šíleně krvácel a řval, ta svině.”

Zašklebil jsem se na něj a zeptal se:

„A vám se to nelíbilo?”

„No, to podřezání bylo úplně v pořádku, ale když tak odporně krvácel a řval.” Zvedl nos a vtáhl vzduch. „To bude asi někde zimolez, že?”

„Voní to tak. Měl jste na mysli podřezání, když jste mu vyhrožoval?”

„Když jsem mu vyhrožoval,” protáhl. „Drahý pane, nic takového jsem neudělal. Byl jsem zrovna v Udje, takovém smradlavém marockém městě u alžírských hranic, a jednou ráno ke mně promluvil hlas z pomerančovníku. Řekl: Jed do Loučení v Kalifornii ve Státech a tam uvidíš umírat Theodora Kavalova.” Zdála se mi to být skvělá myšlenka. Poděkoval jsem hlasu, řekl Marcusovi, aby zabalil, a přijel jsem sem. Hned jak jsem přijel, řekl jsem o tom Kavalovovi, protože jsem si myslel, že třeba umře rovnou a já tu nebudu muset čekat. Jenže on hned neumřel, a já jsem s křížkem po funuse litoval, že jsem se toho hlasu nezeptal na přesné datum. Nerad bych tady promřhal celé měsíce.”

„Tak proto jste se to pokoušel uspišit?” zeptal jsem se.

„Promiňte?”

„Schrecklichkeit” řekl jsem, „kamenné lebky, pečínky ze psů, mizející mrtvoly.”

„Byl jsem v Africe patnáct let,” řekl. „Mám dost velkou důvěru v hlasy, přicházející z pomerančovníků, i když se jim nikdo nesnaží pomáhat. Nemyslete si, že s tím, co se stalo, mám něco společného.”

„Marcus?”

Sherry si pohladil čerstvě oholené tváře a odpověděl:

„To je možné. Má nenapravitelný sklon k provádění afrických žertů toho hrubšího druhu. Rád ho zmlátím holí za jakýkoliv přestupek, o kterém budete mít přijatelný důkaz.”

„Až ho přitom chytím,” řekl jsem, „postarám se o výprask sám.”

Sherry se naklonil kupředu a promluvil tiše a obezřetně:

„Dejte pozor, aby nepojal podezření, dokud ho nebudete držet pevně v ruce. Je pozoruhodně obratný s oběma svými noži.”

„Zkusím si to zapamatovat. Neříkal ten hlas nic o Ringgovi?”

„Nebylo třeba. Když umře tělo, umře i ruka.”

Černý Marcus přišel s jídlem. Přesunuli jsme se ke stolu a já se pustil do své druhé snídaně.

Sherry přemítal, jestli ten hlas, který k němu promluvil, mluvil také ke Kavalovovi. Říkal, že se na to ptal Kavalova, ale nedostal uspokojivou odpověď. Věřil, že hlasy, které ohlašují smrt člověka jeho nepřátelům, obvykle též varují toho, kdo má zemřít. „To je, myslím,” říkal, „obvyklý způsob, jakým se to dělá.”

„Já nevím,” řekl jsem. „Pokusím se to pro vás zjistit.”

Možná že bych se ho měl také zeptat, o čem se mu zdálo dneska v noci.”

„Vypadal dnes ráno jako po noční můře?”

„Nevím. Odešel jsem dřív, než vstal.”

Sherryho oči se změnilly v horké šedivé body.

„Chcete říct,” zeptal se, „že nemáte vůbec potuchu, v jakém je dnes ráno stavu, jestli je živý nebo ne, jestli můj sen byl pravdivý nebo ne?”

„Tak.”

Tvrdá linka úst se uvolnila do pomalého potěšeného úsměvu.

„U čerta,” řekl, „to je báječné! Myslel jsem - působil jste dojmem, že víte určitě, že na mém snu nic není, že to byl jenom nesmyslný sen.”

Ostře zatleskal.

Černý Marcus vykoukl ze dveří.

„Začni balit,” nařídil Sherry. „S plešatým je konec. Jedem pryč.”

Marcus se uklonil a s úsměvem zacouval zpátky do domu.

„Neměli byste se radši nejdřív přesvědčit?” zeptal jsem se.

„Ale já to vím určitě,” protáhl, „stejně určitě, jako když ten hlas promluvil z oranžovníku. Teď už není nač čekat: viděl jsem ho zemřít.”

„Ve snu.”

„Byl to sen?” zeptal se lehce.

Když jsem za deset nebo patnáct minut odcházel, vyráběl Marcus vevnitř zvuky, které zněly, jako kdyby skutečně balil.

Sherry si se mnou potřásl rukou a řekl:

„Byl jsem hrozně rád, že jste přišel na snídani. Snad se znova setkáme, jestli vás vaše práce přivede někdy do severní Afriky. Pozdravujte ode mne Miriam a Dolpha. Upřímnou soustrast poslat nemohu.”

Když jsem byl z dohledu bungalovu, sešel jsem ze silnice na stezku, která vedla nahoru do kopce, a pátral jsem po nějakém vyšším místě, odkud by se dalo špehovat Sherryho dům. Udělal jsem teras, našel jsem prázdné stavení na spadnutí na zubatém hřebenu směrem na severovýchod. Z přední verandy domu bylo vidět celý předeek bungalovu, část jedné strany a pěkný kus dlážděné cestičky, včetně jejího spojení se silnicí. Pro holé oči to bylo trochu daleko, ale s dalekohledem to bylo úplně dokonalé, i s krytem přerostlých keřů vpředu.

Když jsem se vrátil zpátky do Kavalova domu, našel jsem Ringga, jak se vyvaluje s knihou v ruce na pestrých poduškách v rákosové lenošce pod stromem.

„Co si o něm myslíte?” zeptal se. „Není to cvok?”

„Ani moc ne. Nechá pozdravovat vás a paní Ringgovou. Jak to máte dneska ráno s rukou?”

„Blbě. Asi jsem ji včera večer nechal moc navlhnout. Celou noc jsem s tím zkoušel peklo.”

„Viděl jste toho kočkomyššího kapitána?” zeptal se zezadu Kavalovův fňukavý hlas. „A našel jste v tom nějaké potěšení?”

Obrátil jsem se. Přicházel po cestičce od domu. Tvář měl dnes ráno spíš šedou než snědou, ale to, co jsem viděl z jeho krku nad věčkem zalomeného límce, nebylo nijak pořezané.

„Když jsem odcházel, balil,” řekl jsem. „Vrací se zpátky do Afriky.”

VI.

To bylo ve čtvrtek. Nic dalšího se ten den nestalo.

V pátek ráno jsem byl probuzen hlukem prudce otevřených dveří mé ložnice.

Martin, komorník s vyhublou tváří, vpadl do pokoje a začal mi třást ramenem, přestože jsem ve chvíli, kdy dorazil k posteli, už dávno seděl.

Hubená tvář byla žlutá jak citrón a ošklivá strachem.

„Stalo se to,” blábolil. „Ach můj bože, stalo se to.”

„Co se stalo?”

„Stalo se to. Stalo se to.”

Odstrčil jsem ho a vylezl z postele. Najednou se otočil a rozběhl do mé koupelny. Když jsem strkal nohy do bačkor, uslyšel jsem, jak tam zvrací.

Kavalovova ložnice byla o troje dveře dál na stejné straně budovy.

Dům byl plný zvuků, vzrušených hlasů, dveře se otvíraly a zavíraly, i když jsem neviděl nikoho.

Běžel jsem ke Kavalovovým dveřím. Byly otevřené.

Kavalov tam ležel na nízké španělské posteli. Ložní prádlo bylo odhozené do nohou.

Ležel na zádech. Krk měl proříznutý. Byl to zahnutý řez, spojující dva body asi tak tři centimetry pod ušními lalůčky a probíhající paralelně s křivkou brady.

Modrý povlak na polštáři a modré prostěradlo byly fialové jako hroznová šťáva v místech, kde do nich vsákla krev. Krev byla hustá a lepkavá, už se začínala srážet.

Vešel Ringgo v koupacím plášti s kapuci.

„Stalo se to,” zavrčel jsem sluhovými slovy.

Ringgo se tupě a zoufale podíval na postel a začal přiskrceným tlumeným hlasem klít.

Rudolící světlomasá žena - Louella Quallyová, hospodyně - vešla, vykřikla, protlačila se kolem nás a stále ještě s křikem se rozběhla k posteli. Chytil jsem ji za ruku, když sahala po příkrývkách.

„Nechtě věci, tak jak jsou,” řekl jsem.

„Přikryjte ho. Přikryjte toho nebožáka!” křičela.

Odvedl jsem ji od postele. V pokoji už bylo čtyři nebo pět sluhů. Předal jsem dvěma z nich hospodyně a řekl jim, aby ji odvedli a uklidnili. Při odchodu se smála a plakala.

Ringgo stále ještě zíral na postel.

„Kde je paní Ringgová?” zeptal jsem se.

Neslyšel mě. Poklepal jsem na jeho zdravou ruku a opakoval otázku.

„Je ve svém pokoji. Nemusela to vidět, aby pochopila, co se stalo.”

„Neměl byste se na ni jít raději podívat?”

Přikývl, pomalu se otočil a odešel.

Stále ještě citrónově žlutý sluha vešel dovnitř.

„Chci všechny lidi v domě, sluhy, podomky, dolů do salónu,” řekl jsem mu. „Hned je tam všechny nažeňte a musejí tam zůstat, než přijde šerif.”

„Ano, pane,” řekl a odešel dolů. Ostatní šli za ním.

Zavřel jsem dveře Kavalovova pokoje a odešel naproti do knihovny, odkud jsem zavolał do okresního města Šerifovu kancelář. Mluvil jsem s jeho zástupcem jménem Hilden. Když jsem mu vysvětlil, co se stalo, řekl, že šerif bude u nás za půl hodiny.

Šel jsem do svého pokoje a oblékl se. Než jsem skončil, přišel mi komorník říct, že všichni jsou shromážděni v salóně - všichni až na Ringgovy a služebnou paní Ringgové.

Prohledával jsem Kavalovovu ložnici, když přišel šerif. Byl to bělovlasý muž s mírnými modrými očima a mírným hlasem, který vycházel nezfetelně zpod bílého kníru. Přivedl s sebou tři zástupce, doktora a ohledavače mrtvol.

„Ringgo a komorník vám toho povědí víc než já,” řekl jsem, když jsme si všichni potřásli rukama. „Vrátím se co nejdřív. Jedu k Sherrymu. Ringgo vám řekne, jak do toho zapadá.”

V garáži jsem si vybral zablácenou ševroletku a odjel k bungalovu. Dveře a okna byly zabedněny a na klepání nepřicházela žádná odpověď.

Vrátil jsem se po vydlážděné cestičce k autu a sjel do Loučení. Tam jsem se bez obtíží dozvěděl, že Sherry a Marcus odjeli včera odpoledne vlakem ve dvě deset do Los Angeles. Měli s sebou tři lodáky a půl tuctu zavazadel, které jim vesnický výpravčí odbavil.

Poslal jsem telegram do losangeleské odbočky agentury a pak jsem sehnal člověka, od kterého si Sherry bungalov pronajal.

Neřekl mi o svých nájemnících nic, až na to, že je zklamán, že nezůstali ani plné dva týdny. Sherry vrátil klíče s krátkým vzkazem, ve kterém stálo, že musel neočekávaně odjet.

Vzkaz jsem strčil do kapsy. Je vždycky příhodné mít vzorky písma. Pak jsem si půjčil klíče od bungalovu a vrátil se zpátky.

Nenašel jsem tam nic užitečného, až na spoustu otisků, které se možná mohly hodit později. Nebylo tam nic, z čeho by se dalo usoudit, kam ti dva odjeli.

Vrátil jsem se ke Kavalovovým.

Šerif právě skončil se ždímáním informací ze služebnictva.

„Nemůžu z nich vůbec nic dostat,” řekl. „Nikdo nic neslyšel a neviděl od té doby, co šli včera spát, do chvíle, kdy komorník ráno v osm otevřel dveře, aby ho probudil, a uviděl ho tam ležet mrtvého. Víte něco víc?”

„Ne. Říkali vám o Sherrym?”

„Ano. To bude asi náš člověk, co?”

„Jo. Údajně včera odpoledne odjel se svým sluhou do Los Angeles. Měli bychom na to přijít. Co říká doktor?”

„Říká, že byl zabit mezi třetí a čtvrtou ráno velkým nožem - jeden čistý řez odleva doprava, jak by to udělal levák.”

„Možná jeden čistý řez,” souhlasil jsem, „ale ne přesně jedním tahem. Bylo to pomalejší. Když se řez zahýbá, měl by se zahýbat v prostředku nahoru směrem od vraha a dolů k němu na obou koncích - přesně opak tohohle.”

„Dobrá. Je tenhle Sherry levák?”

„Nevím.” Napadlo mě, jestli není levák Marcus. „Našli jste nůž?”

„Není po něm ani stopa. A co víc, nenašli jsme vůbec nic venku ani vevnitř. Je divné, že chlap, který byl tak vystrašený jako podle všeho Kavalov, se líp nezamykal. Okna měl otevřená. Kdokoli mohl prolézt dovnitř po žebříku. Dveře nebyly zamčené.”

„Pro to mohl mít půl tuctu důvodů. Byl - “

Jeden zástupce, ramenatý blondák, přišel ke dveřím a řekl:

„Našli jsme ten nůž.”

Šli jsme se šerifem za ním ven a obešli jsme dům k oknům Kavalovovy ložnice. Ostří nože bylo zaryto do půdy mezi keřky, které lemovaly cestičku vedoucí k ubytovně zemědělských dělníků.

Dřevěná stěnka - nalakovaná načerveno - směřovala mírně směrem k domu. Na čepeli byla trocha krve, ale většinu očistila měkká půda. Na lakované stěnce nebyla krev ani něco jako otisky prstů.

V měkké půdě kolem nože nebyly žádné stopy. Zřejmě ho do křoví někdo hodil.

„Já myslím, že to bude pro nás tady všechno,” řekl šerif. „Nic moc nenasvědčuje tomu, že by s tím měl nebo neměl co dělat někdo odsud. Teď se podíváme po tom kapitánovi Sherrym.”

Jel jsem s ním dolů do vesnice. Na poště jsme se dozvěděli, že Sherry zanechal adresu, na kterou se mu má posílat pošta: Poste restante, St. Louis, Missouri. Poštovník tvrdil, že Sherrymu žádná pošta v době, kdy byl v Loučení, nepřišla.

Šli jsme do telegrafní kanceláře a tam nám řekli, že Sherry nedostal ani neposílal žádné telegramy. Poslal jsem jeden sám do odbočky agentury v St. Louisu.

Zbytek našeho čmouchání ve vesnici nám nepřinesl nic - dozvěděli jsme se jedině, že většina místních flákačů viděla Sherryho a Marcuse nasedat ve dvě deset na vlak směrem na jih.

Než jsme se vrátili do Kavalovova domu, přišel pro mě telegram z odbočky v Los Angeles:

Sherryho kufrý a zavazadla zde v úschovně ještě nevyzvednuty máme je pod dohledem.

Když jsme se vrátili do domu, potkal jsem v hale Ringga a zeptal jsem se ho:

„Je Sherry levák?”

Přemýšlel a pak zavrtěl hlavou.

„Nemůžu si vzpomenout,” řekl. „Možná. Zeptám se Miriam. Snad to bude vědět - ženy si takové věci pamatují.”

Když se vrátil znovu dolů, přikyvoval:

„Užívá skoro stejně obou rukou, ale levé přece jen častěji. Proč?”

„Doktor si myslí, že to bylo provedeno levou rukou. Jak je paní Ringgové?”

„Děkuju, myslím, že už se z nejhoršího šoku vzpamatovala.”

VII.

Celou sobotu si Sherryho zavazadla na nádraží v Los Angeles nepřišel nikdo vyzvednout. K večeru zveřejnil šerif zprávu, že Sherry a černoch jsou stíháni pro vraždu. Večer jsme se šerifem odjeli vlakem na jih.

V neděli ráno jsme se dvěma muži od losangelské policie otevřeli zavazadla. Nenašli jsme nic kromě normálního oblečení a osobních předmětů, které nám nic neřikaly.

Výlet nepřinesl žádný užitek.

Vrátil jsem se do San Franciska a nechal jsem natisknout a rozeslat hory oběžníků.

Uplynuly dva týdny, během kterých nám oběžníky nepřinesly nic kromě obvyklé spousty falešných poplachů.

Potom sebrala Sherryho a Marcuse policie ve Spokane v jedné noclehárně na Stevens Street.

Jakási neznámá osoba zatelefonovala policii, že jistý Fred Williams, který tam žije, mívá skoro každý den tajemného černošského návštěvníka a že jejich chování je velmi podezřelé. Policie ve Spokane měla kopie našeho oběžníku. Ani nepotřebovali monogramy H. S. na manžetových knoflících Freda Williamse, aby si byli jisti, že je to náš člověk.

Po dvou hodinách vyslýchání Sherry přiznal svoji totožnost, ale popřel, že zavraždil Kavalova.

Dva ze šerifových lidí odjeli na sever a přivezli zajatce do okresního města.

Sherry si oholil knírek. Nic v jeho tváři ani hlase nenaznačovalo, že by měl sebemenší obavy.

“Věděl jsem, že po tom snu už nemám na co čekat,” protahoval, “a tak jsem odjel. A pak, když jsem se dozvěděl, že můj sen se uskutečnil, jsem věděl, že po mně vy čmouchákové půjdete - jako kdyby si člověk mohl vybírat, co se mu zdá - a - tak - jsem vyhledal samotu.”

Vážně opakoval svoji historku o hlasu z pomerančovniku šerifovi a prokurátorovi. Novinám se to líbilo.

Odmítl nám zmapovat svoje cestování a říct nám, jak trávil čas.

„Ne, ne,” řekl. „Mrzí mě to, ale neměl bych to dělat. Třeba to budu muset někdy udělat znova a nechci prozrazovat svoje metody.”

Nechtěl nám říct, kde byl v noc vraždy. Byli jsme si téměř jisti, že vystoupil z vlaku dřív, než dojel do Los Angeles, i když jsme se od osádky vlaku nedozvěděli nic.

„Je mi líto,” protahoval. „Ale když, lidičky, nevíte, kde jsem byl, jak víte, že jsem byl tam, kde se stala vražda?”

S Marcusem jsme měli ještě mň štěstí. Jeho formulka zněla:

„Nerozumět anglicky velmi dobře. Zeptat se capitaine. Já nevědět.”

Okresní prokurátor strávil spoustu času přecházením po své kanceláři, okusováním nehtů a zuřivým tvrzením, že se případ sesype, jestli nedokážeme, že buď Sherry nebo Marcus byli v blízkosti Kavalovova domu v době vraždy nebo těsně předtím nebo potom.

Jediný šerif neměl to neblahé tušení, že Sherryho rukávy jsou plné nejrůznějších es. Šerif ho už viděl na šibenici.

Sherry si pořídil advokáta, prohnáné vypadajícího člověka s brýlemi s obroučkami z rohoviny a tenkými

poškubávajícími ústy. Jmenoval se Schaeffer. Chodil kolem a smál se pod vousy a nám.

Když už okresnímu prokurátorovi zbyly jen nehty na palcích a chystal se začít na nich pracovat, vypůjčil jsem si od Ringga auto a vydal jsem se podle železnice na jih. Pokoušel jsem se zjistit, kde vystoupil Sherry z vlaku. Pochopitelně jsme si ten párek vyblejskli, a tak jsem s sebou vzal jejich fotografie.

Ukazoval jsem tyhle zatracené fotografie na každé zastávce mezi Loučením a Los Angeles, v každé vesnici do dvaceti mil na každé straně dráhy a skoro ve všech domech mezi tím. Nepřineslo mi to nic.

Neexistoval žádný důkaz, že Sherry a Marcus nešli až do Los Angeles.

Vlak je tam měl dovézt tu noc v půl jedenácté. Z Los Angeles nešel žádný vlak, který by je přivezl zpátky do Loučení včas pro vraždu Kavalova. Existovaly dvě možnosti: bohaté to mohli stačit zpátky letadlem, a možná i automobilem, i když to nevypadalo pravděpodobně.

Zkusil jsem to nejdřív s letadly a nenašel jsem pilota, který by byl měl ten večer pasažéra. S pomocí losangelské policie a několika detektivů z pobočky Kontinentální v Los Angeles jsem vyslechl všechny, kdo vlastnili letadlo - soukromé nebo veřejné. Všechny odpovědi zněly ne.

Zkusili jsme tu méně slibnou cestu s automobily. Větší taxikářské a nájemné společnosti odpověděly "ne." Čtyři auta soukromníků byla tu noc mezi desátou a dvanáctou ukradena. Dvě z nich byla nalezena příští ráno ve městě: nemohla dojet do Loučení a zpátky. Další se objevilo druhý den v San Diegu. To bylo taky pryč. Poslední bylo stále ještě neznámo kde. Byl to sedan packard. Vydali jsme leták s jeho popisem.

Prozkoumat všechny maličké taxikářské společnosti a majitele aut k pronajmutí byla fuška a pak tu byli ještě soukromníci, kteří mohli pronajmout auto na jednu noc. Pokryli jsme tohle pole pomocí novin.

Nedostali jsme žádnou informaci týkající se automobilu, ale tenhle nový úhel zkoumání - pokusy najít stopu našich mužů pár hodin před vraždou tady - přinesl výsledky jiného druhu.

V San Pedru (losangeleském přístavu) asi čtyřicet kilometrů od města) zatkli v jednu hodinu v noc vraždy černocho. Černoch mluvil špatně anglicky, ale měl doklady udávající, že je Pierre Tisano, francouzský námořník. Byl zatčen pro opilství a výtržnictví.

Policie v San Pedru tvrdila, že fotografie a popis muže, kterého jsme znali jako Marcuse, odpovídají přesně opilému námořníku.

To ještě nebylo všechno, co policie ze San Pedra tvrdila.

Tisano byl zatčen v jednu hodinu. Krátce po druhé se objevil bílý muž, který udal jako své jméno Henry Somerton a pokoušel se složit za černocho kauci. Seržant ve službě řekl Somertonovi, že se do rána nedá nic dělat a že je stejně nejlepší nechat Tisana vyspat z opice, dřív než ho Somerton odvede. Somerton s tím ochotně souhlasil, mluvil se seržantem ve službě ještě víc než půl hodiny a kolem třetí odešel. V deset ráno se objevil znova, aby za černocho zaplatil pokutu. Odešl spolu.

Policie v San Pedru tvrdila, že Sherryho fotografie - bez kníru - a popis se hodí na Henryho Somertona.

Podpis Henryho Somertona v knize hostů v hotelu, do kterého šel mezi svými dvěma návštěvami na policii, souhlasil s rukopisem na Sherryho vzkazu majiteli bungalovu.

Bylo celkem jasné, že Sherry a Marcus byli v době, kdy byl Kavalov zavražděn, v San Pedru - devět hodin cesty vlakem z Loučení.

Celkem jasné není dostatečně jasné, když jde o vraždu: odvezl jsem seržanta ze San Pedra s sebou na sever, aby se na oba muže podíval.

„Jsou to oni, na sichr,” řekl.

VIII.

Okresní prokurátor snědl zbytek nehtů na palcích.

Šerif měl vyděšený výraz dítěte, které drželo v ruce balónek, uslyšelo bouchnutí a nemůže pochopit, kam se ten balónek poděl.

Já jsem předstíral úplnou spokojenost.

„Teď jsme tam, kde jsme začali,” kvílel vyčítavě okresní prokurátor, jako kdyby to byla chyba všech kromě něho, „a celé ty týdny jsme promrhali.”

Šerif se na okresního prokurátora nepodíval a neřekl nic.

Já řekl:

„No, to bych netvrdil. Nějaký pokrok jsme udělali.”

„Jaký?”

„Vím, že Sherry a jeho sluha mají alibi.”

Okresní prokurátor si zřejmě myslel, že si z něj chci utahovat. Nevěnoval jsem žádnou pozornost obličejům, které na mě dělал, a zeptal jsem se:

„Co s nimi provedete?”

„Co s nimi můžu dělat jiného, než je pustit? Tohle ten případ vyhodilo do luftu.”

„Okres tak moc nestojí je krmit,” navrhl jsem. „Proč je nedržet tak dlouho, jak to bude možné, a ještě o tom přemýšlet? Může se objevit něco nového, a když se nic neobjeví, můžete stále ještě případ pustit. Přece si nemyslíte, že jsou nevinní?”

Podíval se na mě pohledem, jehož váha a kyselost měla vyjadřovat soucit s mou hloupostí.

„K čertu, jsou vinní, ale co je mi to platné, když je nemůžu usvědčit? A jaký má smysl říkat, že si je podržíme? Sakra, člověče, víte stejně dobře jako já, že jim stačí teď požádat o propuštění, a každý soudce jim to povolí.”

„No jo,” souhlasil jsem. „Vsadím ten nejlepší klobouk v San Francisku, že o propuštění nepožádají.”

„Co tím chcete říct?“

„Chtějí soud,“ řekl jsem, „jinak by se s tím alibi vytasili dřív, než jsme ho vydolovali. Domnívám se, že ten tip dali policii ve Spokane sami. A vsadím ten klobouk na to, že Schaeffer vám nepodá žádnou žádost na základě habeas corpus“

Okresní prokurátor se mi podezřívavě zahleděl do očí.

„Víte něco, co si necháváte pro sebe?“ dožadoval se.

„Ne, ale uvidíte, že mám pravdu.“

Měl jsem pravdu. Schaeffer se dál usmíval sám pro sebe a vůbec se nepokoušel dostat své klienty z okresního vězení.

Za tři dny se vynořilo něco nového.

Za okresním prokurátorem přišel muž jménem Archibald Weeks, který měl malou drůbeží farmu asi deset mil na jih od Kavalova. Weeks tvrdil, že viděl Sherryho na své farmě brzy ráno v den vraždy.

Weeks to ráno odjížděl do Iowy navštívit své rodiče. Vstal časně, aby se podíval, jestli je všechno v pořádku, dřív než pojede dvacet mil na první ranní vlak.

Asi tak mezi půl šestou a šestou šel do přístřešku, kde nechával auto, podívat se, jestli je v něm na cestu dost benzínu.

Z kůlny vyběhl muž, přeskočil plot a prchal po silnici. Weeks ho kousek pronásledoval, ale ten druhý byl na něj moc rychlý. Na vandráka byl ten člověk příliš dobře oblečený: Weeks se domníval, že chtěl ukrást auto.

Protože Weeksova cesta na východ byla nutná a v jeho nepřítomnosti zůstávali s manželkou jen jejich dva syni - jeden sedmnáctiletý, druhý patnáctiletý - pokládal za nejrozumnější neříct jí nic o muži, kterého překvapil v kůlně, aby se nevylekala.

Den předtím, než se objevil v kanceláři okresního prokurátora, se vrátil z Iowy. Když slyšel detaily o vraždě Kavalova a spatřil v novinách Sherryho fotografii, poznal v něm muže, kterého pronásledoval.

Ukázali jsme mu Sherryho osobně. Řekl, že Sherry je ten člověk. Sherry neřekl nic.

Weeksova výpověď vyvracela svědectví policie v San Pedru, a tak nechal okresní prokurátor případ přijít před soud. Marcus byl držen jako důležitý svědek, ale protože nebylo nic, co by oslabovalo jeho alibi v San Pedru, nebyl souzen.

Weeks vyprávěl na svědeckém místě svůj příběh jasně a jednoduše a pak při křížovém výslechu vybouchl, až to zadunělo. Úplně se rozsypal.

V odpovědi na Schaefferovy otázky přiznal, že si už není tak jistý jako předtím, že Sherry je ten člověk. Podle toho mála, co z něj viděl, vypadal ten člověk trochu jako Sherry, ale možná, že od něj bylo trochu unáhlené tvrdit s určitostí, že to byl Sherry. Když na to teď myslí, není si úplně jistý, jestli v matném ranním světle viděl tomu muži pořádně do tváře. Nakonec byl Weeks schopný přísahat jedině na to, že viděl člověka, který vypadal trošičku jako Sherry.

Byla to náramná legrace.

Okresnímu prokurátorovi nezbyly žádné nehty, a tak si okusoval prsty až na kost.

Porota prohlásila: „Nevinen.“

Sherry byl osvobozen. Byl navěky v suchu, co se týkalo Kavalovovy vraždy, bez ohledu na to, co mohlo vyjít na světlo později.

Marcus byl propuštěn.

Když jsem odjížděl do San Franciska, neřekl mi okresní prokurátor ani na shledanou.

IX.

Čtyři dny po Sherryho osvobození uvedli do mé kanceláře paní Ringgovou.

Byla v černém. Její hezká, neinteligentní orientální tvář byla neklidná.

„Neřeknete, prosím vás, Dolphovi, že jsem za vámi přišla?“ byla první slova, která pronesla.

„Samozřejmě že ne, když si to nepřejete,“ slíbil jsem.

Posadila se a podívala se na mě velkýma očima.

„On je tak lehkomyšlný,“ řekla.

Účastně jsem přikývl a přemýšlel, co vlastně chce.

„A já se tak bojím,“ dodala a zakroutila rukavicemi. Brada se jí chvěla. Rty tvořily trhaně slova: „Oni se vrátili do bungalovu.“

„Ano?“ napřímil jsem se. Věděl jsem, kdo jsou oni.

„Nemohli se vrátit ze žádného jiného důvodu,“ zavzlykala, „než aby zavraždili Dolpha, jako to udělali s otcem. A on mě nechce poslechnout. Je si tak jistý sám sebou. Směje se a říká, že jsem hloupé dítě, a tvrdí, že se o sebe dokáže postarat. Ale nedokáže. Přinejmenším ne se zlomenou rukou. A oni ho zabijí, jako zabili otce. Vím to. Vím to.“

„Sherry nenávidí vašeho manžela stejně, jako nenáviděl vašeho otce?“

„Ano. Právě proto. Nenávidí ho. Dolph pracoval pro otce, ale Dolphova úloha v - v té věci, která přivedla Hugha do maléru, byla - byla ještě aktivnější než otcova. Uděláte - zabráníte jim, aby zabili Dolpha? Uděláte to? Uděláte?“

„Určitě.“

„A Dolphovi to nesmíte prozradit,“ trvala na svém, „a jestli přijde na to, že je hlídáte, nesmíte mu říct, že jsem vás k tomu přiměla. Zlobil by se na mě. Požádala jsem ho, aby pro vás poslala, ale on -“ zarazila se a vypadala rozpačitě: předpokládal jsem, že se její manžel zmínil o tom, jak se mi zdařilo udržet naživu Kavalova. „Ale on nechtěl.“

„Jak dlouho jsou zpátky?“

„Od předvčerejška.“

„Přijedu zítra,“ slíbil jsem. „Pokud se chcete zařídit podle mé rady, řekněte manželovi, že jste mě najala, ale já sám mu

to neřeknu, pokud mu to neřeknete vy.”

„A nedovolíte mu, aby ublížil Dolphovi?”

Slíbil jsem, že udělám všechno, co budu moci, vzal jsem od ní nějaké peníze, napsal jí potvrzení a vypoklonkoval ji ven.

Ten večer krátce po setmění jsem dorazil do Loučení.

X.

Okna bungalovu byla rozsvícena, když jsem je míjel na cestě nahoru. Byl jsem v pokušení vylézt z kupé a trochu se porozhlédnout, ale obával jsem se, že bych asi jako indiánský stopař Marcuse na jeho vlastní půdě nepředčil.

Když jsem zahrnul na nedlážděnou cestu vedoucí k prázdnému domu, kterého jsem si všiml při svém prvním pobytu v Loučení, vypnul jsem reflektory kupé a pomalu popojížděl ve světle jasně bílého měsíce nade mnou.

Blízko prázdného domu jsem sjel s vozem z cesty.

Pak jsem vylezl na rozvrzanou verandu, našel bungalov a zaměřil na něj svůj dalekohled.

Měl jsem ho už skoro seřizený, když se přední dveře bungalovu otevřely a odhalily pruh žlutého světla a dva lidi.

Jedním z nich byla žena.

Další drobnou pootočením seřizovacím šroubem a její tvář se mi před očima vyjasnila - paní Ringgová.

Vyhrnula si kolem tváře límec kabátu a spěchala pryč po dlážděné cestičce. Sherry stál na verandě a díval se za ní.

Když došla na silnici, rozběhla se do kopce směrem ke svému domu.

Sherry se vrátil dovnitř a zavřel dveře.

Za dvě a půl hodiny zahrnul na dlážděnou cestičku ze silnice muž. Šel rychle k bungalovu, s jakousi obezřetnou rychlostí, a během chůze se rozhlížel ze strany na stranu.

Zřejmě zaklepal na dveře.

Dveře se otevřely a vrhly na jeho tvář žluté světlo. Byla to tvář Dolpha Ringga.

Vešel dovnitř. Dveře se zavřely.

Odložil jsem dalekohled, sešel z verandy a vydal se k bungalovu. Nebyl jsem si jistý, jestli najdu jiné dobré místo pro kupé, a tak jsem ho nechal, kde bylo, a šel jsem pěšky.

Nechtěl jsem riskovat chůzi po dlážděné cestičce.

Asi pět metrů nad ní jsem sešel ze silnice a prošel co nejtěšěji přes trávník mezi stromy, keři a květinami. Znal jsem ten druh lidíček, se kterými jsem hrál: držel jsem v ruce revolver.

Všechna okna bungalovu na moji straně ukazovala světlo, ale okna byla zavřená a jejich záclony zatažené. Nelíbilo se mi, jak světlo procházející roletou pomáhalo měsíci osvětlovat okolní prostranství. Bylo to bezvadné, když jsem byl tam nahoře na hřebenu a kazil si oči v dalekohledu. Teď, když jsem se potřeboval dostat dost blízko, abych něco rozumného slyšel, to bylo k zlosti.

Zastavil jsem se na nejbližším temném místě, které jsem mohl najít - pět metrů od domu - abych si situaci rozmyslel.

Jak jsem se tam krčil, něco jsem uslyšel.

Nebylo to na tom pravém místě. Nebylo to, co jsem chtěl slyšet. Byl to zvuk něčích kroků, které přicházely po cestičce směrem k domu.

Nebyl jsem si jistý, jestli mě není možné z cestičky zahlédnout. Otočil jsem hlavu, abych se přesvědčil. A tím, že jsem otočil hlavu, jsem se prozradil.

Paní Ringgová nadskočila, zarazila se na cestičku jako socha a vykřikla:

„Je tam Dolph? Je tam? Je tam?”

Pokoušel jsem se jí sdělit, že tam je, kýváním, ale nadělala tolik hluku s tím svým Je tam, že jsem musel říct, jo” nahlas, aby to pochopila.

Nevím, jestli hluk, který jsme natopili, věci vevnitř uspíšil nebo ne, ale v bungalovu začaly pracovat bouchačky.

Za těchto okolností se člověk nezastavuje, aby počítal výstřely, a kromě toho tyhle byly pro přesné účetnictví stejně moc pomíchané, ale než jsem si začal boulovat rameno o domovní dveře, měl jsem dojem, že jich bylo vypáleno nejmíň padesát.

Naštěstí to byly kalifornské dveře. Povolily, když jsem do nich vrazil podruhé.

Uvnitř byla chodba, která se širokým obloukovým vchodem otvírala do obývacího pokoje. Vzduch byl zamlžený a bylo v něm cítit ostrý zápach spáleného střelného prachu.

Sherry ležel na naleštěné podlaze pod obloukem, kroutil se bokem na jednom lokti a pokoušel se dosáhnout na luger ležící na jantarově žlutém koberci asi metr od něj.

Na druhé straně místnosti klečel vzpřímeně Ringgo a pravidelně tiskl kohoutek černého revolveru, který držel v zdravé ruce. Revolver byl prázdný. Nesmyslně klapal klap, klap, klap, ale Ringgo stále tiskl spoušť. Zlomenou ruku měl pořád ještě v dlahách, ale vyklouzla mu z pásky a visela dolů. Tvář měl otekla a brunátnou. Oči rozšířené a tupé. Ze zad, těsně nad bokem, mu čouhala bílá kostěná střenka nože. Čepel byla celá uvnitř. Cvakal prázdným revolverem na Marcuse.

Černý chlapec stál ohnutý v kolenou, široce rozkročený. Levou rukou si tiskl prsa a černé prsty se leskly krví. V pravé ruce držel nůž s bílou kostěnou střenkou - a s čtvrtmetrovým ostřím - držel ho po způsobu zápasníků s noži jako kord. Pohyboval se směrem k Ringgovi, ne přímo, ale šikmo ze strany na stranu, a blížil se příkrčeně šoupavými kroky.

Jeho ruka neklidně obracela nůž, ale špička mířila pořád směrem k Ringgovi.

Neviděl nás. Neslyšel nás. Celý jeho svět teď tvořil muž na kolenou, muž, z jehož zad trčel nůž - bratr nože v černé ruce.

Ringgo nás také neviděl. Podle mě neviděl snad ani Marcuse. Klečel a vytrvale tiskl spoušť prázdného revolveru.

Přeskočil jsem Sherryho a rozmáchl se hlavní revolveru na Marcusův zátylek. Trefil jsem. Marcus se složil. Ringgo přestal mačkat revolver a překvapeně se na mě podíval.

“Takhle se to nedělá; musíte do nich dávat náboje, jinak nejsou k ničemu,” řekl jsem mu, vytáhl Marcusovi z ruky nůž a vrátil se, abych zvedl luger, který se Sherry přestal pokoušet zvednout.

Sherry teď ležel na zádech. Oči měl zavřené.

Vypadal mrtvý a měl v sobě tolik otvorů po kulkách, že smrt byla celkem spolehlivý tip.

Doufal jsem, že není mrtvý. Klekl jsem si vedle něj - obešel jsem ho, abych si mohl kleknout tváří proti Ringgovi - a trochu mu zvedl hlavu z podlahy.

„Sherry,” řekl jsem ostře, „Sherry!”

Nepohnul se. Víčka se mu ani nezachvěla.

Zvedl jsem prsty ruky, kterou jsem mu podpíral hlavu a trošičku mu s ní pohnul.

„Zabil Kavalova Ringgo?” zeptal jsem se mrtvého nebo umírajícího muže.

I když jsem nemohl vědět, jestli se na mě Ringgo dívá, cítil jsem na sobě jeho pohled.

„Zabil ho, Sherry?” vyštěkl jsem do tiché tváře.

Mrtvý nebo umírající muž se nepohnul.

Opatrně jsem znovu pohnul prsty, takže mrtvá nebo umírající hlava přikývla. Dvakrát.

Pak jsem nechal hlavu trhnout dozadu a položil ji jemně znovu na podlahu.

„No,” řekl jsem, když jsem vstal a postavil se proti Ringgovi, „konečně tě mám.”

XI.

Nikdy jsem se nedokázal rozhodnout, jestli bych byl skutečně šel na stanoviště svědků a odpřisáhl, že Sherry byl naživu, když kýval, a že přikývl dobrovolně, kdyby to bylo nezbytné pro usvědčení Ringga.

Nemám rád krivopřísežnictví, ale věděl jsem, že je Ringgo vinný, a na tohle jsem ho mohl dostat.

Naštěstí jsem se nemusel rozhodovat.

Ringgo uvěřil, že Sherry přikývnul, a když pak Marcus prozradil celou hru, nezbyvalo Ringgovi nic jiného než zkusit štěstí s přiznáním viny.

Nebylo nijak zvlášť obtížné dostat celou tu historii z Marcuse. Ringgo zabil jeho zbožňovaného kapitána. Chlapec se snadno nechal přesvědčit, že mu nejlepší pomstu umožní zákon.

Když promluvil Marcus, byl ochoten promluvit i Ringgo.

Zůstal v nemocnici až do dne před zahájením procesu. Nůž, který mu Marcus umístil do zad, způsobil trvalé ochrnutí jedné nohy. Jinak se ale z bodnutí zotavil.

Marcus měl v sobě tři Ringgovy kulky. Doktoři vyloviли dvě z nich, ale třetí se báli dotknout. Nezdálo se, že by mu to nějak vadilo. Než ho odvezli na sever, kde měl nastoupit v San Quentinu trest neurčené délky za svou úlohu při vraždě Kavalova, vypadal stejně zdravý jako předtím.

Ringgo nikdy zcela neuvěřil, že jsem ho podezřívá už před tou poslední chvílí, kdy jsem vpadnul do bungalovu.

“Samozřejmě že ano, od samého začátku,” obhajoval jsem svoje detektivní umění. To byl stále ještě v nemocnici.

„Nevěřil jsem, že se Sherry zcvoknul. Byl to pěkně otrlý, normálně uvažující lump. A nevěřil jsem, že by to byl člověk, co si dělá velké starosti s hanbou, která mu přijde do cesty. Byl jsem úplně ochotný věřit, že jde po Kavalovově skalpu, ale jen pokud by v tom byl nějaký zisk. Proto jsem taky zaspal a nechal toho starého podříznout. Myslel jsem si, že ho chce Sherry jen vystrašit - nic víc - aby ho dostal do stavu, kdy by se z něj daly vytřást velké prachy. No a když jsem přišel na to, že jsem se zmýlil, začal jsem se rozhlížet kolem

Pokud jsem věděl, Kavalovovou dědičkou byla vaše žena. Z toho, co jsem viděl, jsem si domyslel, že vás vaše žena tak miluje, že je zcela ve vašich rukou. A tak jste tedy vy, jako manžel dědičky, zřejmě těžil z Kavalovovy smrti nejvíc. Vy jste měl získat kontrolu nad jeho majetkem, až umře. Sherry mohl z vraždy těžit, jedině pokud by spolupracoval s vámi.”

„Ale nemátlo vás to, že mi zlomil ruku?”

„Samozřejmě. Dokázal bych pochopit nějaké zranění naoko, ale tohle se zdálo být trochu příliš. Jenže jste udělal chybu, která mi pomohla. Dal jste si příliš záležet na tom, abyste napodobil řez leváka na Kavalovově krku; stál jste u jeho hlavy proti tělu, když jste ho podřezával, místo abyste stál u těla směrem proti hlavě, a zahnutí řezu vás prozradilo. Vyhodit nůž z okna také nebylo moc chytré. Jak vám zlomil tu ruku? Náhoda?”

„Dá se to tak nazvat. Zařídili jsme tu rvačku tak, aby pasovala s tím ostatním, a já si myslel, že bude legrace, když ho opravdu pořádně praštím. Tak jsem ho praštil. Jenže byl tvrdší, než jsem si myslel, dokonce tak tvrdý, že mi zlomil ruku. Proto taky asi zabil Mickeyho. To nebylo v programu. Ale na rovinu, měl jste podezření, že v tom jedeme spolu?”

Přikývl jsem.

„Sherry tu hru pro vás rozehrál, udělal všechno, aby svedl podezření na sebe, a potom, den před vraždou, utekl, aby si pořídil alibi. Nebylo pro to žádné jiné vysvětlení: musel pracovat s vámi. Věděl jsem to, ale nemohl jsem to dokázat. Nemohl jsem to dokázat, dokud vás nepodrazilo to, co celou tuhle hru umožnilo - láska vaší ženy k vám ji přiměla, aby mě najala pro vaši ochranu. Není to jedna z věcí, které by se daly nazvat životní ironií?”

Ringgo se smutně usmál a řekl:

„Dá se to tak nazvat. Víte přece, co na mě Sherry zkoušel?”

„Dokážu si to domyslet. Proto chtěl podstoupit ten proces.”

„Přesně tak. Původní plán byl, že se vypaří a pojedje pořádk dál s připraveným alibi pro případ, že by ho chytili. Ale neměl se nechat lapnout co nejdříve. Čím víc času by promamili tím, že ho budou hledat, tím méně pravděpodobné bylo, že se budou dívat jinam, a tím chladnější by byla stopa, až by přišli na to, že to není jejich člověk. V tomhle mě

podfouknul. Nechal se sebrat a jeho advokát najmul toho Weekse, aby uvrtil okresního prokurátora do procesu. Sherry chtěl být souzen a osvobozen a být potom v suchu. Pak mě držel pod krkem. Právně byl v suchu navěky. Já ne. Doběh mě. Měl za svou roli původně dostat sto tisíc dolarů. Kavalov nechal Miriam něco přes tři milióny. Sherry vyžadoval polovičku. Jinak, říkal, půjde za okresním prokurátorem a ke všemu se přizná. Nemohli mu nic udělat. Byl zproštěný viny. Mě by pověsili. To hrálo.”

„Bylo by od vás bývalo v tom případě moudré mu ty peníze dát,” řekl jsem.

„Asi jo. Tak jako tak bych mu je byl dal, kdyby se do toho nezapletla Miriam. Nedalo by se dělat nic jiného. Ale když se vrátila od vás, poté, co vás najala, zašla za Sherrym. Myslela si, že ho přemluví, aby odjel. A on plácnul cosi, z čeho pojala podezření, že jsem měl něco společného se smrtí jejího otce, i když ani teď ještě doopravdy nevěří, že jsem mu podřízl krk.

Řekla, že přijedete druhý den. Nemohl jsem dělat nic jiného než jít za Sherrym ten večer, střetnout se s ním a vyřešit celou věc, než začnete zase znova čmúchat. Právě tohle jsem udělal, i když jsem Miriam neřekl, kam jdu. Ta domluva neprobíhala nejlíp. Bylo při tom moc napětí, a když vás Sherry uslyšel venku, myslel si, že jsem si přivedl kamarády, a - ohňostroj.”

„Co vás vůbec k téhle hře přimělo?” zeptal jsem se. „Jako Kavalovu zeti se vám vedlo docela dobře, nebo ne?”

„Jo, ale unavovalo mě trčet s ním v té díře. Nebyl ještě tak starý, mohl žít dlouho. A nebylo vždycky lehké s ním vyjít. Neměl jsem záruku, že si jednou nepostaví hlavu a nevykopne mě nebo nezmění poslední vůli nebo něco takového.

Když jsem v San Francisku narazil na Sherryho a promluvíli jsme si o tom, vylezl z toho tenhle plán. Sherry měl dobrý mozek. V té věci v Káhiře, o které víte, jsme oba dva nadělali spoustu peněz, o kterých Kavalov nevěděl. No, byl jsem trouba. Ale nemyslete si, že je mi líto, že jsem zabil Kavalova. Mrzí mě, že jsem se nechal chytit. Dělal jsem za něj špinavou práci od doby, co mě sebral jako dvacetiletého kluka, a dostal jsem za to zatraceně málo kromě naděje, že jako jeho zeť dostanu možná jeho peníze, až umře - pokud s nimi neprovede něco jiného.” Pověsili ho.

/hubený muž dashiell hammett/

Byl vysoký - přes šest stop -
a jeden z nejhubenějších lidí, jaké jsem kdy viděl.
Mohlo mu být kolem padesáti a vlasy měl úplně bílé...

Dashiell Hammett: Hubený muž

Většina slavných spisovatelů se vyznačuje dávkou ješitnosti, smyslem pro osobní reklamu a více či méně oprávněným pocitem, že každé jejich slovo by mělo být zaznamenáno pro budoucnost. Značně to usnadňuje úlohu pisatelům doslovů, studií a literárních biografii. Vybaveni literární pozůstalostí, sérií časopiseckých interview, shrnujících názory velikána na všechno, politikou počínaje a sexem konče, a často i autobiografickými pracemi, jsou schopni zhotovit bohatě dokumentované písemnosti, ukazující věrný portrét velkého spisovatele - pohříchu často právě takový, jaký si po sobě přál zanechat. Existují i výjimky, které biografiím komplikují práci. Jednou z nich je Samuel Dashiell Hammett. Údajů o jeho životě je tak málo, že všechny statě o něm jsou si tak podobné, jako by je psal jeden autor. A vlastně tomu tak je. Naprostá většina těchto informací totiž pochází od jediného člověka, kterého Hammett na třicet let propustil hradbou svého žárlivě střeženého soukromí, známé americké dramatičky Lillian Hellmanové. Biografický úkol jí však neusnadnil ani pak:

Léta jsme vtipkovali o tom, že o něm jednoho dne napíšu. Ze začátku jsem říkala: „Vyprávěj mi něco víc o té dívce v San Francisku. O té hloupé, co bydlela přes chodbu v Jedlové ulici.”

A on se zasmál a řekl: „Bydlela přes chodbu v Jedlové ulici a byla hloupá.”

„Pověz mi o tom něco víc. Jak moc jsi ji měl rád a jak - ?”

Zívnu. „Dopij a pojd' spát.”

Hammett se narodil v okrese St. Mary ve státě Maryland 27. května 1894. Ze školy odešel ve třinácti letech a živil se jako typický budoucí americký spisovatel, to jest různě. Nakonec zakotvil jako detektiv ve známé Pinkertonově detektivní kanceláři. Z první světové války si odnesl tuberkulózu, z druhé rozedmu plic a s nevelkou dávkou nadsázky lze říci, že rakovinu, na kterou nakonec zemřel, si odnesl z války studené. Počátkem dvacátých let, kdy se tuberkulózní pacient domníval, že už mu nezbyvá mnoho života, odešel z Pinkertonovy kanceláře a začal se věnovat práci, po které odjakživa toužil - psaní. Psal do šestákových detektivních magazínů Smart Set a Black Mask. Svými povídkami, jejichž hrdinou byl v převážné většině anonymní malý tlustý detektiv, zaměstnávaný smyšlenou Kontinentální detektivní agenturou, si Hammett brzy získal čtenáře a připravil půdu pro své romány Rudá žeň (Red Harvest, 1929), Prokletí rodu Dainů (The Dain Curse, 1929), Maltézský sokol (The Maltese Falcon, 1930), Skleněný klíč (The Glass Key, 1931) a Hubený muž (The Thin Man, 1934). Od roku 1934 do své smrti nenapsal Hammett jedinou větší práci a postupně přestal psát vůbec. Ve čtyřicátých letech u něho nadměrné požívání alkoholu postupně přerostlo v alkoholismus a v roce 1948 musel být převezen do nemocnice:

Ten večer jsem byla svědkem deliria tremens, i když jsem nevěděla, na co se dívám, dokud mi to doktor příští den neřekl. Doktor byl starý přítel. Řekl: „Povím Hammettovi, že jestli bude v pití pokračovat, bude během pár měsíců mrtvý. Je moje povinnost mu to říct, ale nebude to nic platné.” Za pár minut vyšel z Dashova pokoje a řekl: „Pověděl jsem mu to. Dash řekl, že už si v životě nepřihne, ale nemůže to dokázat a nedokáže to”

Jenže to mohl dokázat a dokázal to. Po pěti nebo šesti letech jsem Dášovi vyprávěla, jak doktor řekl, že nedokáže

přestat pít.

Dash se zatvářil udiveně. „Ale vždy jsem tenkrát dal své slovo.”

Zeptala jsem se: „Držel jsi vždycky slovo?”

„Většinou ano” řekl, „možná proto, že jsem ho tak zřídka dával.”

Již před druhou světovou válkou Hammett sympatizoval a aktivně spolupracoval s americkou levicí. Nebezpečí fašismu jeho názory ještě vyhranilo. Hammett si jasně uvědomoval, že podobné nebezpečí může hrozit i Americe. Byl pronásledován představou, vytvořenou na základě osobních zkušeností s podsvětím a zobrazenou v románu Rudá Žeň, že organizovaný zločin by se mohl zmocnit celé společnosti a řídit ji pod pláštěm legální vlády, jako by se vůbec nic nedělo. Svoje osobní zkušenosti a názory Hammett prohluboval četbou a studiem a nakonec se stal přesvědčeným marxistou. Po vstupu Spojených států do druhé světové války se tuberkulózní pacient z války první přihlásil ve věku osmačtyřiceti let do armády a jakýmsi zázrakem se mu podařilo přesvědčit i vojenské lékaře:

Zatelefonoval mi ten den, kdy ho přijali, aby mi řekl, že je to nejšťastnější den jeho života, a než jsem stačila odpovědět, že to není nejšťastnější den mého života, a co ty staré jizvy na plicích, zasmál se a zavěsil... Existuje samozřejmě mnoho mužů, kteří jsou šťastni v armádě, ale až do druhé světové války jsem žádného neznala a znát nechtěla. Proto mě také šokovalo, když jsem zjistila, že Hammett je jedním z nich. Nevím, proč tak nevšední člověk, který žil více než většina Američanů podle svých vlastních norem, shledával omezení, disciplínu a těžkou práci prostého vojáka tak příjemnými a zábavnými. Možná že život, nad kterým vládnou jiní, řeší některé problémy a že v něm má své místo člověk, který sám o sobě nedokázal lidi vyhledávat, možná mu dodávalo pocit hrdosti, že se osmačtyřicetiletý muž vyrovná o polovinu mladším, možná to všechno a možná také, že měl prostě rád svou zemi a cítil, že je to spravedlivá válka a že je nutno ji

vybojovat... Stal se v Aljaškoaleutské armádě jakousi legendou.

Mluvila jsem s mnoha muži, kteří s ním sloužili) a mám od jednoho z nich dopis: „Byl jsem tenkrát kluk. Všichni jsme byli kluci. Místo bylo hrozné, ale byl tam Hammett, vydavatel novin, nazývaný některými Táta a jinými Děda, který na nás měl větší vliv a naháněl nám větší strach než náš plukovník, a myslím si, že naháněl strach i plukovníkovi.”

Když válka skončila, byl Hammett poměrně zámožný, slavný a nemocný. Čekala ho další zkouška. V letech studené války byl podobně jako řada dalších levicových intelektuálů pronásledován pověstným Výborem pro neamerickou činnost. Někteří vyšetřovaní ve snaze zachránit kariéru popřeli svoje dřívější názory, jiní se snížili až k denunciantství. Hammett v sobě opět nezapřel tvrdého chlapíka ze svých románů:

V roce 1951 šel do vězení, protože společně s dvěma dalšími kurátory fondu záručních úpisu Svazu občanských práv odmítl sdělit jména přispívatelů fondu. Ve skutečnosti Hammett v životě nebyl v kanceláři Svazu a neznal jméno jediného přispívatele.

Noc předtím, než měl jít před soud, jsem se ho zeptala: „Proč neřekneš, že ta jména neznáš?”

„Ne” odpověděl. „To říct nemůžu”

„Proč?”

„Já nevím. Asi to má co dělat s dodržením slova, ale o tom nechci mluvit. Nic moc se nestane, i když si myslím, že asi půjdeme na nějakou chvíli do vězení, ale s tím si nemusíš dělat starosti, protože -“ a najednou jsem mu nerozuměla, neboť ztlil hlas a slova přicházela v nervózním drmolu, pro něj naprosto netypickém. Řekla jsem, že ho neslyším, a on zesílil hlas a sklopil hlavu. „Nenávídím řeči tohohle druhu, ale snad bych ti měl raději říct, že i kdyby mi hrozilo víc než vězení, i kdyby šlo o můj život, tak bych ho dal za to, co si myslím, že demokracie je, a nenechám si říkat od policajtů a soudců, co si mám myslet, že demokracie je” Pak odešel domů do postele a příští den odešel do vězení.

Byl pronásledován i po propuštění z vězení, odkud se vrátil jako těžce nemocný člověk. Jeho jméno se ocitlo na černé listině, vláda ho žalovala o nezaplacené daně a Hammett strávil poslední léta života v ústraní a v naprosté chudobě. Zemřel 10. ledna 1961.

Není pravidlem, že pozoruhodnost životního osudu je spjata s pozoruhodností díla. U Hammetta tomu však tak je. Již sám fakt, že je zakladatelem a tvůrcem literární „drsné” školy v žánru, o kterém se vůbec neuvažovalo jako o literatuře, natožpak o literatuře hodné škol, je pozoruhodný. Stejně pozoruhodné je, že tato škola dokázala doslova přes noc přenést anglosaskou detektivku z viktoriánské idylly (v tomto případě vražedné idylly) do tvrdé reality dvacátého století. „Hammett vytáhl vraždu z benátské vázy a hodil ji do postranní uličky; nemusí tam zůstat věčně, ale byl to dobrý nápad dostat ji co nejdál od představy Emily Postové o tom, jak má dobře vychovaná debutantka okusovat kuřecí křídélko,” píše Chandler v eseji Prosté umění vraždy. A ještě pozoruhodnější je, že tento ideový posun je provázen stejným posunem ve stylu a volbě vyjadřovacích prostředků, k jakým došlo u Andersona, Hemingwaye a dalších tvůrců moderní americké “vážné” literatury: dochází tu k zestručnění a zjednodušení narativu, k jeho téměř totálnímu očištění od introspekce a k položení důrazu na hovorový, odposlouchaný dialog - jinými slovy k objektivizaci literatury. Tento posun je výrazem změny v myšlení nikoliv jednotlivce, ale společnosti - kdo přitom ovlivnil koho, není příliš důležité.

„Jenže mně osobně tohle všechno (včetně Hammetta) nestačí,” píše Chandler ve svém eseji a pokračuje: „Všechno, co se dá nazývat uměním, má v sobě prvek jakéhosi vykoupení ... Těmi bídnými ulicemi musí kráčet muž, který sám není bídák a nemá ani špinavé ruce, ani strach. Detektiv těchto příběhů musí být právě takový muž. Je hrdinou, je prostě vším...” Chandlerův hrdina Phil Marlowe je velice zajímavá postava v historii detektivky: člověk, jehož soukromý život je ztracen kdesi v minulosti a který jediný další smysl žití spatřuje v boji proti zlu, i když ho ani nenapadne o tom mluvit. Je v něm nejen prvek vykoupení, ale i prvek pokání. Jenomže pokud Chandlerovi nestačí Hammett, je pro mne osobně Phil Marlowe až příliš nereálný. Je nepravděpodobné, že by člověk tak odvážný, tak poctivý a tak citlivý fyzicky a psychicky přežil (navíc beze změny) jediný Chandlerův román. Je nemožné, že by jich přežil sedm. Svět, jak ho známe, se s takovým jedincem dokáže vypořádat nemilosrdně a rychle. Jenže Marlowe není člověk z masa a krve, jak ostatně

přiznává i Chandler. Je tím, čím je podle Chandlera Sherlock Holmes - určitým postojem. A to je přehnané: Chandler, který stejně jako Hammett dokázal vytvářet neobyčejně pravdivé a realistické situace (a postavy), postavil do jejich středu místo člověka ideál, aby je vyřešil. A víme, že ideál sám o sobě nevyřeší nikdy nic.

Hammett se tomuto úskalí vyhnul. Jeho hrdinové jsou stejně realističtí jako jeho vrahové. Cena, kterou za to platí, je úměrná: jsou daleko složitější, mnohem méně jednoznačně kladní. Lžou a podvádějí (čmouchání je tvrdý kšeft a člověk musí použít všech prostředků, které má po ruce), nevyhýbají se stykům s podsvětím, příležitostným milostným dobrodružstvím a pochybné pověsti. Do jisté míry se tak přizpůsobují světu, ve kterém žijí, a prostředí, proti kterému bojují. Jejich ruce nejsou tak úplně čisté, jak žádá Chandler. Přesto si však dokážou udržet odstup od prostředí, proti němuž bojují, a morální integritu ve světě, ve kterém žijí. I za to platí cenu jako všichni, kdo mají co dělat s lidským utrpením: někdy nelze rozlišit, jde-li ještě o tvrdost anebo už o citovou otupělost, jako u „starého“, šéfa agentury, jehož mírné oči za brýlemi se zlatou obroučkou a mírný úsměv zakrývající skutečnost, že padesát let čmouchání v nim nezanechalo vůbec žádný cit pro cokoli. Nejsou zdaleka tak trvanliví - pouze detektiv z Kontinentální literární přežije víc než jednu knihu - a to svědčí o pravděpodobnosti, že se autorova fantazie dala inspirovat živými předlohami. Jsou to všichni velice skuteční a zároveň pozoruhodní muži. Jsou stejně složití a nebezpeční jako doba a svět, ve kterém žijí, a zároveň jsou přesně podle Chandlerova požadavku „ti nejlepší muži ve svém světě a dost dobří pro všechny ostatní světy“. Hammett to mohl dokázat jedině proto, že on sám byl takovým mužem. Pokud Chandler píše o svém hrdinovi: „... nedá se od nikoho urážet, aniž se patřičně chladně neohradí, je vlk samotář a jeho hrdost tkví v tom, že s ním jednáte jako s hrdým člověkem, neboť víte, že by vás jinak mrzelo, že jste se s ním setkali“, pak Hammett byl právě takový člověk. Hellmanová vzpomíná:

Jsou takoví lidé a Hammett byl jedním z nich. Nevím, čím je tato vlastnost u některých mužů způsobena - prosti z nich vyzařuje a nemá to moc společného s tím, kdo jsou a co dokázali, ale snad něco společného s odstupem tak hlubokým, že víme, že ho nemůžeme překročit šarmem ani vtipy, ani úsluhami. Vystupuje to na povrch jako něco víc než, důstojnost a odráží se to v tváři. Ve vězení oslovovaly strážce Hammetta uctivé „pane“ a ostatní lidé na svobodě bývali takové uctivostí dost blízko... Teprve po letech dobírání jsem z Hammetta dostala, že ví o tom, jaký účinek má na spoustu lidí. Potom mi vypravil, že když mu bylo čtrnáct a měl svoje první místo u Baltimorských a ohioských drah, chodil celý týden pozdě do práce. Šéf mu řekl, že je propuštěn. Hammett vyprávěl, že přikývl, šel ke dveřím, a vtom ho ten člověk celý zmatený zavolal zpět a řekl: „Jestli mi slíbíš, že se to víckrát nestane, můžeš si to místo nechat.“ Hammett řekl: „Děkuju, ale to vám slíbit nemůžu.“ Po chvíli ticha řekl ten muž: „No co, nech si to místo tak jako tak.“

Tuto nesmlouvavou hrdost a důstojnost si Hammett udržel až do smrti, právě tak jako muži z jeho knih. Odmlčel se a předstíral zájem o tvar rudé loužičky pod sebou. Věděl jsem, že ho zastavila bolest, ale věděl jsem, že začne zase mluvit, jakmile se dá dohromady. Chtěl umřít tak, jak žil, ve stejné tvrdé ulitě. Mluvit mohlo být utrpení, ale kvůli tomu nemohl přestat, alespoň ne, dokud tu byl nikdo, kdo ho vidl. Byl Reno Starkey, který dokázal přijmout všechno na světě bez mrknutí okem, a chtěl to tak hrát až do konce. (Hammett: Rudá žně) A Hellmanová:

Krátce před jeho smrtí jsem vešla k němu do pokoje a poprvé za celé ty roky, co jsem ho znala, měl v očích slzy a kniha ležela nečtená. Sedla jsem si vedle něho a dlouho jsem čekala, než jsem se ho zeptala: „Chceš o tom mluvit?“ Řekl téměř hněvivě: „Ne. Má jediná šance je o tom nemluvit.“ A nikdy o tom nemluvil. Během těch strašných posledních měsíců prokázal trpělivost, odvahu a důstojnost. Bylo to, jako kdyby vše, co tvoří život muže, se spojilo dohromady a vyšlo na povrch: utrpení bylo soukromá záležitost a nikdo do ní nesměl vniknout.

To je onen ojedinělý a vzrušující dojem, který člověk u Hammetta má - že zcela volně vstupuje a vystupuje ze stránek svých knížek, je střídavě bezejmenným detektivem z Kontinentální, Samem Spadem z Maltézského sokola, Nedem Beaumontem ze Skleněného klíče, Nickem Charlesem z Hubeného muže (ale také Reno Starkeym z Rudé žně, Shad O'Rorym ze Skleněného klíče a „hubeným mužem“ Charlesem Wynantem) i Dashielle Hammettem, a pokud z jakýchkoli důvodů přestává psát a věnuje se jiným věcem a nakonec se zcela stahuje do své ulity, jde stále o stejný příběh, příběh skutečného muže. Platí o něm v plné míře věta o fiktivním hrdinovi, kterou Chandler uzavírá svůj esej: „Kdyby bylo dost takových lidí jako on, byl by svět velmi bezpečným místem k životu a nebyl by přitom příliš nudný, takže by stálo za to v něm žít.“